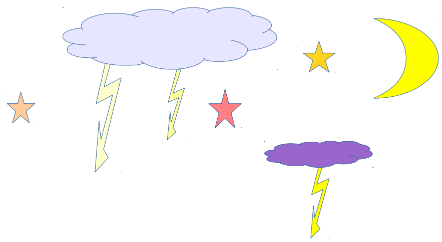
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Όγδοο
(2000-2002)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1514641989 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 10η: Διάλειψη

Κυριακή, 3 Ιανουαρίου 2000

Απογευματινή επίσκεψη στην καλή μου φίλη τη Λουίζα, η οποία μου εξομολογείται τα εξής: "Ένιωθα ιδιαίτερα κατηφής τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς", μου εξομολογήθηκε. "Την ώρα που όλος ο κόσμος γιόρταζε το Millennium, εγώ αισθανόμουν μέσα μου μια απέραντη θλίψη, σαν να μας εγκατέλειπε μια θετική δύναμη που ως τότε προστάτευε την ανθρωπότητα... Λες και ο Θεός απέστρεψε το πρόσωπό Του..."

Όσο για μένα: Εν όψει της νέας δεκαετίας/εκατονταετίας/χιλιετίας που έρχεται, βλέπω ότι η πορεία της ζωής μου αλλάζει δραματικά – ίσως επειδή με πέταξαν με δόλο έξω από τη δουλειά, ίσως επειδή έχω ήδη ορισμένες αμφιβολίες σχετικά με το αμοιβαίο κεφάλαιο που βιάστηκα να συνάψω μετά από μεσολάβηση φίλων.

Συνειδητοποιώ ότι είμαι ένα περιφρονημένο πλάσμα, ιδίως από τότε που πρωτοπήγα στο σχολείο, στα έξι μου χρόνια. Μου φαίνεται πια φυσικό να εισπράττω περιφρόνηση, κοροϊδία και αδικία απ' όλους, παντού, οπότε απορώ κι εξίσταμαι αν τυχόν κάποιος μου σκάσει ένα χαμόγελο.

Νιώθω ότι οι κλοιοί γύρω μου διαρκώς στενεύουν. Διαισθάνομαι ότι στα χρόνια που ακολουθούν θα αναγκαστώ να αντιμετωπίσω την ανθρωπότητα. Κάποια στιγμή, θα έλθουν έτσι τα πράγματα, ώστε το ανθρώπινο κοπάδι θα θελήσει να με συντρίψει. Τότε, δεν θα αρκεί πλέον να τους αψηφώ. Θα πρέπει να τους χτυπήσω, χωρίς περιττούς ενδοιασμούς...

Δευτέρα, 4 Ιανουαρίου 2000

Νωρίς το πρωί, γύρω στις 6:00, εκτελώ την συνήθη άσκηση ονειρέματος. Στο κενό σημείο δίνω στον εαυτό μου τη νοερή εντολή "Απόψε θα ονειρευτώ συνειδητά τον Ορέστη", ενώ παράλληλα, οραματίζομαι τη συνάντησή μας. Ελπίζω ότι με

αυτό τον τρόπο θα επηρεάσω τα πράγματα ώστε να τον συναντήσω στην πραγματικότητα.

Διαυγές Όνειρο: Γυρεύω συνειδητά τον Ορέστη μέσα σε πλήθος ανθρώπων μα δεν τον βλέπω πουθενά. Λίγο αργότερα, μαζί με μια μάγισσα πετάμε άνετα πάνω από μια έρημη έκταση γεμάτη υψώματα και τετραγωνισμένους βράχους. Απολαμβάνουμε την πτήση, ώσπου καταλήγουμε σ' ένα χωριό.

Ρωτάμε για τον Ορέστη και τον ανακαλύπτουμε κάπου εκεί κοντά. Έχει κοντοκουρεμένο μαλλί και φαίνεται σα να φτιάχνει χριστουγεννιάτικα δένδρα. Γυρίζει και με κοιτάζει χαρούμενος, πλησιάζω και τον φιλώ. Όμως, δεν μπορεί να έλθει μαζί μου επειδή το καθήκον του είναι εκεί, στο μαγαζί με τα χριστουγεννιάτικα δένδρα. Έτσι, παίρνω τη μάγισσα φίλη μου και φεύγουμε μαζί πετώντας, από τον ίδιο δρόμο που ήλθαμε.

Ερμηνεία: Η οραματική εντολή έφερε αποτέλεσμα. Ευχάριστη αίσθηση, ωστόσο γίνεται φανερό ότι το θέμα του Ορέστη έχει λήξει οριστικά...

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι ταξιδεύουν στο διάστημα για να εξερευνήσουν ένα περίεργο φαινόμενο που εκτυλίσσεται μακριά από τη γη: Είναι ένα αστέρι που θυμίζει κόσμημα και πλησιάζει γοργά τον πλανήτη μας.

Σε μια διαστημική βάση γίνεται μια σημαντική απονομή βραβείων. Εκείνη την ώρα, μια εξωγήινη οντότητα που αλλάζει μορφές αντικαθιστά τη νέγρα φύλακα στον εξώστη και αρχίζει να σκοτώνει. Εμένα, όμως, δεν μπορεί να με βλάψει επειδή του μπλοκάρω το όπλο με τη δύναμη του νου και με μια συγκεκριμένη κίνηση των δακτύλων -υψώνοντας τον δείκτη και το μικρό δάκτυλο, το σήμα του διαβόλου.

Χάρη στην πονηριά μου, ανακαλύπτω ότι αυτός που έφερε το εξωγήινο ον στη βάση, είναι κάποιος από το πλήρωμα. Στο μεταξύ, όμως, μια δεύτερη εξωγήινη οντότητα μολύνει κι άλλον φύλακα, αφού πρώτα τον ακολουθεί από μακριά...

Μεσημεριανός ***Οραματισμός:*** Κατά τη διάρκεια διαλογισμού οραματίζομαι τους αριθμούς 4, 9, 16, 20, 31, 34. Στο τυχερό παιγνίδι Joker έπεσαν τα νούμερα 9, 16 και ξανά το 16 ως Joker. Στο Lotto έπιασα δυο τριάρια: 16, 20, 31. Το 9 του οραματισμού μου βγήκε σαν 6 στο Lotto. *Ενδιαφέρον...*

Σάββατο, 8 Ιανουαρίου 2000

"The Lake": Σε όλη μου τη ζωή αντιμετωπίζω τις ίδιες παράλογες καταστάσεις που αντιμετωπίζει η ηρωίδα της ταινίας. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι μου φαίνονται διαφορετικοί από μένα, εντελώς διαφορετικοί. Άλλοτε δείχνουν ότι δεν είναι πια αυτό που ήταν κάποτε. Όλοι μοιάζουν σα να συνδέονται με μια παράδοξη σχέση, σα να μοιράζονται ορισμένα κοινά μυστικά, τα οποία εγώ μόλις που υποψιάζομαι. Και όλοι, αργά ή γρήγορα, βίαια ή απαλά, μου ζητούν να τους αδειάζω τη γωνιά...

Μετά από φοβερές προσπάθειες και προσεκτική στρατηγική (κάνω το βλάκα) έχω καταφέρει να επιβιώσω σε ορισμένες ομάδες για λίγο καιρό (Ιανός, γυμναστήρια,

τεκβοντό, χώροι εργασίας κλπ). Ωστόσο, σε όλες αυτές τις ανθρώπινες ομάδες όχι μόνον δεν αποκόμισα τίποτα, όχι μόνο δεν έμαθα τίποτα ουσιαστικό, μα στο τέλος πάντα αναγκαζόμουν να αποχωρήσω, είτε με το καλό είτε με το άγριο.

Ίσως η πραγματικότητα να είναι ακόμα πιο παράδοξη απ' όσο ήδη φαντάζομαι (μυστικές εταιρείες, κυκλώματα). Ίσως όλοι αυτοί να ξέρουν κάτι, να μοιράζονται μια βασική γνώση που εγώ αγνοώ παντελώς...

Κυριακή, 9 Ιανουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ ανέμελα σ' έναν ήσυχο, δενδροφυτεμένο δρόμο κοντά στην Κάτω Γλυφάδα. Σε μια γωνία διασταυρώνομαι μ' έναν τρελό που θέλει να μ' ενοχλήσει. Τρομάζω, αλλάζω δρόμο και προσπαθώ να ξεφύγω, αιωρούμενη προς την πλατεία. Αφήνω πίσω τον τρελό, όμως εκείνος με ακολουθεί σταθερά, ενώ εγώ δεν μπορώ να πετάξω πιο γρήγορα. Προσπαθώ να μεταφερθώ άμεσα κάπου αλλού, κλείνοντας τα μάτια και οραματιζόμενη, μάλλον άσχημα, το μέρος. Η μεταφορά αποτυχαίνει, ο τρελός με φθάνει, κολλάει πάνω μου και βγάζει έναν απαίσιο βρηχθυσμό.

Ερμηνεία: Θυμάμαι ότι έχω ονειρευτεί ξανά αυτή την εχθρική οντότητα. Ως συνήθως, εγώ προχωρώ ήρεμα, δεν ενοχλώ κανέναν ούτε σκέφτομαι αρνητικά, ωστόσο δέχομαι ξαφνικά επίθεση. Απ' ότι φαίνεται, η συγκεκριμένη οντότητα (δαίμονας;) έχει σαν σκοπό να μπλοκάρει την πορεία μου στο αστρικό πεδίο...

Τετάρτη, 19 Ιανουαρίου 2000

Οραματισμός: Αυτή τη φορά συμβουλεύομαι το εκκρεμές, ρωτώντας το ποιά νούμερα θα πέσουν στο λόττο. Μετά από πολλή υπομονή εκ μέρους μου, απαντά "ναι" ή "όχι" για κάθε ένα από τα νούμερα 1 έως 49 - θετικά μονάχα για τους αριθμούς 8, 36, 13, 21, 30, 42. Ύστερα κάνω άσκηση χαλάρωσης και τους οραματίζομαι έναν-έναν. *Επαλήθευση: Τελικά, στο λόττο θα πέσουν τα νούμερα 8, 36, 12 (αντί 13), 23 (αντί 21), 31 (αντί 30), και 41 (αντί 42).*

Γενικότερα, οι οραματισμοί του είδους μου χαρίζουν

μερικές μικρές επιτυχίες, παραδόξως όμως σύντομα η “συνταγή” αυτή παύει να φέρνει αποτέλεσμα, οπότε εγκαταλείπω την προσπάθεια...

Πέμπτη, 20 Ιανουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανηφορίζω την οδό Μυστρά όταν βλέπω έναν παράξενο άνδρα, που μοιάζει με ναρκομανή, να έρχεται προς το μέρος μου. Στρίβω πιο πάνω αλλά εκείνος συνεχίζει να με ακολουθεί, ώσπου μπαίνει μέσα στο σπίτι μου, στο ισόγειο. Ισχυρίζεται ότι είναι σύζυγός μου, εγώ αποφασίζω να παίξω το παγνίδι του και προσπαθώ να τον παγιδεύσω με ερωτήσεις. Τότε έρχονται δυο γειτόνισσες· έτσι όπως μιλούν, φαίνεται σα να είναι ο τύπος στ' αλήθεια σύζυγός μου. Εντέλει, συνειδητοποιώ ότι ο άνδρας εκείνος είναι πράγματι συζυγός μου σε μια άλλη διάσταση!

Κάποτε βγαίνω από το σπίτι και βρίσκομαι “αλλού”, σε άλλη διάσταση, μα ξανά στο ισόγειο, μαζί με τους γονείς και την αδελφή μου, που είναι ακόμη ανύπαντρη εδώ. “Πού να σας πω τι όνειρα έβλεπα! Μόνο εγώ βλέπω τέτοια όνειρα!” δηλώνω χειρονομώντας έντονα, ενώ ταυτόχρονα υποψιάζομαι πως κάτι δεν πάει καλά. Ξαφνικά γίνεται σεισμός, όλοι πεταγόμαστε έξω στην πίσω αυλή κι εγώ σκαρφαλώνω αέρινα την ψηλή μάντρα. Μετά αιωρούμαι σ' έναν γκρίζο ατμώδη χώρο κι επικαλούμαι το Θεό. Τότε, μια κόκκινη ατμώδης δίνη ξερνά ανθρώπους στη δική μας κοσμική διάσταση, ενώ ο χώρος αλλάζει ώσπου όλα φαίνονται κανονικά πια.

Ερμηνεία: Κατά κανόνα, ονειρεύομαι το ισόγειο σαν “σπίτι μου”. Ίσως εκεί να ανήκω τελικά· ή, μήπως, νοσταλγώ υποσυνείδητα παλιές, πιο ξέγνοιαστες εποχές; Επίσης: Ίσως να υπάρχουμε σε παράλληλες, διαφορετικές διαστάσεις και η ψυχή ολισθαίνει από τη μία στην άλλη, ανάλογα με τις συγκυρίες...

Σάββατο, 22 Ιανουαρίου 2000

Ψυχική Εμπειρία: Διαβάζω ένα κείμενο και ταυτόχρονα παρατηρώ τον ουρανό, ψηλά στο διάστημα: Μια χρυσή δίνη/πύλη ανοίγει σαν λευκή τρύπα και απορροφά μέσα της

τους γαλαξίες. Φοβάμαι μήπως συμβεί το ίδιο και με το δικό μας γαλαξία, όμως ευτυχώς δεν γίνεται τίποτα τέτοιο...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιφέρομαι σ' έναν στενόχωρο ερειπωμένο τόπο. Καθώς προσπαθώ ν' ανυψωθώ και να φύγω μακριά, ένας κακάσχημος άνδρας με αρπάζει από το χέρι. Αποφασίζω να τον δω θετικά και του υποβάλλω ότι είναι όμορφος και καλός. Πράγματι, ο άνδρας αλλάζει και γίνεται νέος, ωραίος, με ξανθά μαλλιά μακριά μέχρι τους ώμους. Φεύγουμε μαζί...

Κυριακή, 23 Ιανουαρίου 2000

Πανικός και σενάρια επιβίωσης: Το αμοιβαίο κεφάλαιο της SupremeTrust, που αγόρασα πριν από ένα μήνα, έχει ήδη αρχίσει να πέφτει κατακόρυφα. Η Μαρία Γληνού με συμβουλεύει να κάνω υπομονή και να μην τραβήξω τα χρήματα, επειδή ο γενικός δείκτης του χρηματιστηρίου αναμένεται ν' ανέβει σύντομα. *Σαχλαμάρες...*

Στο μεταξύ έχει ήδη αρχίσει να με πιάνει πανικός σχετικά με το τι μέλλει γενέσθαι μόλις τελειώσει το ταμείο ανεργίας. Προς το παρόν αναλογίζομαι διάφορες πιθανές λύσεις:

®	Αν δεν καταφέρω τελικά να κερδίσω στο Λόττο (!), θα πάω να γίνω μητέρα στο Χωριό SOS στη Βάρη. Έχω ήδη ρωτήσει σχετικά και μου είπαν ότι μπορώ να το κάνω αν είμαι έως 45 χρονών και υγιής. Με αυτό τον τρόπο θα μπορώ να επιβιώνω χωρίς να υπηρετώ το σύστημα, θα έχω να κάνω με παιδιά, όχι με πονηρούς ενήλικες, ενώ θα έχω επιτέλους τη δική μου οικογένεια! Θα εισπράττω έναν βασικό μισθό κι ένα ενοίκιο, εφόσον θα διαμένω μόνιμα στο Χωριό. Αν δεν φανεί άλλο φως στον ορίζοντα, μάλλον θα βάλω το σχέδιο μπροστά από Σεπτέμβρη...

®	Εδώ και τρεις μήνες βάζω αγγελίες στην "Ευκαιρία" για χαρτομαντεία και μαθήματα μεταφυσικής. Επίσης, έχω τοιχοκολλήσει σχετικά διαφημιστικά σε όλη την Κάτω Γλυφάδα. Κανείς δεν μου έχει τηλεφωνήσει, εκτός από μια κοπέλα που ρώτησε αν κάνω προβλέψεις από το τηλέφωνο, κι από έναν περίεργο τύπο που με πήρε στο κινητό: “Παίρνω για την αγγελία” ... “Θα ήθελα κάποιες πληροφορίες” ... “Έχετε δικό σας χώρο;” ... “Τι προγράμματα έχετε;”. Εγώ δεν κατάλαβα καν τι εννοούσε, και του είπα πως κάνει λάθος αριθμό. Δεν θα μου ξανατηλεφωνήσει, ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος...

Από την άλλη πλευρά, η χαρτομαντεία ως επάγγελμα είναι μια εκδοχή που με γοητεύει ως ιδέα, όχι όμως ως πράξη: Δεν θέλω να είμαι υπόλογη στον κάθε αμφίβολο πελάτη που θα μπαίνει στο σπίτι μου, που δεν θα ξέρω τι ρόλο παίζει ή πόσο τρελός είναι...

®	Σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να μένω στο ισόγειο, μαζί με τους γονείς μου, και να νοικιάζω το σπίτι του 2ου ορόφου όπου κατοικώ τώρα μόνη μου. Έτσι, θα έχω ένα μηνιαίο εισόδημα 130.000 δρχ, άρα θα μπορώ να ζω χωρίς να δουλεύω! Αυτή η εναλλακτική λύση μου φαίνεται αρκετά λογική και σκοπεύω να τη συζητήσω με τη μητέρα μου απόψε.

®	Μια άλλη, αρκετά ενδιαφέρουσα ιδέα μου έδωσε η Ελένη, φίλη της αδελφής μου και της Μιλένας: Να παρακολουθώ επιδοτούμενα σεμινάρια του ΟΑΕΔ (πχ λογιστικά, γραμματεία κλπ) και να πληρώνομαι γι' αυτό. Είναι δυνατόν να συνδυάζω δυο μαζί, οπότε θα κερδίζω τα διπλά χρήματα και θα

μπορώ να κάνω και αυτασφάλιση στο ΙΚΑ. Φως στο τούνελ;

Όχι ακριβώς: Πάω και ρωτάω στον ΟΑΕΔ, μου δίνουν μια τεράστια λίστα με επιδοτούμενα σεμινάρια και μου λένε να τηλεφωνήσω κατά το Μάρτη. Έτσι θα κάνω, όμως τότε θα με παραπέμψουν να ξαναδοκιμάσω τον Ιούνιο· ύστερα το Σεπτέμβρη, ύστερα το Δεκέμβρη κ.ο.κ. Σαφώς, λοιπόν, πρόκειται για απάτη: Χρειάζεται μεγάλο μέσον για να συμμετάσχει κανείς σ' αυτά τα σεμινάρια. "Στα παρουσιάζουν όλα απλά και εύκολα! Όμως τίποτα δεν είναι εύκολο", λέει η φίλη μου, η Μαρία Σχοινά...

Δευτέρα, 24 Ιανουαρίου 2000

Πρωί-πρωί έρχεται πάνω φουριόζα η μαμά και μου κάνει την εξής πρόταση: Σε περίπτωση που αποφασίσω να μετακομίσω στο σπίτι τους, θα πρέπει να τους δίνω 70.000 δρχ το μήνα σαν ενοίκιο, συν τη μηνιαία συνδρομή των 25.000 δρχ που πληρώνω μέχρι σήμερα για το φαγητό μου.

"Αν τελικά μείνω μαζί σας, θα το κάνω μόνο και μόνο για να μπορώ να επιβιώνω με το ενοίκιο του σπιτιού που θα νοικιάζω, ώστε να μη χρειάζεται να δουλεύω. Αν είμαι υποχρεωμένη να σας δίνω το μισό ενοίκιο και μηνιαία συνδρομή, τα χρήματα που θα μου μένουν δεν θα φθάνουν ούτε για ζήτω!" εξηγώ στη μάνα μου.

"Καλά, τότε να μη μας δίνεις μηνιαία συνδρομή αλλά ένα ολόκληρο ενοίκιο των 140.000 δρχ", μου αντιπροτείνει αναψοκοκκινισμένη. *Σίγουρα τα σκεφτόταν όλη νύχτα αυτά και ήλθε πρωί-πρωί να μου τα ξεφουρνίσει, ελπίζοντας ότι θα συμφωνήσω...*

Σαφώς και δεν συμφωνώ! Δηλώνω κοφτά ότι απορρίπτω οριστικά κάθε σκέψη να μείνω μαζί τους -άλλωστε, χρειάζομαι τον δικό μου χώρο. Η μαμά σηκώνεται και αποχωρεί με βαριά βήματα, γεμάτη απογοήτευση.

Θλίψη: Με όλα αυτά μου γίνεται πλέον φανερό ότι κανείς δεν με αγάπησε ποτέ, ούτε καν οι γονείς μου. Επιπλέον, μ' έναν καλύτερο υπολογισμό, ανακαλύπτω ότι τα πάγια έξοδά μου (φως, νερό, τηλέφωνο, συνδρομή) ανέρχονται σε 40.000

δρχ το μήνα και όχι 25.000 δρχ, όπως νόμιζα ως τώρα. Δηλαδή, το σπίτι που διατηρώ μόνη μου τόσα χρόνια μου στοιχίζει: 130.000 ενοίκιο + 40.000 πάγια έξοδα = 170.000 δρχ μηνιαίως -όσο ένας μισθός! Δηλαδή, αν οι γονείς μου δέχονταν εξαρχής να μένω μαζί τους και να ζω με το ενοίκιο, δεν θα χρειαζόταν ποτέ να δουλέψω σε καμιά μπουρδελοεπιχείρηση. Αντί γι' αυτό, όμως, απαιτούν να τους δίνω μηνιαία συνδρομή 25.000 δρχ τουλάχιστον, συν όσα τους ακουμπάω κάθε μήνα για να τα μετατρέπουν σε γαριδάκια και χάμπουργκερ του Νάσου και του Γιάννη.

Η αλήθεια είναι πως οι γονείς μου μ' έχουν χεσμένη από τότε που γύρισα άπρακτη από την Ιταλία χωρίς να σπουδάσω, όπως με προόριζαν. Αντίθετα, η αδελφή μου έχει εκτελέσει τον προορισμό της, έχει γίνει μητέρα δυο παιδιών τα οποία αποτελούν τώρα το κέντρο του γενικού ενδιαφέροντος. Ποιός θυμάται πια την Υβόννη; Ιδίως ο πατέρας μου, το φέρει βαρέως που δεν τρέχω ολημερίς κι οληνυχτίς να βρώ νέα εργασία. Με αγριοκοιτάζει συνεχώς, ενώ μουρμουρίζει και βροντά επίτηδες τις πόρτες το μεσημέρι που ξαπλώνω, για να μου δείξει τη δυσαρέσκειά του επειδή δεν τρέχω με τα τέσσερα να βρω οποιαδήποτε βρωμοδουλειά σε οποιαδήποτε βρωμοεταιρεία.

Προς το παρόν, όμως, ας ηρεμήσω. Ως το Σεπτέμβρη θα επαναπαύομαι με τις 90.000 δρχ του Ταμείου Ανεργίας. Ας απολαύσω αυτούς τους λίγους μήνες ελευθερίας που δικαιούμαι, χωρίς περιττό άγχος. Ύστερα θα δω τι θα κάνω. Άλλωστε, ό,τι είναι να γίνει θα γίνει...

Το ίδιο βράδι, όταν εξηγώ στις φίλες μου το ανωτέρω σχέδιό μου για ενοικίαση του σπιτιού μου και επιβίωση με τα λεφτά του ενοικίου, η Νινέτα μου λέει αυθόρμητα:
“Γίνεται! Εσύ, όμως, δεν έχεις υποστήριξη!”
“Κι αν δεν έχεις υποστήριξη από τους γονείς σου, τι μπορείς να περιμένεις από τους ξένους;” αναρωτιέται η Ελένη...

Τρίτη, 1η Φεβρουαρίου 2000

Αναπωλήσεις: Τελικά, τα άτομα που γνώρισα στον Ιανό μακροπρόθεσμα αποδεικνύονται τα πιο ύπουλα και κακόβουλα

που έχω γνωρίσει ποτέ. Η παρέα του Αποστόλη και της Δανάης με κορόιδευαν και με μείωναν συστηματικά, ενώ προσπάθησαν να με μπλέξουν στο ύποπτο κύκλωμα "Network 3001". Η Αφροδίτη μ' έδιωξε από το σπίτι της σα να ήμουν σκουλήκι, αφού πρώτα εξελίχθηκε σε πουτάνα ολκής. Ο Αλέξανδρος με έβαλε να του μεταφράσω στα αγγλικά ένα ολόκληρο βιβλίο, τσάμπα φυσικά, στο στυλ ότι μου κάνει και τιμή! Η Μαρία με τον Νίκο πιθανότατα κατάφεραν να μου φάνε ένα εκατομμύριο δραχμές μέσω του χρηματιστηρίου -κι εγώ έπεσα στην παγίδα σαν ηλίθια...

Τελικά, τι είδους άτομα δημιουργούνται σε όλα αυτά τα δήθεν μεταφυσικά κέντρα; Έχω την εντύπωση πως πρόκειται για ανθρώπους αδίστακτους, συμφεροντολόγους, χωρίς αισθήματα, χωρίς κρίση -και όλα αυτά στο όνομα της αγάπης και στης ψυχικής εξέλιξης. *Κοινωνίες οργανωμένου εγκλήματος*...⇮

Το βράδι πήγα μια βόλτα και κατέληξα στο παρκάκι της οδού Βαρασόβας. Για κανένα δεκάλεπτο απόλαυσα τη σιγαλιά της νυχτερινής φύσης· ύστερα πλάκωσε ένας ανώμαλος, λούφαξε πίσω από ένα παγκάκι και περίμενε μάλλον την κατάλληλη στιγμή να μου την πέσει. Έφυγα εγκαίρως, με βιαστικό βήμα. Αν δεν καθόμουν ήσυχα στο παρκάκι, αν περπατούσα στους δρόμους με βήμα βιαστικό, πιθανότατα δεν θα με πλησίαζε κανένας. Η ηρεμία, όμως, ενοχλεί και προκαλεί...

Σάββατο, 5 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μου κάνουν προξενιό έναν εμφανίσιμο μελαμψό τύπο, ο οποίος έχει δικό του φωτογραφείο στην οδό Πειραιώς 100. Δείχνει να ενδιαφέρεται για μένα και μου προσφέρει καραμέλες. Τότε, βλέπει την αδελφή μου και την προτιμά! Δίνει σε εκείνη τις καραμέλες και μόνο μια ή δυο σε μένα. Θλίψη, απογοήτευση.

Λίγο αργότερα περνώ από την οδό Μετεώρων και βλέπω την ξαδέρφη Νίκη: Είναι αδύνατη, φοράει ένα ωραίο μωβ μπουστάκι και κάθεται σ' ένα θρανίο πίσω από τζαμαρία που έχει στήσει στον κήπο του σπιτιού της. Έχει διαμορφώσει τον χώρο σαν εργαστήριο αγιογραφίας, και μια κοπέλα την

καθοδηγεί. Παραπονιέμαι στη μητέρα μου σχετικά με τις αδικίες της τύχης: Η Νίκη, μια ατάλαντη χωριάτισσα, έχει βρει καλή δημιουργική δουλειά, ενώ εγώ όχι.

Ερμηνεία: Η ουσία της ζωής μου σ' ένα όνειρο...

Τρίτη, 8 Φεβρουαρίου 2000

Προφητικό Όνειρο: Ο Θανάσης προσπαθεί να χύσει μια δική μου μπουκάλα λάδι, απογεμίζοντάς την με νερό. Τελικά τα καταφέρνει και το υγρό χύνεται παντού ολόγυρα. Θυμώνω πολύ μαζί του, τον κυνηγώ και τον βρίζω, ενώ αυτός τρέχει να κρυφτεί. *Επαλήθευση: Σήμερα η Θεώνη μας φέρνει δυο μπουκάλια λάδι, το ένα ίδιο με του ονείρου μου...*

Επιπλέον: Εδώ και κανένα μήνα προσπαθώ να βρω την "Τύχη" μου στο αστρικό για να την βελτιώσω. Οι ως τώρα απόπειρες έχουν δώσει εικόνες μαύρων ή γερασμένων γυναικών. Η τύχη μου είναι "μαύρη" ή "γριά" (δεν έχει μέλλον). Ωστόσο, δεν έχω καταφέρει να την διορθώσω...

Κυριακή, 13 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δουλεύω ξανά στην Παγγαία, παρέα με την Μάχη (εφιάλτης!). Κάποιος κεραυνοβολεί μια κοπέλα με μια περίεργη ακτίνα, που τη μεταμορφώνει σε βρυκόλακα. Τότε εγώ ταυτίζομαι με αυτήν, εγώ είμαι ο βρυκόλακας και δείχνω τα νέα μου δόντια αυτάρεσκα.

"Κι αν βρεθεί μέθοδος που αναστρέφει τη διαδικασία;" ανησυχώ μονάχα.

"Μη μου δείχνεις εμένα τα δόντια σου!" κάνει η άλλη βλοσυρά.

Ερμηνεία: Μου άρεσε που έγινα βρυκόλακας, άρα δυνατότερη από τους ανθρώπους, έστω κι αν αυτό σήμαινε πως ήμουν πλάσμα του σκότους! Φαίνεται ότι κατά βάθος μισώ τους ανθρώπους. Γιατί δεν νιώθω τύψεις;

Ο περιπατητικός διαλογισμός το βράδι (ακίνιν), μου αποκαλύπτει τα εξής: Οι άνθρωποι, με τον "μεγάλο και θαυμαστό" πολιτισμό τους, ξεθάβουν μετά μανίας ό,τι είναι φυσιολογικά θαμμένο μέσα στο σκοτάδι των εγκάτων της γης και το ορθώνουν αυθάδικα στο φως του ήλιου: τεράστιοι όγκοι

από πέτρες και μέταλλα ατενίζουν αλαζονικά το φως, παραταγμένοι σε αφύσικα καρκινώματα που λέγονται "πόλεις".

Όμως, για να επιτευχθεί αυτό, τα ανθρώπινα όντα συστηματικά καταστρέφουν ό,τι φυσιολογικά ανήκει στο φως (δέντρα, ζώα, νερά, φύση) και το θάβουν βαθιά στο σκοτάδι των εγκάτων της γης. Με αυτό τον τρόπο, "έρχονται τα πάνω κάτω", "τα μέσα έξω" και κάθε φυσική ισορροπία καταλύεται, με απώτερους σκοπούς σκοτεινούς και ανεξιχνίαστους...

"Paulie": Ωραία βιντεοταινία που παρακολούθησα με ενδιαφέρον αργά το βράδι. Γιατί συγκινήθηκα όταν ο παπαγάλος ξαναβρήκε την παιδική του φίλη, μετά από πολλά χρόνια; Ίσως επειδή κι εγώ νοσταλγώ ασυνείδητα το "σπίτι" μου, κάποια "οικογένεια" που έχασα σ' ένα απροσδιόριστο, ομιχλώδες, αλλοδιαστατικό παρελθόν. Η ψυχή μου νοσταλγεί μια Επαφή, περιμένει μια Αντάμωση...

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εχθροί με κυνηγούν· κρύβομαι σ' ένα δωμάτιο γεμάτο με γκρίζες στέρνες και πράσινα παραβάν, αλλά με βρίσκει ένας αράπης. Τότε, ένα παιδί πέφτει μέσα σε μια παράξενη μηχανική στέρνα και αμέσως ξεκινά παραμόρφωση του χώρου, καθώς τα κύτταρά του μπλέκονται με της μηχανής. Πάνω στη σύγχυση που επικρατεί, εγώ ξεφεύγω.

Σύντομα βρίσκομαι στο σπίτι μου, όμως η παραμόρφωση έχει ξεπεράσει πια τα όρια του εργαστηρίου και φθάνει μέσα στην πόλη, συμπτύσσοντας αλλόκοτα δρόμους και κτήρια σε απίθανα συμπυκνωμένα σχήματα, δημιουργώντας νέους χώρους. Κίνδυνος, αγωνία...

Αναγκάζομαι ν' αφήσω πίσω τα ανήψια μου που δεν τρέχουν γρήγορα, ενώ η οδός Νηρηίδων ήδη τραντάζεται από την επικείμενη παραμόρφωση. Φθάνω σ' ένα διαμέρισμα πιο κάτω, όπου μια ομάδα νέγρων μοιάζουν να με περιμένουν. Εκεί νιώθω ασφαλής. *Είμαι, όμως;* ۩

Τυχερά Παιγνίδια: Πριν λίγες μέρες πήγα σ' ένα πρακτορείο του ΟΠΑΠ και αντέγραψα όλα τα νούμερα που έχουν πέσει στο λόττο και στο τζόκερ από την Πρωτοχρονιά

μέχρι σήμερα. Όπως έχει παρατηρήσει και η Μαρία Σχοινά, τα νικητήρια νούμερα συνήθως βγαίνουν μαζί με τα "φιλαράκια" τους. Έχω εγκαινιάσει, λοιπόν, ένα νέο σύστημα πρόβλεψης των τυχερών αριθμών στα τυχερά παιγνίδια, το οποίο βασίζεται στην αρχή "Πιθανό είναι αυτό που συμβαίνει συνήθως". Επίσης, οραματίζομαι υπομονετικά τους πιθανούς αριθμούς πριν πάω να παίξω. Φυσικά, τίποτα δεν μου εγγυάται επιτυχία, όμως νιώθω πως τώρα παίζω πιο σωστά. Ήδη νιώθω ικανοποιημένη και αισιόδοξη: Αφού δεν μπορώ να πετύχω τίποτα με τη μαγεία, ας δοκιμάσω την επιστήμη της στατιστικής...

! Όπως διαπίστωσα σήμερα το βράδι, η πρώτη μου προσπάθεια δεν απέδωσε τίποτα σημαντικό. Ωστόσο, παρατήρησα το εξής: Η εξάδα μου έπαιξα τελευταία στο λόττο κατόπιν ειδικής μελέτης, έχει βγει νικήτρια πριν τρεις κληρώσεις! Αν είναι δυνατόν!

Η απάτη του Χρόνου: Όσο περνά ο καιρός, τόσο πιο γρήγορα μου φαίνεται πως περνά ο χρόνος. Δεν αισθάνομαι καθόλου σαν να έχω ζήσει 37 χρόνια πάνω στη γη. Είναι σα να μην έχω ζήσει ούτε τα μισά. Σύμφωνα με τη γενική πεποίθηση, όσο μεγαλώνει κανείς σε ηλικία, τόσο πιο γρήγορα του φαίνεται ότι περνάει ο χρόνος. Άλλοι υποστηρίζουν ότι αυτή η αίσθηση οφείλεται στο μόνιμο άγχος που διακατέχει τους σύγχρονους ανθρώπους. *Δεν αμφιβάλλω ότι φταίνε κι αυτά, ωστόσο αυτές οι εξηγήσεις δεν με ικανοποιούν απόλυτα...*

Άνθρωποι μορφωμένοι και κάπως μεγαλύτεροι σε ηλικία, όπως ο θείος Χρήστος, ο 60χρονος σύζυγος της θείας Πηνελόπης, δηλώνουν με αρκετή σιγουριά ότι *όντως* ο χρόνος τρέχει αφύσικα γρήγορα στη σημερινή εποχή -πράγμα που δεν το ένιωθαν στη δεκαετία του '70, όταν βρίσκονταν στην ηλικία μου. Ο θείος υποψιάζεται ότι η σύγχρονη επιστήμη (με τα πυρηνικά προγράμματα, τη ραδιενέργεια, τις ατομικές βόμβες κλπ) πιθανόν να επηρεάζει το φυσικό κόσμο, άρα και τη διάσταση του χρόνου, σε βαθύτερα επίπεδα.

Δεν είναι αυτή η ίδια πραγματικότητα της δεκαετίας του '70 ή του '80· λες και ορισμένοι φυσικοί νόμοι έχουν αλλάξει

από τότε. Ξαφνικά, θυμάμαι τα λόγια ενός δασκάλου μου στο γυμνάσιο: “Αν σας έλεγα ότι τα πάντα έχουν διπλασιαστεί σε μέγεθος από χθες, θα ήταν αδύνατο να αποδείξετε πως κάτι τέτοιο δεν έχει όντως συμβεί!” -επειδή θα είχαν διπλασιαστεί και οι αντίστοιχες μονάδες μετρήσεως...

Νοσταλγία: Παλιά τραγούδια, παλιές μόδες, παλιά σπίτια (που τα γκρεμίζουν για να κτίσουν στη θέση τους απαίσιες πολυκατοικίες), παλιές φωτογραφίες από άλλες, πιο ξέγνοιαστες εποχές· μια γλυκόπικρη θλίψη, όχι τόσο για όσα πέρασαν μα για όσα περίμενα και δεν ήλθαν ποτέ...

Η φυλακή μου είναι η ίδια η πραγματικότητα. Η "καθημερινή ζωή" που βιώνω κάθε μέρα δεν είναι παρά ένα απατηλό πλέγμα, μια τρισδιάστατη προβολή που εκπέμπεται στη συνείδησή μου από κάποιο σατανικό μηχανισμό και με αναγκάζει να ζω σ' έναν ψεύτικο, πάντα εχθρικό κόσμο, μ' έναν κίβδηλο εαυτό...

Ο κόσμος (μου) είναι μια χωροχρονική φυλακή, όπου συμβαίνει συνεχώς το εξής παράδοξο: Από τη μία πλευρά νιώθω ότι ο χρόνος τρέχει όλο και πιο γρήγορα· από την άλλη, όμως, έχω την εντύπωση πως δεν περνούν οι μέρες. Όχι. Είναι η ίδια μέρα που επαναλαμβάνεται διαρκώς, με ελαφρές παραλλαγές κάθε φορά. Αυτό το πρωί είναι το ίδιο με το χθεσινό και το προχθεσινό. Το απόγευμα που θα 'ρθει θα είναι το ίδιο με όλα τα προηγούμενα απογεύματα της ζωής μου. Δεν υπάρχουν πολλά πρωινά, ούτε πολλά απογεύματα. Δεν υπάρχουν πολλές μέρες, υπάρχει μονάχα μία μέρα...

Θυμάμαι: Τα πολύ μικρά παιδιά δεν αντιλαμβάνονται συνεχώς την ίδια παγιωμένη πραγματικότητα, όπως οι ενήλικες. Για τα νήπια ο χρόνος δεν είναι αμείλικτα γραμμικός, ούτε ο χώρος μονοδιαστατικός. Τα μικρά παιδιά αντιλαμβάνονται διαφορετικές διαστάσεις του χωροχρόνου, γι' αυτά ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος είναι συνεχείς, οπότε μπορούν να βιώνουν όχι μία πραγματικότητα αλλά πολλές. Γι' αυτό το λόγο συχνά δεν μπορούν να ξεχωρίσουν τα όνειρα από την πραγματικότητα και δεν μπορούν να επιβιώσουν μόνα τους.

Μεγαλώνοντας, όμως, σταδιακά μαθαίνουν να εστιάζουν

την προσοχή τους στη "σωστή" πραγματικότητα. Γύρω στα 13 τους χρόνια αποκτούν την αντίληψη του αμετάκλητα γραμμικού χωροχρόνου και γύρω στα 16 ο χρόνος τους αρχίζει να τρέχει όλο και πιο γρήγορα. "Περνάνε οι μέρες", συνειδητοποιούν οι έφηβοι, με ανομολόγητη ανησυχία.

Όσο μεγαλώνει η ηλικία μου τόσο η φυλακή κτίζεται όλο και ψηλότερη γύρω μου. Κάθε μέρα αντιγράφω την ίδια μέρα, με κάποιες μικροδιαφορές που κρύβουν την αλήθεια. Ακόμη κι όταν καταφέρνω να επιφέρω μια ριζική αλλαγή στη ζωή μου (πχ η παραίτηση από τη δουλειά), δεν δραπετεύω. Απλά αλλάζω κάπως το ντεκόρ του κελιού μου. Μόνη, σύντομη διέξοδος, τα όνειρα...

Στο μεταξύ ο χρόνος περνάει και απορροφά τη ζωτική μου ενέργεια, ενώ τα δεσμά μου παγιώνονται όλο και πιο ισχυρά μέσα στη φυλακή μου. Το σώμα μου πιθανότατα αποτελεί και αυτό μέρος της χωροχρονικής φυλακής μου. Λεπτό με λεπτό "παλιώνει", "γερνάει", ώσπου κάποτε θα καταστραφεί με το θάνατο. Ίσως, όμως, ο θάνατος να είναι η μόνη πραγματική απελευθέρωση...

Κάτι μ' ενοχλεί σε αυτό τον κόσμο -κάτι αόρατο, απροσδιόριστο, ακατονόμαστο, που όμως διαποτίζει τα πάντα. Δεν μπορώ να το εντοπίσω, να το απομονώσω ή να το πολεμήσω, οπότε μου φταίνε όλοι και όλα. Κάθε πρωί νιώθω ότι προσγειώνομαι σε μια μολυσμένη, αρρωστημένη πραγματικότητα. Κάθε "λογική" διέξοδος (χόμπυ, διασκεδάσεις, κοινωνική ζωή) αποδεικνύεται πρόσκαιρη και αναποτελεσματική. Πνίγομαι...

Σάββατο, 26 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν πλανήτη όπου συμβιώνουν πολλές φυλές εξωγήινων ανθρωποειδών αλλά και γήινοι. Στρατιώτες απαγάγουν μια επαναστάτρια και τη δένουν κάπου ψηλά, σε μια πλατεία. Γίνεται μια συμπλοκή, κάποιος χάνει το όπλο του. Εγώ τρέχω και το παίρνω μα ένας αστυνομικός με πλησιάζει απειλητικός. Τον πυροβολώ και τον σκοτώνω. Ύστερα σπεύδω κι ελευθερώνω τη γυναίκα και μαζί με άλλους τρέχουμε να ξεφύγουμε. Σύντομα κάθομαι σ' ένα παγκάκι, πλάι σε μια άλλη κοπέλα. Της διηγούμαι την περιπέτειά μου μα εκείνη απομακρύνεται από κοντά μου στην πρώτη ευκαιρία...

Δευτέρα, 28 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πηγαίνω ξανά στο Acron Gym. Έχουν μεταφέρει τη ρεσεψιόν στον επάνω όροφο κι έχουν διαμορφώσει αλλιώς τους υπόλοιπους χώρους. Ο ιδιοκτήτης του γυμναστηρίου με κοιτάζει σιωπηλός από τον πάγκο του.

Μόλις μπαίνω στο ασανσέρ, έρχεται μαζί μου ένας νέος, αισθησιακός άνδρας, ο οποίος μου χαμογελά φιλικά και κινείται προκλητικά στην εφαρμοστή φόρμα του. Ο τύπος μου αρέσει, όμως σκέφτομαι πως δεν θέλω να έρχομαι πια σε αυτό το γυμναστήριο. Λίγο αργότερα φθάνω σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό. Στέκομαι στην αποβάθρα και βλέπω τρένα να φεύγουν το ένα πίσω από το άλλο, τόσο γεμάτα από κόσμο ώστε εγώ δεν χωράω πουθενά. Περιμένω ταξί, όμως τίποτα δεν έρχεται...
Ερμηνεία: Πολύ αργά για οτιδήποτε;

Παρασκευή, 3 Μαρτίου 2000

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στο ισόγειο, προχωρώ στο σαλόνι, κοιτάζω τα χέρια μου, είναι σκοτεινά. Προσπαθώ να περάσω μέσα από τον τοίχο για να βγω έξω, μα μου είναι αδύνατον. Οι τοίχοι φαίνονται αδιαπέραστοι κι εγώ ξυπνώ απογοητευμένη.

Παράξενο μεσημεριανό όνειρο: Είναι ώρα να ξαναπιάσω δουλειά -εφιάλτης! Αφήνω το σπίτι θλιμμένη και σκέφτομαι πως όταν στρίψω στη γωνία, θα είναι πλέον πολύ αργά, τίποτα δεν με γλυτώνει από τη δουλειά. Εκτός αν, ώσπου να διανύσω τα ελάχιστα μέτρα που με χωρίζουν από τη γωνία, συμβεί κάτι και μ' εμποδίσει. *Τότε ακριβώς χτυπά το τηλέφωνο και ξυπνώ -τι ανακούφιση: Είναι η Περσεφόνη κι επιθυμεί να συναντηθούμε το απόγευμα...*

Νέα εμπειρία: Αερόμπικ στο νερό (aquarobics) στο Κολυμβητήριο Γλυφάδας. Ικανοποίηση, χαλάρωση, πληρότητα. Αυτή είναι ζωή, όχι να περνάς την ημέρα σου φυλακισμένος μέσα σε ανήλιαγα μπουντρούμια, εκτελώντας τις παρανοϊκές εντολές των αφεντικών και υπομένοντας τις κακόβουλες ίντριγκες των "συναδέλφων"!

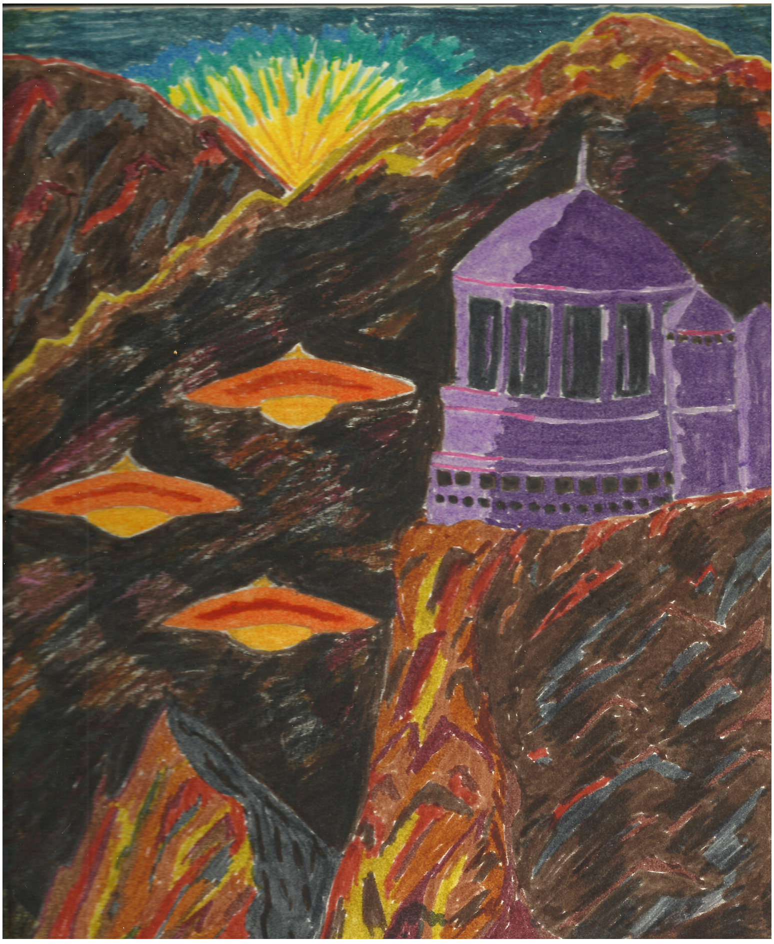
Αυτό τον καιρό χαίρομαι πραγματικά την ελευθερία μου, ασχολούμενη κυρίως με πράγματα που με ευχαριστούν: Με την Πέρσα έχουμε ανακαλύψει δυο-τρία καινούργια παιγνίδια με κάρτες (Legend, Vampires), όμως το "Magic" παραμένει ασύγκριτο· όλα τα υπόλοιπα παιγνίδια απλώς το μιμούνται, λίγο ή πολύ. Έχω αγοράσει άλλες δύο νέες τράπουλες κι επιδιδόμαστε σε πολύωρες μάχες, μια-δυο φορές την εβδομάδα. Επίσης, περνώ αρκετές ώρες παίζοντας με τα ανήψια μου επιτραπέζια παιγνίδια όπως το "Hotel" και το "Hero Quest".

Σάββατο, 4 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πηγαίνω σ' ένα μεγάλο γυμναστήριο κάπου στου Μακρυγιάννη, όμως δεν με ικανοποιεί το τεκβοντό, ούτε το αερόμπικ. Αργότερα βρίσκομαι στην ταράτσα ενός παράξενου ναού και παρατηρώ την αυλή που

καίγεται από κάτω, πορφυρή μέσα στις φλόγες που ανεβαίνουν όλο και ψηλότερα...

Μπαίνω μέσα, βλέπω έναν όμορφο μελαχροινό άνδρα δεμένο σ' ένα κρεβάτι, ύστερα τον βρίσκω σε μια τραπεζαρία. “Δεν είμαι πια το μικρό αγνό κορίτσι που ήξερες”, του λέω και αρχίζω να εξηγώ: “Πώς κάηκε ολόκληρος ο 8οροφος ναός; Πώς έφθασε η φωτιά τόσο γρήγορα από τον 1ο στον 8ο όροφο, τη στιγμή μάλιστα που οι όροφοι δεν επικοινωνούν μεταξύ τους;” Και καταλήγω: “Είμαι μάγισσα, αυτό θέλω να το ξέρεις, κι έκανα ό,τι έκανα επειδή με αδίκησαν οι ισχυροί...”

Απώλειες

Δευτέρα, 6 Μαρτίου 2000

Πανικός! Ο γενικός δείκτης του ΧΑΑ πέφτει κατακόρυφα κι εγώ χάνω ήδη 150.000 δρχ! Έτσι, τρέχω άρον-άρον κι εξαργυρώνω το αμοιβαίο κεφάλαιο που έχω αγοράσει από την SupremeTrust. Λεπτομέρεια: Η διαδικασία αγοράς ήταν πολύ πιο εύκολη από τη διαδικασία πώλησης, η οποία μου είχε πάρει όλο το πρωί.

Τι φιάσκο! Αρνούμαι να πιστέψω το πάθημά μου, έστω κι αν κατά βάθος ήξερα από την αρχή ότι τα πράγματα θα κατέληγαν κάπως έτσι. Ήμουν, όμως, αρκετά αφελής για να ελπίζω πως η τύχη μου θα μπορούσε ν' αλλάξει αν γινόμουν τολμηρή...

Τρίτη, 7 Μαρτίου 2000

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία Γληνού, η οποία έχει να δώσει σημεία ζωής από την παραμονή Χριστουγέννων, δηλαδή από τότε που με έπεισε να μπλεχτώ με το χρηματιστήριο.

“Γειά σου Υβόοοοννη! Πήρα να δω τι κάνεις!” μου κάνει, με το γνώριμο χαρωπό στυλάκι της. Βέβαια, δεν αργεί να μου αποκαλύψει τον πραγματικό λόγο του τηλεφωνήματος: “Μου είπε ο Νίκος ότι μάλλον έχεις αποσύρει τα λεφτά...”

Το παραδέχομαι αμέσως, χωρίς φόβο και πάθος.

“Ναι, αλλά έτσι έχασες κάποιο ποσό!” με νουθετεί η Μαρία.

“Αν δεν σήκωνα τα χρήματα, θα έχανα ακόμη περισσότερα γιατί ο γενικός δείκτης συνεχίζει να πέφτει! Κι εσείς δεν μου είπατε να παίξω τόσους μήνες που ανέβαινε! Μου το είπατε όταν άρχισε να πέφτει!” διαμαρτύρομαι ήρεμα.

Τσιμουδιά η Μαρία. Δεν θα ξαναδώσει ποτέ πια σημεία ζωής...

Τετάρτη, 8 Μαρτίου 2000

Βρίσκομαι στο σπίτι της φίλης μου της Λένας και

παρακολουθούμε τυχαία την κίνηση του χρηματιστηρίου στην τηλεόραση. Η ανοδική πορεία της νεοεισερχόμενης “Ναυτεμπορικής” (η μετοχή ανέβηκε 92% μέσα σε 3 ώρες) μου γεννάει μια ιδέα: Να παίζω μικροποσά, γύρω στις 100.000 δρχ, σε νεοεισερχόμενες εταιρείες – δεδομένου ότι κατά την πρώτη μέρα συνδιαλλαγής οι μετοχές παρουσιάζουν πάντα κέρδη, 50% τουλάχιστον! Λίγο πριν τις 2:00 το μεσημέρι, που κλείνει το χρηματιστήριο, θα τις πουλάω. Έτσι, θα μπορώ να ζω με αυτά τα (σίγουρα) κέρδη, χωρίς να δουλεύω! Άλλωστε, πρέπει κάπως να πάρω πίσω το ποσό που έχω ήδη χάσει...

Το επόμενο πρωί κιόλας, πηγαίνω να ζητήσω κωδικό από την Εθνική Τράπεζα. Αισθάνομαι περίφημα με την έμπνευσή μου περί νεοεισερχόμενων μετοχών. Επιτέλους, μια διέξοδος! “Τελικά, όταν δουλεύεις είσαι αποχαυνωμένος!”, λέει η φίλη μου η Ουρανία όταν της εξηγώ την έξυπνη ιδέα μου.

Σάββατο, 11 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ δυο καλαμάρια μέσα σ' ένα ενυδρείο, τα οποία ορμούν και ξεσχίζουν ένα χρυσόψαρο. Εκείνο πασχίζει να ξεφύγει, ενώ το στήθος του έχει φουσκώσει υπερβολικά, ίσως λόγω του σπαράγματος. Λυπάμαι γι' αυτό μα δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το βοηθήσω, οπότε σηκώνομαι και φεύγω, ενώ αναρωτιέμαι: Μα τι κόσμος είναι αυτός; *Ερμηνεία: Αυτό ακριβώς είναι ο κόσμος μας, μια αγωνιώδης κόλαση όπου “το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό” για να εξασφαλιστεί η επιβίωση -πάντα αμφίβολη και πρόσκαιρη*...⇮

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στην κρεβατοκάμαρα του ισογείου, πετώ προς το σαλόνι και μετά προσπαθώ να βγω έξω, ανοίγοντας το παράθυρο. Ωστόσο, είναι τόσο περίπλοκα μανταλωμένο, που δεν μπορώ. Τελικά, περνώ μέσα από τα κάγκελα της μπροστινής πόρτας και βρίσκομαι σ' ένα υπέροχο τοπίο με πράσινα υψώματα και ατάραχη γαλάζια θάλασσα από κάτω. *Ερμηνεία: Συνέχεια του ονείρου της 3ης Μαρτίου; Αυτή τη φορά όμως τα κατάφερα, επειδή δεν ζορίστηκα πολύ...*

Ό,τι υπάρχει πάνω, υπάρχει και κάτω: Εξακολουθώ να παραμένω κολλημένη σε ανούσιες εμμονές περί εκδίκησης ή

τιμωρίας της Παγγαίας και οποιουδήποτε Κακού. Εξακολουθώ να ονειρεύομαι "δικαιοσύνη" και τον "τελικό θρίαμβο του Καλού" στον κόσμο (όπως μας διδάσκουν τα σχολεία και οι ταινίες του σινεμά), ενώ η καθημερινή εμπειρία μου δείχνει άλλα: Παρατηρώ ότι οι εχθροί μου, κακοί, πονηροί και έκφυλοι, μέρα με τη μέρα γίνονται όλο και πλουσιότεροι, όλο και ισχυρότεροι. Παράλληλα, οι καλοί άνθρωποι, αυτοί που δεν ενοχλούν κανέναν, βουλιάζουν όλο και βαθύτερα στη φτώχια, στην αδικία και στη δυστυχία.

Σε αυτό τον κόσμο, είναι φύσει αδύνατο να τιμωρηθεί ο κακός. Ακόμη κι αν κατάφερνα να βάλω βόμβα στην Παγγαία, οι ιδιοκτήτες της θα εισέπρατταν την ασφάλεια και θα πανηγύριζαν. Η ανθρώπινη κοινωνία, με την ιεραρχική δομή και τους νόμους της, ευνοεί ξεκάθαρα τους πλούσιους -άρα το κακό και το άδικο. Τους ευνοεί και τους προστατεύει σε κάθε περίπτωση. Είναι αδύνατο να ζημιωθούν οι ισχυροί, καθώς ακόμη και η μοίρα ευνοεί σκανδαλωδώς τα σχέδιά τους, όσο μεγαλεπίβολα και καταστροφικά κι αν είναι. Ναι, υπάρχουν τα κυκλώματα που εγγυώνται πλούτο και δόξα· αλλά υπάρχει και ο καρκίνος, που σίγουρα δεν χτυπά μονάχα τους πλούσιους.

Εγώ, για παράδειγμα, προκειμένου να πετύχω το παραμικρό (αφαίρεση κρεατοελιάς, ανεύρεση προβληματικών φιλενάδων ή χαμερπούς δουλειάς) αντιμετωπίζω πάντα καθυστερήσεις, εμπόδια, αντιξοότητες, αποτυχίες. Οι ισχυροί, αντίθετα, μηχανεύονται πολυεθνικές εταιρείες, πολέμους, παγκόσμιες συνομωσίες, και δεν συναντούν το παραμικρό εμπόδιο που να τους καθυστερεί έστω. Το Κακό δεν θα επικρατούσε στον κόσμο, αν δεν το επέτρεπαν αόρατες σατανικές δυνάμεις...

Τετάρτη, 15 Μαρτίου 2000

Οργασμός: Απλά ονειρεύομαι, όταν ξαφνικά σκέφτομαι τον Ορέστη, μια άνευ όρων επαφή που γρήγορα καταλήγει σε οργασμό. *Καταπληκτική αίσθηση, παρόλο που ήταν μόνο στη φαντασία μου...*

Αντίθεση: Από την άλλη πλευρά, η ζωή είναι από τη φύση της πολύ φτωχή σε συναρπαστικές εμπειρίες. Αναζητάς

διαρκώς την "ευκαιρία", περιμένεις το "μέλλον", όμως πόσο συχνά συναντάς στο δρόμο σου κάτι πραγματικά αξιόλογο; Όχι κάτι που θα σου "καθήσει", απλά κάτι που θα συναντήσεις...

Εγώ, για παράδειγμα, πέρυσι γνώρισα τον Ορέστη· η γνωριμία δεν ευδοκίμησε, ξέφυγε μέσα από τα χέρια μου χωρίς καν να καταλάβω γιατί και πώς. Όμως, γιατί από τότε δεν έχω δει πουθενά κάποιον σαν τον Ορέστη; Όχι να μου καθήσει, απλά να τον δω... Ομοίως, ψάχνω την "καλή δουλειά", όμως πόσες τέτοιες υπάρχουν; Ψάχνω την "καλή παρέα" αλλά πού είναι; Το μόνο που βρίσκω είναι προβληματικά άτομα και δυσάρεστες καταστάσεις.

Η πραγματικότητα πνίγεται μέσα στη μιζέρια. Είναι πολύ σπάνιο έστω να συναντήσεις κάτι καλό και ακόμα πιο σπάνιο να σου προκύψει προσωπικά. Το καλό δεν υπάρχει σε αυτό τον κόσμο. Μπορείς, όμως, να το βρίσκεις μέσα σου, στους κόσμους του ονείρου και της φαντασίας. Ένας φανταστικός σύντροφος μου δίνει οργασμό. Ένας πραγματικός τι μου δίνει; Στην καλύτερη των περιπτώσεων τίποτα...

Τετάρτη, 22 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Σα να παίζω σε κινηματογραφική ταινία, διαθέτω εξαιρετικές ικανότητες, μαχητικές, ακροβατικές, ψυχικές. Κάποιοι με πυροβολούν μα εγώ τους εξαερώνω απλά τείνοντας το χέρι μου εναντίον τους.

Οι εχθροί είναι όμως πολλοί, συνεχίζουν να πλησιάζουν απειλητικά, με καταδιώκουν. Τους ξεφεύγω με μεγάλα άλματα, ύστερα πετώ στον αέρα άνετα. Ένας πολεμιστής, που θεωρείται ανίκητος, με ακολουθεί συνεχώς και με προλαβαίνει σε μια δενδρόφυτη γωνία. Δεν μπορώ να γλυτώσω πλέον, του φωνάζω μόνο "Εμπρός λοιπόν, χτύπα!"

Δέχομαι καταιγιστικά πυρά, ώσπου πέφτω καταγής. Ωστόσο, δεν πεθαίνω. Σύντομα σηκώνομαι και καταφεύγω σε μια εκκλησία με ψηλά γιγάντια αετώματα, όπου ξαπλώνω για να ησυχάσω. Ορισμένοι "καθώς πρέπει" κύριοι ενοχλούνται αλλά δεν με νοιάζει. Βρίσκω μια φίλη μου εκεί και της εξηγώ ότι "Με χτύπησαν στην καρδιά εξ επαφής. Αν ήταν στο κεφάλι, θα ήμουν νεκρή". Περιμένω ν' ανακτήσω δυνάμεις για να συνεχίσω την αποστολή μου. Αργότερα, βρίσκομαι να περπατώ πάνω σ' ένα άθλιο πλοίο, όπου ορισμένοι παίρνουν το μπάνιο τους μέσα σε μεταλλικές στέρνες.

Πιθανή ερμηνεία: Κατά πάσα πιθανότητα, η απίθανη κακοδαιμονία που με κατατρέχει εδώ και δυο χρόνια περίπου, θα συνεχιστεί ακάθεκτη. Ωστόσο: Συγκρίνεται η παραπάνω αστρική εμπειρία με την άθλια, ακίνητη, καθημερινή "ζωή"; Η λεγόμενη "φυσική πραγματικότητα" χαρακτηρίζεται από επίμονη μηχανικότητα και η μηχανικότητα γεννά όλα τα κακά...

Παρασκευή, 31 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι έξω από την Ericsson, κάποιες κοπέλες με πλησιάζουν και προσπαθούν να με πείσουν να δουλέψω εκεί, μου ζητούν βιογραφικό. Εγώ δεν θέλω να πάω, κάτι μου φαίνεται ύποπτο στην εν λόγω επιχείρηση. Κοιτάζοντας λοξά, μέσα στον κήπο της Ericsson διακρίνω πεσμένα ανθρώπινα κόκκαλα κι ένα μισολυωμένο γυναικείο πτώμα. *Ερμηνεία: Γενικότερα, κάτι δεν πάει καθόλου καλά με τις εταιρείες, ειδικότερα τις πολυεθνικές...*

Κυριακή, 9 Απριλίου 2000

Δημαρχιακές εκλογές σήμερα, ιδού η ψήφος μου γραμμένη πάνω σ' ένα λευκό ψηφοδέλτιο:

Για ποιό λόγο πρέπει πάνω τα πράττω όπως οι άλλοι περιμένουν ότι θα πράξω; Αυτή τη φορά εξέφρασα αυτό ακριβώς που ήθελα κι ένιωσα υπέροχα!

Είσαι μόνος εναντίον όλων: Είναι φυσικός νόμος ότι το κάθε όν στο σύμπαν πολεμά ενάντια σε όλα τα υπόλοιπα, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Τελικά, είναι αλήθεια ότι "Όλα είναι ένα" και όλα τα όντα συνδέονται με τη σχέση "Ο θάνατός σου η ζωή μου". Στο ζωικό βασίλειο, για να ζήσει ένα ον πρέπει να πεθάνουν άλλα όντα (τροφή). Στο ανθρώπινο βασίλειο, η θέση ενός ατόμου εξαρτάται από το πόσους "τρώει" στη δουλειά, στις κοινωνικές σχέσεις, παντού. *Κι αν κάποιος δεν τρώει, γρήγορα τον τρώνε...*

Όσο για τους "φίλους", αυτοί δεν είναι παρά προσωρινοί σύμμαχοι ενάντια σε κάποιον κοινό εχθρό. Όλοι παραμένουν φίλοι όσο εσύ παραμένεις στο χαμηλό επίπεδο που ξέρουν ότι βρίσκεσαι. Αν ανέβεις έστω και λίγο, οι φίλοι σκυλιάζουν. Αν πάθεις κάτι κακό, τότε όλοι ενδιαφέρονται. Κανένας "φίλος" δεν σου συγχωρεί την επιτυχία. Δεν υπάρχουν φιλικά όντα. Είσαι μόνος εναντίον όλων. Έτσι είναι, το ξέρεις...

Τρίτη, 18 Απριλίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια χώρα του βορρά κι έχω καλή κοινωνική θέση, την εποχή της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Είμαι 14 χρονών περίπου, όταν εισβάλλουν στη χώρα βυζαντινοί πειρατές ή κατακτητές. Με αρπάζουν, με βιάζουν και με φέρνουν στην Ελλάδα. Καταλήγω δούλα σε οικογένεια ευγενών, ανάμεσά τους αναγνωρίζω την αδελφή μου, τον πρώην άνδρα της και τα παιδιά τους.

Οι περισσότεροι άνθρωποι που γνωρίζω εδώ, είτε ευγενείς είτε σκλάβοι, φροντίζουν να με ταπεινώνουν συστηματικά. Με μισούν και με χλευάζουν επειδή ξέρουν πως δεν δέχομαι ευχαρίστως τη σκλαβιά. Λίγοι μόνο, που έχουν τη μορφή των

τωρινών γονέων μου, με υποστηρίζουν και με παρηγορούν, έστω χλιαρά. Κανένας δεν ενδιαφέρεται για τη μόρφωσή μου, ούτε για τη (σκόπιμη) υπακοή που δείχνω. Ορισμένοι με χρησιμοποιούν και σεξουαλικά, πάντα όμως με κοροϊδεύουν και με περιφρονούν. Ό,τι κι αν κάνω είμαι σκλάβα, τέλος. Κάποτε επιχειρώ να το σκάσω σε άλλη χώρα, ίσως στην Ιταλία. Όμως κάποιοι με προδίδουν (δεν βλέπω το πρόσωπό τους), η προσπάθεια αποτυγχάνει και βρίσκομαι ξανά πίσω, στο υποστατικό των ίδιων αφεντάδων. Έκτοτε η θέση μου κατεβαίνει ακόμη χαμηλότερα: Ό,τι κι αν κάνω θεωρούμαι χαμένη υπόθεση. Ζω με την ελπίδα μήπως έλθει κάποιος από το βορρά για να με πάρει μακριά από δω. Όμως, τα χρόνια περνούν και δεν εμφανίζεται ποτέ κανένας...

Ερμηνεία: Στην τωρινή ζωή μου ζω μόνιμα στην Ελλάδα, μια χώρα που πάντα ένιωθα ξένη. Στα 14 χρόνια μου βρέθηκα ξαφνικά σε ένα εξαιρετικά κακό περιβάλλον που επηρέασε αρνητικά όλη την μετέπειτα εξέλιξή μου. Οι γονείς μου κι εγώ εξακολουθούμε να υπηρετούμε την Αλίκη και τους γιους της.

Οι Έλληνες άνδρες δεν με ελκύουν, είναι στραβοχυμένοι και άξεστοι. Μα ούτε και αυτοί με υπολόγισαν ποτέ, παρόλο που δεν είμαι άσχημη. Με συγκινούν περισσότεροι οι βόρειοι άνδρες, μα αυτοί είναι πάντα πολύ μακριά από μένα.

Σε όσους χώρους έχω βρεθεί (σχολεία, γυμναστήρια, δουλειές) αντιμετωπίζω πάντα γενικευμένη κοροϊδία και περιφρόνηση: Πρόκειται για παλιούς αφέντες ή πρόθυμους σκλάβους, που επαναλαμβάνουν ασυνείδητα την ίδια εχθρότητα εναντίον μου. Κάποτε δοκίμασα να ξεφύγω, να πάω στην Ιταλία για ν' αρχίσω μια νέα ζωή. Απέτυχα όμως, γύρισα πίσω και έκτοτε θεωρούμαι μια χαμένη υπόθεση. Παντού γύρω μου υπάρχουν προδότες, δεν ξέρω ποιοί είναι αλλά ξέρω πως υπονομεύουν την κάθε μου κίνηση και καταστρέφουν όλα μου τα όνειρα. Ακόμη και σήμερα εξακολουθώ να ονειρεύομαι να έλθει κάποιος βόρειος τύπος για να με πάρει μακριά από δω, όμως ξέρω πως αυτό δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Οι ίδιες καταστάσεις επαναλαμβάνονται με άλλη μορφή. Κάρμα...

* Τα ανωτέρω προέκυψαν μετά από άσκηση χαλάρωσης και απόπειρα αναδρομής σε προηγούμενη ζωή. Το ένιωσα πολύ δυνατά, σαν αλήθεια...

Τετάρτη, 26 Απριλίου 2000

Διαυγές Όνειρο: Εχθροί με παγιδεύουν, με σκοπό να με βλάψουν. Εγώ όμως το σκάω, πηδώντας μέσα από ένα τζάμι. Πέφτω μέσα σ' ένα σκοτεινό υπόγειο παρασύροντας μερικές άδειες κούτες, οι οποίες μαλακώνουν αρκετά την πτώση μου. Σηκώνομαι αμέσως και τρέχω έξω, προς την ελευθερία της καταπράσινης φύσης, κάτω από τον γαλανό ουρανό. Ωστόσο, έχω την αίσθηση ότι εξακολουθούν να με κυνηγούν. Ένα άσχημο εχθρικό παιδί προσπαθεί να με σταματήσει· αναγκάζομαι να το πολεμήσω... ⇮

Αφού αρνήθηκαν στο Ασκληπιείο Βούλας να μου αφαιρέσουν την τεράστια ελιά που έχω στο αριστερό μάγουλο, αναγκάστηκα ν' απευθυνθώ στο σε μεγάλο νοσοκομείο των Αμπελοκήπων, όπου με πληροφόρησαν ότι θα πρέπει να περιμένω τη σειρά μου επί πέντε μήνες! Ακόμη, θα πρέπει να περάσω πρώτα από ένα κάρο εξετάσεις: δυο αίματος, ένα καρδιογράφημα, μια ακτινογραφία θώρακος και δεν ξέρω τι άλλο! Επίσης, προσπάθησα να βάλω στο Τηλέραμα μια αγγελία για αλληλογραφία με άτομα που ενδιαφέρονται για παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας αλλά το περιοδικό αρνήθηκε επειδή τη θεωρεί διαφήμιση των ανωτέρω παιγνιδιών!

Όσο για το aquarobics, μου αρέσει μεν, ωστόσο υπάρχει μια λεπτομέρεια που με εμποδίζει να το απολαμβάνω όσο θα έπρεπε: Το τμήμα είναι γεμάτο γριές από 60 ετών και πάνω, όμως δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Είναι και δυο κωλόγεροι (άνδρες!) που φροντίζουν να μπαίνουν πάντα στην πρώτη γραμμή και φλυαρούν έξω φωνή, ασταμάτητα, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος! Ουρλιάζουν ακατάπαυστα όλη την ώρα, μωρολογώντας είτε μεταξύ τους είτε με τη δασκάλα! Φροντίζω να κάθομαι όσο γίνεται μακριά τους, στην αντίθετη πλευρά της πισίνας, μα οι δυο κύριοι φωνάζουν τόσο δυνατά που μου είναι αδύνατο να τους αγνοήσω! Τελικά, τίποτα δεν

είναι τόσο ωραίο όσο αρχικά φαίνεται...

Αποσύνδεση: Από την άλλη πλευρά, αυτή η πρωτοφανής ατυχία που με κατατρέχει, η περίφημη "νεκρική ακινησία" της ζωής μου, μπορεί να εξηγηθεί ως *αποσυντονισμός* της ψυχής μου από την παρούσα διάσταση. Ειδικότερα τον τελευταίο χρόνο, κάθε μου προσπάθεια καταλήγει στο μηδέν, ενώ ήδη υπάρχουσες επιτυχίες μου χάνονται η μία μετά την άλλη. Μέθοδοι δράσης που κάποτε έφερναν ένα πενιχρό έστω αποτέλεσμα, τώρα δεν αποδίδουν τίποτα. Ούτε μια αγγελία στο Τηλέραμα δεν κατάφερα να βάλω. Είναι σα να μην υπάρχω καν. Λες και οδηγούμαι, αργά μα σταθερά, σε πλήρη *αποσύνδεση* από τον κόσμο που με περιβάλλει. Παραδόξως, όμως, νιώθω ότι δεν έχει νόημα πλέον να πολεμώ αυτή την τάση. Διαισθάνομαι ότι μετά την πλήρη αποσύνδεση, *κάτι άλλο πρόκειται να έλθει για μένα*. Μακάρι να έλθει. Η αναμονή μου φαίνεται πια βασανιστική.

Στο μεταξύ, προσπαθώ να σκοτώνω την ώρα μου όσο μπορώ πιο ευχάριστα ζωγραφίζοντας, κάνοντας γυμναστική, ακούγοντας μουσική -μα τίποτε απ' όλα αυτά δεν με γεμίζει πραγματικά. Οι λιγοστές, πάντα προβληματικές, φίλες που μου απομένουν εμφανίζονται όλο και σπανιότερα, ενώ μου φαίνεται πλέον απίθανα δύσκολο να βρω νέες παρέες. Βαρέθηκα...

Τρίτη, 16 Μαΐου 2000

Μυστήριο ατύχημα: Δυο νεαροί αεροπόροι συντρίφτηκαν με το στρατιωτικό αεροπλάνο τους πάνω σ' ένα απομονωμένο σπίτι στην Αντίκυρα, σκοτώνοντας τα δυο 15χρονα κορίτσια που βρίσκονταν εκεί.

Τραγικό παιγνίδι της μοίρας, ωστόσο: Ίσως οι ψυχές των δυο αυτών ζευγαριών να είχαν κλείσει κάποτε ένα παράδοξο ραντεβού σε μια άλλη διάσταση. Ο θάνατός τους εδώ ίσως να είναι η ένωσή τους εκεί. Τελευταία, το μυαλό μου έχει αρχίσει να λειτουργεί πολύ παράξενα...

Σάββατο, 20 Μαΐου 2000

Diamonds are forever: Τα διαμάντια (και το χρήμα) είναι

παντοτινά. Οι άνθρωποι είναι εφήμεροι. Το χρήμα σε βγάζει από δύσκολες θέσεις και σε απαλλάσσει από τη δουλεία. Ενώ οι κοινωνικές σχέσεις, το καλύτερο που μπορούν να προσφέρουν είναι μια (μάλλον επισφαλή) διέξοδο στη γκρίνια.

Το χρήμα ορίζει τα πάντα επειδή στον κόσμο που ζω καλώς ή κακώς η Δύναμη παίρνει τη μορφή του χρήματος. Είναι μάταιο να την αποζητώ αλλού. Οι φίλοι με πλησιάζουν κυρίως για να σου αποθέσουν το όποιο πρόβλημά τους· όταν όμως βελτιώνεται η ζωή τους, εξαφανίζονται μυστηριωδώς. Με αναζητούν για την κλάψα και τη γκρίνια, όχι για τη χαρά και τη διασκέδαση.

Μα το χρήμα δεν φέρνει την αγάπη, λένε. Και λοιπόν; Πόσοι φτωχοί έχουν την αγάπη; Τι είναι επιτέλους η αγάπη; Πότε μπορώ να πω ότι αγαπώ κάποιον; Όταν είμαι πρόθυμη να υποστώ τα πάνδεινα για χάρη του, λένε οι θρησκείες και οι φιλοσοφίες. Λοιπόν, προτιμώ το χρήμα...

Η νέα μου εργασία: Αυτό το μήνα παρακολουθώ το χρηματιστήριο, μαθαίνω τα τερτίπια του και βλέπω ότι πιθανότατα μπορώ να βγάλω αρκετά λεφτά γρήγορα, όμορφα, εύκολα! Το χρηματιστήριο μου φαίνεται πιο ηθική απασχόληση από τη δουλειά. Στη δουλειά, για ν' ανέβει κάποιος πρέπει να εκμηδενιστούν όλοι οι υπόλοιποι. Στο χρηματιστήριο, όμως, όλες οι μετοχές ακολουθούν παρόμοια πορεία: Όταν ανεβαίνουν όλοι, ανεβαίνω κι εγώ. Βέβαια, αν κάποιος δεν ξέρει να παίζει κι εκτελεί αγοραπωλησίες στην τύχη, τότε απλά τζογάρει.

Πρόσφατα πραγματοποίησα δημόσιες εγγραφές σε πρωτοεμφανιζόμενες εταιρείες κι έχω ήδη κερδίσει λίγα χρήματα. Δυστυχώς, κατά τη δημόσια εγγραφή δεν μπορεί κανείς ν' αγοράσει όσες μετοχές θέλει, εφόσον οι πρωτοεμφανιζόμενες εταιρείες παρέχουν λίγες μόνο μετοχές σε κάθε αγοραστή κι αυτό μετά από κλήρωση.

Έτσι, σκέφτομαι να κάνω κάτι άλλο: Έχω παρατηρήσει πως οι νεοεισερχόμενες μετοχές εμφανίζονται με κέρδη γύρω στο 30% στα δυο πρώτα λεπτά συνδιαλλαγής· μέχρι το τέλος της ημέρας το κέρδος φθάνει το 50-60% τουλάχιστον. Θα δοκιμάσω, λοιπόν, ν' αγοράζω όσες μετοχές μπορώ κατά τα

πρώτα δυο λεπτά συνδιαλλαγής και να τις πουλάω την ίδια μέρα, λίγα λεπτά πριν κλείσει το χρηματιστήριο. Με αυτό τον τρόπο, θα μου μένει κέρδος 20-30% περίπου. Δεν θα βιαστώ, όμως, θα το παρακολουθήσω λίγο ακόμη.

Φυσικά, η όλη υπόθεση περικλείει ρίσκο. Η ελευθερία απαιτεί ρίσκο. Από την άλλη πλευρά, πόσο ασφαλής είναι η μισθωτή εργασία; Αν είναι να σου έλθουν τα πράγματα στραβά, θα σου έλθουν και μέσα σε μια εταιρεία: Το αφεντικό μπορεί να σε βάζει να δουλεύεις υπερωρίες απλήρωτες, μπορεί μη σου κολλάει όλα τα ένσημα, μπορεί να σε μπλέξει σε επίφοβες καταστάσεις (όπως κάποτε, στον Κυριακίδη, που έγινε μια κλοπή δέκα εκατομμυρίων δρχ και με κουβάλησαν στην Αστυνομία για να μου πάρουν κατάθεση και να μου πουν πως εγώ είμαι η κύρια ύποπτη), ενώ σίγουρα θα μπλέξεις με ρουφιάνους και πουτάνες...

Τετάρτη, 24 Μαΐου 2000

Μαζί με τους γονείς μου πήγα απόψε σε μια μουσική συναυλία στο Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά, όπου έπαιζε μπουζούκι ο ξάδερφός μου ο Φώτης, γιος της θείας Δέσποινας. Ξεχώρισα έναν καταπληκτικό τραγουδιστή, το Γιάννη, ο οποίος έχει υπέροχη φωνή, ξανθά μαλλιά και ωραία εμφάνιση. Φεύγοντας, είχα την ευκαιρία να τον χαιρετήσω δια χειραψίας και να του δώσω συγχαρητήρια. Λίγο αργότερα μίλησα στον Φώτη γι' αυτόν, όμως ο ξάδελφος δήλωσε ψυχρά ότι ο Γιάννης δεν του πολυαρέσει επειδή “τσιρίζει” και δεν έδειξε καμία διάθεση να μου τον γνωρίσει. Μα κι εγώ, κατά βάθος, ξέρω ότι αυτός ο άνδρας δεν είναι για μένα...

Κατά τ' άλλα, μια παράξενη, ξεχασμένη αίσθηση οικογενειακής θαλπωρής με κατέκλυσε απόψε: Εγώ, η μαμά και ο μπαμπάς βγήκαμε έξω όλοι μαζί, σαν μια αρμονική οικογένεια, όπως κάποτε, πριν από 35 χρόνια, όταν πηγαίναμε οι τρεις μας στο σινεμά “Πάρις” -εκείνα τα αλαργινά χρόνια, πριν γεννηθεί η σταρ Αλίκη, πολύ πριν έλθουν στον κόσμο τα κακομαθημένα και υπεραπαιτητικά κουτσούβελά της. Καθ' όλη τη διάρκεια της εξόδου απόλαυσα αληθινά κάθε λεπτό αυτής της σπάνιας

ξεγνοιασιάς. Λες κι ένα τιτάνιο βάρος να είχε σηκωθεί από πάνω μας για λίγες ώρες...

Τρίτη, 30 Μαΐου 2000

Αστρική Προβολή: Συνειδητά προσπαθώ να "βγω" προς τα πάνω, στο ημίφως της κρεβατοκάμαράς μου. Αντίθετα, όμως, γλυστρώ προς τα κάτω, προς το σκοτάδι της γης. Τριγυρνώ μέσα σε πετρώδεις κοιλότητες, που άλλες είναι σκοτεινές, άλλες φωτισμένες. Νερό ρέει ανάμεσά τους. Θλίψη με συνεπαίρνει, για κάποιον που βρίσκεται αλυσοδεμένος πέρα μακριά, στο μαύρο σκοτάδι. Κλαίω με υγρά μάτια που προσπαθώ να κρύψω από την αδελφή μου, η οποία στέκεται δίπλα μου. *Ερμηνεία: Φαίνεται πως υπάρχει μέσα μου μια ασυνείδητη θλίψη για κάποιον που έχει χαθεί για πάντα, πριν καν τον γνωρίσω...*

Η έρημος: Άδικα ψάχνω, εδώ και δέκα χρόνια, στην έρημο του κόσμου για να βρω -τι αλήθεια; Με τον πίνακα

Ouija, το εκκρεμές, τα χαρτιά Ταρώ και τα συναφή, όντως επικοινωνώ με “κάτι”, όμως έχω πια έντονες αμφιβολίες σχετικά με το ποιόν και τις προθέσεις του: Πιστεύω ότι αυτό το “κάτι” συχνά με παραπλανά. Επιπλέον, κάθε επαφή με την Άλλη Μεριά αποτελεί μορφή λατρείας. Τους αληθινούς μας εχθρούς δεν τους βλέπουμε ποτέ. Δεν είναι παράξενο, που τα δυσοίωνα όνειρα βγαίνουν πάντα, ενώ τα ευοίωνα ποτέ;

Είναι, άραγε, τυχαίο το ότι μονάχα οι δυστυχισμένοι άνθρωποι ασχολούνται με τη θρησκεία και τη μεταφυσική; Τα στενόχωρα συναισθήματα στρέφουν την ψυχή σε άλλα επίπεδα και οι οντότητες που τα κατοικούν γελούν με την καρδιά τους. Απ' ότι φαίνεται, οι εν λόγω οντότητες τρέφονται με θλίψη, δυστυχία, τρόμο, απόγνωση. Να γιατί υπάρχει δυστυχία στον κόσμο και ο “Θεός” την ανέχεται: Τρέφεται απ' αυτήν...

Οι άνθρωποι στρέφονται στο Θεό μετά από μεγάλες συμφορές κι Εκείνος τρέφεται από τη λατρεία τους. Πότε-πότε τους δίνει μια μικρή, μικρούτσικη παρηγοριά ώστε να τους δελεάζει, χωρίς όμως ποτέ να λύνεται οριστικά το πρόβλημα. Αλλά κι αν λυθεί, σύντομα ακολουθεί άλλο, χειρότερο από το προηγούμενο...

Από την άλλη πλευρά, όμως, το υπερπέραν φαίνεται να απεχθάνεται τα επιθετικά συναισθήματα όπως τον θυμό ή το μίσος -γι' αυτό και οι θρησκείες τα απαγορεύουν δια ροπάλου...

Μα δεν είναι όλοι οι άνθρωποι άτυχοι, θα πει κάποιος. Φυσικά, όπως όλα τα “αφεντικά”, ο Θεός καλοπιάνει ορισμένους και τους χαρίζει “όλα τα αγαθά του Θεού”. Με αυτό τον τρόπο, οι “άτυχοι” αμφιβάλλουν διαρκώς για τον εαυτό τους και του ρίχνουν όλα τα φταιξίματα· από την άλλη μεριά, η πάλη των τάξεων εξασφαλίζει τη διαιώνιση της δυστυχίας και αποτρέπει κάθε συμμαχία των ανθρώπων ενάντια στο Κακό. Την ίδια ακριβώς τακτική χρησιμοποιούν τα αφεντικά στις εταιρείες όταν ευνοούν συγκεκριμένους υπαλλήλους και χαντακώνουν άλλους.

Τρόπος δράσης: α) Πρέπει να αντιδρώ με κατάφορη περιφρόνηση απέναντι στο Κακό, να μένω παγερά αδιάφορη σε ό,τι κι αν συμβαίνει. Να περιμένω πάντα το χειρότερο, χωρίς να

μου καίγεται καρφί. Να μην ταυτίζομαι με τον πόνο. *Το κόλπο είναι να μη σε νοιάζει ότι πονάει"...*

β) Ακόμη, να αποφεύγω στο εξής οποιαδήποτε επαφή με την Άλλη Πλευρά: Η χαρτομαντεία, το εκκρεμές, οι προσευχές κλπ οδηγούν σε επικοινωνία με οντότητες αμφίβολης προέλευσης και πρόθεσης. Ίσως, μάλιστα, η ενασχόληση με αυτά τα πράγματα να εντείνει τη δυστυχία· στη συνέχεια, όσο πιο κακότυχος είσαι τόσο περισσότερο ασχολείσαι με αυτά, κ.ο.κ.

γ) Εξάλειψη όλων των επιθυμιών, επειδή: Όσο περισσότερο επιθυμείς κάτι, τόσο μειώνονται οι πιθανότητες να πραγματοποιηθεί. Όσο περισσότερο σ' ενοχλεί κάτι, τόσο πιο σίγουρα θα το βρίσκεις μπροστά σου...

Τετάρτη, 31 Μαΐου 2000

Μόλις συμπλήρωσα -καιρός ήταν!- το έβδομο άλμπουμ με δικά μου έργα ζωγραφικής. Εκτός από μια απεικόνιση της κούκλας *Barbie* κι ένα φασματικό διαστημικό τοπίο (*Η πόλη του Ήλιου)*, το άλμπουμ περιλαμβάνει 20 μικρούς πίνακες με ήρωες από παραμύθια κινουμένων σχεδίων του Ντίσνεϋ: *Γαλάζια Νεράιδα, Γιασμίν και Αλαντίν, Μουλάν, Αλίκη, Πήτερ Παν, Τίνκερ Μπελ, Γουέντυ Ντάρλινγκ, Γοργόνες, Μπελ, Σταχτοπούτα, Πρίγκηπας, Χιονάτη, Κακιά Βασίλισσα, Εσμεράλδα, Άριελ, Έρικ, Πρίγκηπας Φίλιππος, Πριγκήπισσα Αυγή, Ποκαχόντας, Τζων Σμιθ.* Νοσταλγία για μια παιδική ηλικία όχι τόσο ευχάριστη, μα ξέγνοιαστη και αθώα...

Σάββατο, 3 Ιουνίου 2000

Απόψε ήταν η δεύτερη φορά που παρευρέθηκα σε μία από τις συναντήσεις που διοργανώνει ο φιλοσοφικός σύλλογος "Μ", ο οποίος αποτελείται από άτομα μορφωμένα και ψαγμένα. Την πρώτη φορά έμεινα ικανοποιημένη από τη συνάντηση, τώρα όμως δεν ξέρω...

Είμαστε παρόντες μια ντουζίνα άτομα, όλοι άντρες εκτός από μένα και μία ξανθιά. Γρήγορα παρατηρώ ότι όλοι μου δείχνουν συμπάθεια κι ενδιαφέρον -φαινόμενα ασυνήθιστο για μένα. Ευελπιστώντας να βρω καμιά καλή παρέα, αρχίζω να τους

μιλώ για το παιγνίδι Magic αλλά δεν βλέπω σπουδαία ανταπόκριση. “Είναι για τις κρύες νύχτες του χειμώνα!” μου κάνει η Άννα, η ξανθιά και με αγκαλιάζει -αρκετά θερμά, θα έλεγα. *Αυτό μας έλειπε τώρα*, σκέφτομαι και κάνω το κορόιδο. Λίγο αργότερα, δυο από τους άνδρες αρχίζουν να σχολιάζουν τα... παπούτσια μου, ενώ η συζήτηση περιστρέφεται συνεχώς γύρω από το σεξ και τις σχέσεις των δυο φύλων -όπως και στην πρώτη συνάντηση. Στο μεταξύ, όλα τα βλέμματα συγκεντρώνονται πάνω μου.

Δεν ξέρω πώς να αντιδράσω, απορώ: *Τι συμβαίνει εδώ; Εγώ, όπου πάω, όλοι με αγνοούν επιδεικτικά. Πώς και όλοι ασχολούνται με μένα;* Κάποιος αποχωρεί και προσφέρεται να με πετάξει μέχρι τη στάση με τη αμάξι του -είναι ο δεύτερος που μου το λέει. Εγώ, όμως, δεν θέλω να φύγω ακόμη: Δεν είναι ούτε μια ώρα που έχω έλθει, οπότε αρνούμαι ευγενικά.

Σε μια στιγμή αναχωρεί ο συμπαθητικός νεαρός που κάθεται δίπλα μου και στη θέση του θρονιάζεται ένας χοντρός και γλοιώδης τύπος, που με ταράζει στις σαχλαμάρες: “Η γυναίκα μου δεν έχει κανένα πρόβλημα, αν πάω με άλλη” ... “Κάνεις γυμναστική; Κάνεις σεξουαλική γυμναστική;” ... “Είσαι ύπανδρος; Αλήθεια, ξέρεις τι ακριβώς σημαίνει ύπ-ανδρος;” ... “Μήπως δεν είσαι ύπανδρος;” ... “Με βαθμολογία από το ένα ως το εκατό, πόσο ενοχλητικός είμαι;” Πάλι καλά που το κατάλαβες, σκέφτομαι αλλά λέω: “Δεν είσαι ενοχλητικός!” Όπως και να 'χει, προσπαθώ πάντα να δείχνω άνετη, cool, φιλική. Όταν σηκώνομαι να φύγω, κοντοστέκομαι για ν' απαντήσω -πάντα cool- σε μερικές τελευταίες ερωτήσεις. Τότε, νιώθω το χέρι της Άννας γύρω στη μέση μου, πολύ κοντά στον πισινό μου και δεν λέει να το πάρει από κει. ***Μυστήρια*** πράγματα, πολύ μυστήρια...

... Δεν πρόκειται να ξαναπάω ποτέ πια σε συγκέντρωση του ανωτέρω συλλόγου, παρά τα επανειλημμένα τηλεφωνήματά τους. Δεν αμφιβάλλω ότι είναι άνθρωποι μορφωμένοι, κάποιου επιπέδου, ωστόσο κάτι δεν πάει καλά με αυτούς. Δεν νομίζω, πάντως, να αποτελούν κύκλωμα.

Σάββατο, 10 Ιουνίου 2000

Ώρα τα σχέδια να γίνουν πράξεις: Έτσι, μόλις ανοίγει το χρηματιστήριο σήμερα το πρωί, σπεύδω να επενδύσω ένα εκατομμύριο δραχμές στο νεοεισαχθέν ΙΑΣΩ. Κάθομαι λοιπόν, γεμάτη αισιοδοξία, να παρακολουθήσω την αναμενόμενη άνοδο της νεοεισερχόμενης μετοχής. Στα πρώτα πέντε λεπτά, η αξία της ανεβαίνει κατά 10% αλλά μετά από λίγο κατεβαίνει στα 4,6%! Χάνω ήδη 37.000 δρχ! Περιμένω λίγο ακόμη και η ζημία τώρα ανέρχεται στις 57.000 δρχ!

Παραξενεμένη και πικραμένη από αυτή την απώλεια, τρέχω να εξαργυρώσω τις μετοχές μου πριν χάσω περισσότερα. Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται: Μετά από τρίμηνη συστηματική μελέτη των νεοεισερχόμενων μετοχών στο χρηματιστήριο, ανακαλύπτω μια τεχνική βιοπορισμού η οποία λειτουργεί θαυμάσια, μέχρι τη στιγμή που τη δοκιμάζω εγώ!

Το ίδιο βράδι συναντώ τη Μαρία Σχοινά και της διηγούμαι το πάθημά μου: "Είναι σα να φθάνω σε μια πηγή που ρέει απρόσκοπτα εδώ και χιλιάδες χρόνια, μα μόλις πάω εγώ να πιω νερό, στερεύει!" καταλήγω με πικρία.

"Μου έχει συμβεί κι αυτό! Πήγα κάποτε να πιώ νερό από μια πηγή κι εκείνη στέρεψε επί τόπου!" με πληροφορεί η φίλη μου.

"Ούτε ο Θεός δίνει δεκάρα για μένα, ούτε ο Διάβολος!" ξεφυσώ θλιμμένα.

"Σε καταλαβαίνω απόλυτα!" Όλο σκατά σου τυχαίνουν! Τουλάχιστον, ας έχουμε την υγειά μας!"

"Να σου πω τι συμβαίνει: Ο Θεός μας διατηρεί υγιείς για να μπορεί να μας βασανίζει!"

"Αν έχουμε φθάσει να πιστεύουμε πως ο Θεός μας διατηρεί μόνο και μόνο για να μας βασανίζει, τότε τα πράγματα δεν μπορούν να πάνε χειρότερα!" κάνει σκεπτική η Μαρία.

... Τις επόμενες μέρες τρέχω σαν αλλοπαρμένη κι επενδύω συνολικά ένα εκατομμύριο δραχμές σε συγκεκριμένες μετοχές, οι οποίες έχω παρατηρήσει πως κάθε μέρα αφήνουν μεγάλο κέρδος. Στη συνέχεια, παρακολουθώ την πτωτική πορεία τους με εντυπωσιακή αδιαφορία, καθώς η αξία τους πέφτει μέρα με τη μέρα, μαζί με το γενικό δείκτη. Δεν σκοπεύω να τις

εξαργυρώσω, παρά μόνον όταν παρουσιάσουν κέρδη.

Κατακλείδα: Ο γενικός δείκτης του Χρηματιστηρίου Αθηνών θα εξακολουθήσει να πέφτει σταθερά επί χρόνια: Από 5000 μονάδες που ήταν το έτος 1999, μέχρι τα τέλη του 2011 έχει πέσει στις 750 μονάδες περίπου! Όσο για τις δικές μου μετοχές, όταν τελικά αποφασίζω να τις εξαργυρώσω, το 2008, η συνολική αξία τους είναι γύρω στις 180.000 δρχ...

Τελικά το Χρηματιστήριο αποδεικνύεται εξαιρετικά απρόβλεπτο – πιθανότατα στημένο, όπως όλα σ' αυτόν τον κόσμο. Καιρός να παραδεχθώ τη χαζομάρα μου: Τα πάντα μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία είναι στημένα από τα κυκλώματα· γιατί το Χρηματιστήριο θα 'πρεπε να διαφέρει; Η περίπτωση να βγεις κερδισμένος, είναι να ξέρεις από την αρχή τι πρόκειται να γίνει κι αυτό είναι αδύνατον αν δεν είσαι βαθιά χωμένος στα κυκλώματα...

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2000

Το acquarobics αποτελεί παρελθόν, ενώ καμιά από τις φίλες μου δεν έχει ποτέ όρεξη για θάλασσα. Μου έρχεται, λοιπόν, η φαεινή ιδέα να πηγαίνουμε πότε-πότε για μπάνιο μαζί με τη μητέρα μου, η οποία είναι 66 ετών πια. Ούτε αυτή έχει συχνά την ευκαιρία για μια βόλτα στη θάλασσα.

Το ταξί μας αφήνει έξω από την οργανωμένη πλαζ του ΕΟΤ στη Βούλα. Μπαίνουμε μέσα και περπατάμε προς τα δεξιά, μέχρι την παραλία του ΠΙΚΠΑ -απόμερη και ήσυχη, χωρίς κόσμο. Οι δυο μας απολαμβάνουμε το κολύμπι, την άμμο, την ξεγνοιασιά -ιδιαίτερα η μητέρα μου, η οποία σπανίως βγαίνει από το σπίτι. Ήλιος, ζέστη, ηρεμία, ευχάριστη συζήτηση πάνω σ' ένα πεζούλι, ούτε είκοσι μέτρα μακριά από τα πράγματά μας. Εκτός από μας, ελάχιστα άτομα ακόμη τριγυρίζουν στη συγκεκριμένη πλαζ.

Καθώς ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, διαπιστώνω ότι λείπει από την τσάντα το πορτοφόλι της μητέρας μου μαζί με τα γυαλιά μου, που τα είχα αφήσει εκεί μέσα! Πέφτω από τα σύννεφα! *Πότε έγινε αυτό; Ποιός αετονύχης το κατάφερε αυτό; Μα δεν χάσαμε τα πράγματα από τα μάτια μας ούτε λεπτό,*

αναρωτιέμαι κατάπληκτη.

Η έκπληξη γρήγορα γίνεται ταραχή, μετά απογοήτευση. Στενοχωριέμαι περισσότερο για τη μητέρα μου, η οποία είχε μήνες να βγει έξω και να περάσει κάπως καλά. Ξινό μας βγήκε το μπάνιο: Εγώ θα χρειαστεί ν' αγοράσω καινούργια γυαλιά μυωπίας -μικρό το κακό. Η μαμά, όμως, στο εξής δεν δείχνει καμία διάθεση για μπάνιο και δεν πρόκειται να ξαναπάει ποτέ πια στη θάλασσα...

Λες και μια διαβολική δύναμη να σκηνοθέτησε όλο αυτό το επεισόδιο για να αποθαρρύνει τη μητέρα μου να ξαναπάει στην πλαζ, επειδή θεωρεί ότι αυτή η καλή γυναίκα -πάντα αφοσιωμένη στην οικογένειά της- δεν έχει το φυσικό δικαίωμα να πηγαίνει μια φορά στο τόσο στην παραλία, όπως όλοι οι άνθρωποι. Αισθάνομαι πολύ θυμωμένη με όλη αυτή την αδικία. Ο θυμός γρήγορα με οδηγεί σε μια φοβερή συνειδητοποίηση: *Δεν υπάρχει Θεός εδώ στη Γη· υπάρχει μόνο Σατανάς...*

Παρασκευή, 16 Ιουνίου 2000

Όπως με πληροφορεί η Αλίκη περιχαρής, το ξενοδοχείο "Blue Rose" σύντομα πρόκειται να εισαχθεί στο χρηματιστήριο. Η αδελφή μου, ως υπάλληλος του ξενοδοχείου, δικαιούται να αγοράσει αρκετές μετοχές της νεοεισερχόμενης εταιρείας στη βασική τιμή, συνολικής αξίας 700.000 δρχ. Κέρδος εγγυημένο, 50% τουλάχιστον για την πρώτη μέρα συνδιαλλαγής· μοναδική ευκαιρία για μια "αρπαχτή". Μόνο που η Αλίκη δεν διαθέτει χρήματα, οπότε μου ζητάει να τα βάλω εγώ και να μοιραστούμε τα κέρδη. Μου φαίνεται αρκετά δελεαστική η ιδέα.

Λίγες μέρες αργότερα, η αδελφούλα μου έρχεται και μου ζητάει να βάλω άλλα επτακόσια χιλιάρικα στο λογαριασμό της Βάσσιας, συναδέλφου και φίλης της, προκειμένου να κερδίσει κάτι κι εκείνη. Η ιδέα να τοποθετήσω τα χρήματά μου στον τραπεζικό λογαριασμό ενός ξένου ατόμου δεν με ικανοποιεί καθόλου· αντίθετα, με γεμίζει ανασφάλεια. Έτσι, μετά από αρκετό εκνευρισμό, αρνούμαι. "Πολύ έξυπνη είναι η αδελφή σου", μου λέει η Ουρανία όταν της διηγούμαι τα καθέκαστα. "Έχουν βάλει στο μάτι τις δυο δεκάρες που έχεις στην τράπεζα!

Αυτοί είναι γκάγκστερ!” είναι η γνώμη της Μαρίας Σχοινά.

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω κρουνούς ανοιγμένους πάνω στην ταράτσα του Πολυκλαδικού Λυκείου στην Αργυρούπολη, να ρέουν άφθονο νερό που χύνεται στη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Μαζί με τους γονείς μου παίρνουμε ένα πλαϊνό δρομάκι γεμάτο νερό, σαν ποτάμι, και καταλήγουμε σ' έναν πλατύ δρόμο όπου διάφοροι συγγενείς μας έχουν ολόκληρη γωνία με δικά τους μαγαζιά κι ένα πλούσιο περίπτερο. Είναι όλοι τους εύποροι και πετυχημένοι. Εκεί υπάρχει κι ένα γυμναστήριο μεγάλο, πολυτελές και πλήρως εξοπλισμένο. Κρυφοκοιτάζω μέσα από το τζάμι, διακρίνω διάφορα όργανα μέσα σε νερό, καθώς και τζακούζι. Κάνω παρέα με δυο-τρεις νεαρούς και απολαμβάνω τη χαρούμενη, ζωντανή παρουσία τους. Σχεδόν συνειδητά, απορώ γι' αυτή τη φάση.

Καιρό είχα να δω ένα αξιόλογο, ευχάριστο όνειρο. Όσο διήρκεσε, είχα αυτή την υπέροχη αυθόρμητη συνειδητότητα που βιώνει κανείς όταν η ζωή τού τα φέρνει όπως πρέπει, χωρίς ο ίδιος να χρειάζεται να κυνηγάει διαρκώς ψευτοευκαιρίες με το τουφέκι. Στο όνειρο οι γονείς μου φάνταζαν πιο νέοι, πιο ζωηροί, πιο αισιόδοξοι. Όσο για την Αλίκη και τα κουτσούβελά της, δεν υπήρχαν καν, ούτε σαν υποψία. Μου άρεσε εκεί. Δεν είμασταν καταραμένοι εκεί...

Παρασκευή, 14 Ιουλίου 2000

Η μεγάλη μέρα έχει φθάσει και θρονιάζομαι μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσω την εκπομπή του χρηματιστηρίου. Μόλις ανοίγει, διαπιστώνω με έκπληξη πως η μετοχή του “Blue Rose” παρουσιάζει άνοδο μόλις 5%, αντί 30+ % που παρουσίαζαν όλες οι ως τώρα νεοεισερχόμενες μετοχές στα πρώτα λεπτά συνδιαλλαγής. Καθ' όλη τη διάρκεια του πρωινού, η εν λόγω μετοχή κυμαίνεται από -5% έως +5%! Πλησιάζοντας το κλείσιμο, χάνει ήδη 5% κι εγώ τρέχω άρον-άρον να πουλήσω τις μετοχές!

Πρώτη φορά στα χρονικά, μια νεοεισερχόμενη μετοχή

παρουσιάζει ζημία αντί κέρδος! Δυσκολεύομαι να πιστέψω στα μάτια και στ' αυτιά μου! Τελικά, πρέπει να το χωνέψω: Είναι αδύνατον να βγάλω εγώ εύκολα έστω λίγα χρήματα! *Τα πάντα γύρω μου μεταβάλλονται συνεχώς, με τέτοιο τρόπο ώστε εγώ να είμαι πάντοτε η χαμένη...*

Σάββατο, 22 Ιουλίου 2000

Μεσημεριάτικη έξοδος με τη φίλη μου την Ουρανία, το γιο της τον Σταύρο και τον ανηψιό μου το Θανάση. Πηγαίνουμε στα Wendy's, τρώμε του σκασμού, ειδικά ο Θανάσης δεν σταματά να παραγγέλνει. "Πρέπει να χορταίνει και το μάτι", ισχυρίζεται. Φεύγοντας από εκεί, λέμε να πάμε τα παιδιά στις κούνιες. Όμως, ακριβώς δίπλα στο φαστφουντάδικο υπάρχει μια αλέα μπόουλινγκ και ο ανηψιός μου απαιτεί να πάμε εκεί. Η Ουρανία και ο Σταύρος δεν συμφωνούν κι εγώ δεν έχω αρκετά χρήματα μαζί μου. Ο Θανάσης αρνείται να καταλάβει, με φωνάζει "τσιγγούνα" και δεν το κουνάει ρούπι, συνοφρυωμένος και κατακόκκινος από θυμό.

Εγώ και η Ουρανία αρχίζουμε να προχωράμε, ο Σταύρος κοντοστέκεται αναποφάσιστος, ενώ ο Νάσος μένει ακίνητος στη θέση του. Ο Σταύρος δεν αργεί να μας ακολουθήσει, όμως έχουμε ξεμακρύνει ήδη γύρω στα πεντακόσια μέτρα πριν αποφασίσει ο σταρ Θανάσης να μας προλάβει, τρέχοντας και βρίζοντας. Συνεχίζει τη γκρίνια ακάθεκτος σε όλο το δρόμο, ώσπου φθάνουμε στις κούνιες: Συμπαθητικό, καταπράσινο περιβάλλον, όμορφα ξύλινα όργανα, πολύς κόσμος.

Τώρα ο Σταύρος φαίνεται ευχαριστημένος μα ο Νάσος παραπονιέται συνεχώς με βλέμμα βλοσυρό: "Δεν περνάω καθόλου καλά μαζί σου. Δεν κάνεις τίποτα για μένα!". Αρνείται να παίξει στις κούνιες, με γυροφέρνει διαρκώς και όλο μου λέει για το μπόουλινγκ. Κάποια στιγμή αγοράζουμε παγωτά στα παιδιά μα ούτε αυτό ικανοποιεί τον πρίγκηπα. "Είσαι γριά κακάσχημη! Δεν περνάω καθόλου καλά μαζί σου! Θέλω να φύγουμε!" επιμένει όλο νεύρα.

Μετά από μισή ώρα το πολύ, σηκωνόμαστε και φεύγουμε βιαστικά επειδή ο Θανάσης το απαιτεί επίμονα και ο Σταύρος

βαριέται. Πηγαίνουμε στη στάση του λεωφορείου απέναντι, περιμένουμε πέντε λεπτά, έρχεται το Β1. Τότε, ο ανηψιός μου αναφωνεί έξαλλος: “Τιιιι; Δεν θα πάρουμε ταξί; Περνάω απαίσια σήμερα! Δεν θα ξανάρθω μαζί σου!”.

Όμως, η ακατάσχετη γκρίνια του Νάσου φέρνει και γρουσουζιά: Ο οδηγός κάνει λάθος στη διαδρομή, δεν στρίβει εκεί που πρέπει, τελικά ανεβαίνει από Ιασωνίδου και μας αφήνει στη γωνία με τη Γούναρη, απ' όπου θα χρειαστεί να περπατήσουμε περίπου 20 λεπτά μέχρι το σπίτι.

Σε όλο το δρόμο, ο Νάσος παραπονιέται και μουρμουρίζει ακατάπαυστα, πάντα με κακιασμένο ύφος, περπατώντας μάλιστα στην απέναντι πλευρά του δρόμου, μακριά από μας, για να καταδείξει τη έντονη δυσαρέσκειά του. Γκρινιάρης, εγωιστής και αχάριστος. “Σα να θέλει να πει ότι σου κάνει και χάρη που τον έβγαλες έξω!” διαπιστώνει η Ουρανία. Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξαναπάρω ποτέ πια το Νάσο για βόλτα...

Πόσο διαφορετική ήμουν εγώ μικρή! Μια φορά, όταν ήμουν εννέα ετών, έτυχε να συναντήσω τη θεία Ερμιόνη και το Γρηγόρη στο δρόμο. Πήγαιναν για σουβλάκια και μου πρότειναν να πάω μαζί τους, σ' ένα κοντινό σουβλατζίδικο. Μισή ώρα κάτσαμε και φάγαμε από δυο σουβλάκια, αυτό ήταν όλο, εγώ όμως ένιωσα σπάνια ικανοποίηση με αυτή την σύντομη μα απρόσμενη έξοδο. Ακόμα τη θυμάμαι με νοσταλγία...

Τρίτη, 25 Ιουλίου 2000

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά σαν απόρροια ενός ερωτικού παράδοξου ονείρου σχετικού μ' ένα γυναικείο ομοίωμα. Ξυπνώ με τη δυσάρεστη αίσθηση μιας μαύρης, κακόβουλης οντότητας η οποία απλώνεται σε όλη τη γη, όχι μόνο στο υλικό αλλά και στο αστρικό πεδίο, διαστρεβλώνει τα πάντα και κατασκευάζει τη λεγόμενη πραγματικότητα...

Δευτέρα, 14 Αυγούστου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συναντώ μια δασκάλα μεταφυσικής στα αστρικά πεδία. Φαίνεται ξαπλωμένη σε κρεβάτι, σα να είναι ανάπηρη, μα σε άλλες διαστάσεις

διαπρέπει. Διδάσκει διακριτικά, χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς να απαιτεί υπακοή. Αποζητώ την καθοδήγησή της. *Έτσι πρέπει να είναι ο γνήσιος δάσκαλος...*

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι συνειδητά στο αστρικό πεδίο και εκτελώ πειράματα βαρύτητας: Περπατώ αιωρούμενη μισό μέτρο πάνω από τη γη, πηδώ μέχρι το ταβάνι, απολαμβάνω την κάθε στιγμή. Με παρασύρει ο άνεμος και αφήνομαι με ευχαρίστηση. Ξυπνώντας, αισθάνομαι ένα δροσερό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά μου ηδονικά. Όπως άλλοτε...۩

Διακοπές αυτό το καλοκαίρι δεν θα πάω, ούτε είχα ιδιαίτερη όρεξη για κάτι τέτοιο. Αρκετά συχνά, όμως, πηγαίνω σε κοντινές παραλίες (Βουλιαγμένη, Κορωπί, Βούλα, ή στην υπέροχη πισίνα του “Αχίλλειον” στη Βάρκιζα) μαζί με την αδελφή μου, τις φίλες της Μιλένα και Ελένη, και τα παιδιά τους. Παρόλο που η Αλίκη δεν χάνει ευκαιρία να μου πετάει διαρκώς μπηχτές του τύπου “Όσο γερνάς τρελαίνεσαι” ... “Θα γίνεις μια γριά παράξενη” ... “Αν θέλεις να έρχεσαι μαζί μου για μπάνιο, θα πρέπει να πληρώνεις τη βενζίνη για το αυτοκίνητο” (πράγμα που συχνά κάνω), διασκεδάζω πολύ περισσότερο με αυτήν την παρέα παρά με τις καταθλιπτικές, δυσκίνητες φιλενάδες μου. Υπάρχει, όμως, ένα γκρίζο σύννεφο στον ορίζοντα: Δεν παίζω πια “Magic” τόσο συχνά όσο θα ήθελα, καθώς η Πέρσα χάνει σιγά-σιγά το ενδιαφέρον της για το παιγνίδι. Αυτό το μήνα δέχθηκε να παίξουμε μονάχα τρεις φορές και νιώθω ήδη τα συμπτώματα της στέρησης...

Φύση και Προορισμός της Ανθρωπότητας: Έχω αναρωτηθεί πολλές φορές: Αν μου δινόταν η εξουσία ν' αποφασίσω για τη μοίρα του ανθρώπινου γένους, τι θα αποφάσιζα; Διαιώνιση ή Εξάλειψη; Πάντα, μα πάντα, μετά από λίγη ή πολλή σκέψη, καταλήγω στο δεύτερο. Αν ήμουν ένας ξένος παρατηρητής, εξωγήινος για παράδειγμα, με ποια κριτήρια θα επέλεγα; Το βασικό κριτήριο θα ήταν ένα: Ποιά είναι η επίδραση της ανθρωπότητας πάνω στον πλανήτη;

α) Συστηματική καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος,

μόλυνση γης, νερού αέρα, έντονη διατάραξη ή θάνατος ολόκληρων οικοσυστημάτων. Χιλιάδες είδη ζώων και φυτών εξαλείφονται κάθε χρόνο ή απειλούνται άμεσα με εξαφάνιση εξαιτίας των ανθρώπινων δραστηριοτήτων. Η αλήθεια είναι ότι όλα τα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη θα ζούσαν και θα εξελίσσονταν πολύ πιο φυσιολογικά και ευτυχισμένα αν δεν υπήρχαν οι άνθρωποι πάνω στη γη.

"The Matrix": "Κάποτε πίστευα ότι ο άνθρωπος είναι ένα ακόμη θηλαστικό. Όμως, όλα τα υπόλοιπα ζώα στον πλανήτη καταφέρνουν να ζουν σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον. Όχι, όμως, οι άνθρωποι: αφού εξαντλήσουν όλους τους φυσικούς πόρους σε μια περιοχή, μετακινούνται σε άλλη και μετά σε άλλη. Υπάρχει μόνον ένα είδος οργανισμού σε όλη τη γη, που κινείται με αυτό τον τρόπο: Ο ιός. Οι άνθρωποι είναι η αρρώστια του πλανήτη Γη..."

β) Ο άνθρωπος, σαν είδος, παρουσιάζει εξαιρετικά ανώμαλη συμπεριφορά: Ένα ζώο μπορεί να φανεί εχθρικό απέναντι σε άλλα ζώα του είδους του για λόγους ζευγαρώματος ή επικράτησης σε μια συγκεκριμένη περιοχή. Ο άνθρωπος, ωστόσο, είναι το μοναδικό είδος στον πλανήτη που δεν διστάζει να αφανίζει μαζικά τους ομοίους του, προκειμένου η δική του οικογένεια, ή φυλή, ή χώρα, ή θρησκεία να επικρατεί σε μια όσο γίνεται ευρύτερη περιοχή. Ασυνείδητος αλλά κύριος στόχος όλων των πολεμικών συγκρούσεων (ενδοανθρώπινες ζυμώσεις) είναι η επικράτηση συγκεκριμένων εγγενών χαρακτηριστικών ή γονιδίων. Χάρη στον διαρκή εσωτερικό πόλεμο, το Τέρας Ανθρωπότητα γίνεται όλο και πιο καταστρεπτικό κάθε λεπτό που περνά.

γ) Το ζώο ποτέ δεν επιδιώκει να εξαπλώνεται και να κυριαρχεί σε περιοχές ξένες προς τη φύση του ή μεγαλύτερες απ' όσο πραγματικά χρειάζεται. Δεν θα συναντήσεις ποτέ ένα λιοντάρι μέσα στη θάλασσα, ούτε μέσα στην έρημο. Ανθρώπους, όμως, θα συναντήσεις παντού: Από την πιο βαθιά άβυσσο μέχρι τα όρια του διαστήματος – κι επιθυμούν να επεκταθούν ακόμη παραπέρα. Για την ανθρώπινη απληστία δεν υπάρχουν όρια.

δ) Στις κοινωνίες/αγέλες των ζώων επικρατεί το πιο ισχυρό μέλος και γίνεται αρχηγός. Τα αδύναμα δείγματα του είδους αποδέχονται την κυριαρχία του ισχυρού χωρίς πρόβλημα. Όσο για τα άρρωστα ή ανάπηρα ζώα, δεν επιβιώνουν για πολύ. Στις ανθρώπινες κοινωνίες, όμως, τα ελαττωματικά άτομα συσπειρώνονται αυθόρμητα σε *κυκλώματα* και παραδόξως καταφέρνουν να παραμερίσουν τους πραγματικά ισχυρούς στο σώμα και στο πνεύμα. Έτσι, οι μέτριοι, οι ανεγκέφαλοι, οι παρανοϊκοί θριαμβεύουν παντού κι επιβάλλουν τα δικά τους πρότυπα, ενώ οι αληθινά άξιοι γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης, πολεμώνται λυσσαλέα και παραγκωνίζονται. Ειδικά οι ανάπηροι και οι παράφρονες χαίρουν ειδικών προνομίων: Το κράτος τους υποστηρίζει, τους δίνει παντού προτεραιότητα, ενώ οι άνθρωποι τους δείχνουν περισσή κατανόηση και ανοχή.

Ας φανταστούμε, λοιπόν, ένα μεγάλο κοπάδι ζώων, όπου τα πιο αδύναμα συμμαχούν ενάντια στα λιγοστά ισχυρά και τα εξοβελίζουν! Κάτι τέτοιο θα ήταν τερατωδία! Μια τέτοια κοινωνία ζώων δεν θα μπορούσε να επιβιώσει για πολύ στο αμείλικτο περιβάλλον της ζούγκλας. Κι όμως, οι ανθρώπινες κοινωνίες όχι μονάχα επιβιώνουν αλλά και κυριαρχούν παντού! *Αυτό κι αν είναι* ***μυστήριο****...*

Τελικά, οι ελαττωματικοί πρέπει να εξολοθρεύονται! Όταν τους “λυπάσαι” και τους αφήνεις, συνασπίζονται ενάντια στους φύσει ισχυρούς και με δόλια όπλα (κουτοπονηρία, πουτανιά, ρουφιανιά, ίντριγκα) υποσκελίζουν τους φυσικούς αρχηγούς της κοινωνίας. Οι τελευταίοι αδυνατούν ν' αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά αυτά τα αισχρά όπλα των ελαττωματικών επειδή ακριβώς το περήφανο λιοντάρι δεν μπορεί να υιοθετήσει τους γλοιώδεις βρωμερούς τρόπους του γουρουνιού. Η ανθρώπινη κοινωνία αποτελεί τερατούργημα επειδή, από την αρχαιότητα ακόμη, έδωσε πολύ “αέρα” στους ανάπηρους, στους ηλίθιους, στους παράφρονες, με αποτέλεσμα αυτοί σήμερα -οργανωμένοι σε κυκλώματα- να διοικούν τον κόσμο.

Ερώτηση: Ποιά να είναι η δύναμη που τοποθέτησε τον άνθρωπο σε τόσο πλεονεκτική θέση απέναντι στα υπόλοιπα ζώα; Η νοημοσύνη τάχα; Μα και τα δελφίνια, για παράδειγμα,

διαθέτουν νοημοσύνη σχεδόν εφάμιλλη του ανθρώπου, ωστόσο η θέση τους μέσα στα θαλάσσια βασίλεια δεν είναι καθόλου κυριαρχική.

Απάντηση: Στο ανθρώπινο DNA ενυπάρχει μια εγγενής τάση καταστροφής. Στον άνθρωπο αρέσει να καταστρέφει. Μέσα στον ανθρώπινο ψυχισμό, αυτή η εγγενής τάση καταστροφής είναι γνωστή ως *κακία*. Η κακία βρίσκει πάντα τρόπους να επιβάλλεται, υποβοηθούμενη από την *πονηρία* και την *λαγνεία*. Όσο πιο κακός είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο πετυχημένος και αναγνωρισμένος γίνεται μέσα στην κοινωνία.

Όσοι άνθρωποι δεν διαθέτουν μέσα τους αρκετά έντονο το στοιχείο της καταστροφής, αργά ή γρήγορα οδηγούνται στο περιθώριο και αποβάλλονται από το ανθρώπινο είδος -ανεξάρτητα από τις υπόλοιπες φυσικές τους ικανότητες. Έτσι λειτουργούν τα πράγματα μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι, πέρα από αρρωστημένες ανθρωποκεντρικές θρησκείες και κοσμοθεωρίες, οι οποίες θεωρούν τον άνθρωπο “κορωνίδα της δημιουργίας”, με απεριόριστο δικαίωμα να λεηλατεί και να αφανίζει τα πάντα στο όνομα της “ανωτερότητάς” του.

Ο ανθρώπινος εγωισμός ξεπερνά κατά πολύ τα όρια της παράνοιας: Ο άνθρωπος είναι πεπεισμένος ότι ολόκληρη η γη, υπάρχει μόνο και μόνο για να εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα. Τώρα, μάλιστα, με την αφύσικα γοργή τεχνολογική εξέλιξη του τελευταίου αιώνα, η γη αρχίζει πλέον να φαντάζει πολύ λίγη για τον άνθρωπο/θεό, ο οποίος πια ονειρεύεται ν' απλώσει τα πλοκάμια του σε ολόκληρο το Σύμπαν. Δηλαδή, όχι μόνο η γη αλλά και το σύμπαν οφείλει να υποταχθεί απόλυτα στα συμφέροντα και στην καταστροφική μανία της ανθρωπότητας! *Αυτό, όμως, δεν μπορεί να επιτραπεί...*

Αν, μάλιστα, δεχθούμε ότι υπάρχουν άλλες δυνάμεις στον κόσμο, αόρατες και ανώτερες του ανθρώπου (άγγελοι, δαίμονες, πνεύματα, Θεός κλπ), τότε και αυτές υποτίθεται ότι είναι υποχρεωμένες να ασχολούνται διαρκώς με το ανθρώπινο είδος: Να βοηθούν, να υποστηρίζουν, να συμβουλεύουν, να κρίνουν, ακόμη και να τιμωρούν -αλλά ουσιαστικά πάντα να υπηρετούν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο- τους ανθρώπους!

Σε πλανητική κλίμακα, το ανθρώπινο είδος είναι ο καρκίνος της γης. Ο συλλογικός, ενδόμυχος σκοπός του είναι η διαστρέβλωση και η εξάλειψη κάθε ζωντανού όντος. Φυσική τάση της ανθρωπότητας είναι να εξαπλώνεται σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερες επικράτειες και να τις καταστρέφει, στο όνομα της “εξέλιξης” και του “πολιτισμού”. Πέρα από μεγαλόσχημες μαλακίες, ότι ο άνθρωπος τάχα προορίζεται να γίνει θεός (πάντα σ' ένα μακρινό και απροσδιόριστο μέλλον), ο πραγματικός σκοπός της ύπαρξής του είναι η καταστροφή και, τέλος, η αυτοκαταστροφή...

Κυριακή, 10 Σεπτεμβρίου 2000

Έχει πέσει η νύχτα και βρίσκομαι στο θέατρο της Αιξωνής, όπου δίνει συναυλία ο Δημήτρης Μητροπάνος. Είναι η δεύτερη συναυλία που παρακολουθώ, σκαρφαλωμένη στο βουνό πάνω από το θέατρο, μαζί με την αδελφή μου και μια καινούργια φίλη της, τη Μαίρη. “Τι υπέροχος τρόπος ν' αποχαιρετήσεις το καλοκαίρι!” λέει μόλις τελειώνει η συναυλία.

... Τα τελευταία τρία μπάνια στο Αχίλλειον, η προηγούμενη συναυλία του Μάριου Φραγκούλη, όπως και η αποψινή του Μητροπάνου, αποτελούν ήδη ένα νοσταλγικό, ανέμελο παρελθόν. Τώρα πια τελειώνουν τα ψέματα. Μεθαύριο πρέπει να πάω για εγχείρηση (αφαίρεση σπίλων). Αμέσως μετά ξεκινά το κυνήγι για δουλειά. Δεν ξέρω ακόμη τι ακριβώς θα κάνω, ξέρω μόνο ότι σιχαίνομαι τη δουλειά. Όμως, είναι αδύνατο να την αποφύγω. *Αντίο, όμορφο καλοκαίρι του 2000 -ίσως το πιο όμορφο καλοκαίρι της ζωής μου...*

Επανένταξη

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2000

Επιτέλους, έφθασε η ώρα: Μετά από πέντε μήνες αναμονή κι ένα κάρο ιατρικές εξετάσεις που μου ζήτησαν (δυο αίματος, ένα καρδιογράφημα, μια ακτινογραφία θώρακος κλπ), πήγα σήμερα το πρωί σε δημόσιο νοσοκομείο, κάπου στους Αμπελοκήπους, για να μου αφαιρέσουν μια τεράσια κρεατοελιά που έχω στο αριστερό μάγουλο κι άλλη μία κάτω από την δεξιά μασχάλη, στο ύψος του στήθους.

Οι γιατρίνες που μ' εγχείρισαν ήταν όλο πάρλα και χαρούλες καθ' όλη τη διάρκεια της επέμβασης, δεν με πρόσεξαν ιδιαίτερα (ίσως επειδή δεν τους έδωσα "φακελάκι") και μου μάτωσαν την ελιά στο μάγουλο. Αμέσως έσπευσαν να ρίξουν το φταίξιμο σε μένα: "Πήρες ασπιρίνη τον τελευταίο μήνα; Δεν σου είχαμε πει να μην πάρεις;" Είδα κι έπαθα να τους εξηγήσω πως είχα ακολουθήσει τις οδηγίες τους κατά γράμμα αλλά εκείνες δεν έδειξαν να πείθονται.

Πάντως, δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα: Το τραύμα δεν κλείνει με τίποτα παρά τα ράμματα, τα οποία άνοιξαν σχεδόν αμέσως μόλις έφθασα στο σπίτι. Πάνω στο αριστερό μου μάγουλο υπάρχει τώρα μια ματωμένη γούβα διαμέτρου δύο εκατοστών...

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2000

Σήμερα το πρωί ξαναπήγα στο νοσοκομείο για να βγάλω τα ράμματα. Μόλις με είδε ο αρχίατρος τρόμαξε και είπε ότι θα χρειαστώ πλαστική εγχείρηση για να κλείσει η τρύπα στο μάγουλό μου!

Η χοντρή νοσοκόμα που ανέλαβε να μου βγάλει τα ράμματα, μόλις αντίκρυσε τα χάλια μου έσπευσε να με νουθετήσει με ύφος αυστηρό: "Πώς το 'κανες έτσι αυτό;". Μόλις αφαιρέθηκαν οι κλωστές, το τραύμα άνοιξε ακόμη περισσότερο, σαν καρπούζι. "Για τα άλλα ράμματα (που,

σημειωτέον, έχουν κλείσει θαυμάσια), έλα την άλλη βδομάδα!” μου είπε βαριεστημένα η χοντρή. Μάλλον περίμενε κι εκείνη “φακελάκι”...
“Αυτό μόνο σε σένα μπορούσε να συμβεί!” αναφώνησε αυθόρμητα η φίλη μου η Νινέτα το βράδι, μόλις της διηγήθηκα την περιπέτειά μου με τα νοσοκομεία.

Γιατροί, σου λέει ο άλλος: Εδώ δυο κρεατοελιές πήγα να βγάλω και τα έκαναν θάλασσα! Άντε να τους εμπιστευθείς για κάτι σοβαρότερο! Επιπλέον, με ταλαιπώρησαν δυο βδομάδες για να μου βγάλουν δυο γελοία ράμματα κι έριξαν πάνω μου την ανικανότητά τους.

Επίλογος: Τελικά, η πληγή θα κλείσει εντελώς χωρίς να χρειαστεί πλαστική. Ίσως να βοήθησαν οι καθημερινοί οραματισμοί μου σχετικά με τη σωστή και πλήρη επούλωσή του. Το μόνο που θα μείνει, είναι ένα ανεπαίσθητο σημαδάκι.

Υποψία: Σα να μου φαίνεται, πάντως, ότι οι γιατροί (μαζί με ολόκληρο το ιατρικό κατεστημένο) λειτουργούν συντονισμένα ως μηχανισμός εξουσίας, εφαρμόζοντας τεχνικές καταστολής στον κοσμάκη: Φροντίζουν να νουθετούν και να μειώνουν συστηματικά τον ασθενή, ενώ τον γεμίζουν ανασφάλειες σχετικά με την υγεία του, έτσι ώστε να τρέχει και να μη φθάνει τρομοκρατημένος. Να γιατί, ιδίως τα τελευταία χρόνια, οι γιατροί διατάζουν κάθε λίγο και λιγάκι τσεκ-απ κι εξετάσεις, ακόμη κι όταν δεν υπάρχει το παραμικρό σύμπτωμα...

Παρασκευή, 22 Σεπτεμβρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι πάνω σε μπαλκόνι, μέσα σ' ένα σχολείο. Ξαφνικά εμφανίζεται ένας δεινόσαυρος που πλησιάζει επικίνδυνα. Ο φόβος με κάνει να συνειδητοποιήσω ότι ονειρεύομαι και το όνειρο γίνεται διαυγές. Όμως, αυτό δεν σταματά το δεινόσαυρο, ο οποίος καταφθάνει τώρα μεταμορφωμένος σε άνθρωπο. Όταν θυμώνει ξαναγίνεται δεινόσαυρος. Πετώ μακριά για να ξεφύγω μα πετά κι αυτός. Τότε εγώ μεταμορφώνομαι σε πτερόσαυρο. Εντέλει, καταλήγω κάτω στο ισόγειο, πλάι στα δυο ανήψια μου...

Πρωινό επεισόδιο στο λεωφορείο: Ένας “τρελός” κάθεται

σε μια θέση μπροστά και μονολογεί ασταμάτητα. Οι υπόλοιποι, “λογικοί” επιβάτες τον παρατηρούν με σιωπηλή αποδοκιμασία. Ξαφνικά, ο τύπος κόβει απότομα τον μονόλογό του, στρέφει προς τα πίσω και λέει σε όλους μας με δυνατή φωνή: “Νομίζετε ότι εγώ είμαι τρελός! Κάνετε λάθος! Εσείς είσαστε οι τρελοί! Αν μπει ελεγκτής μέσα στο λεωφορείο, εμένα δεν θα τολμήσει να μου ζητήσει εισητήριο, ούτε να μου βάλει πρόστιμο!”

Τρέλα και Λογική: Οι κοινωνίες των φρενοκομείων είναι πολύ πιο υγιείς από τις κοινωνίες των φυλακών -παράδοξο αλλά αληθινό. Στα φρενοκομεία οι τρόφιμοι δεν ξυλοκοπούν, ούτε βιάζουν ο ένας τον άλλο προκειμένου ν' ανέβουν στην ιεραρχία. Πιθανόν να παρατηρηθούν βίαια επεισόδια, όμως είναι περιστασιακά και χωρίς συνέχεια. Άλλωστε, οι φύλακες-νοσοκόμοι δεν επιτρέπουν να ξεφύγει η κατάσταση από τον έλεγχο. Στα φρενοκομεία υπάρχουν νόμοι.

Οι φυλακές, από την άλλη, είναι γεμάτες με “υγιή”, “λογικά” άτομα -άρα αποτελούν μικρογραφία της ανθρώπινης κοινωνίας. Εκεί μέσα συντελείται κάθε ώρα και στιγμή ένας αμείλικτος αγώνας για επικράτηση, με όλα τα μέσα. Προκειμένου ν' ανέλθουν έστω και λίγο στην ιεραρχία της φυλακής, οι τρόφιμοι συστηματικά μηχανορραφούν, δέρνουν, βιάζουν ή και σκοτώνουν ο ένας τον άλλο και αυτό θεωρείται φυσιολογική συμπεριφορά. Όσο για τους δεσμοφύλακες, όχι μόνο δεν εμποδίζουν αυτές τις καταστάσεις αλλά τις ενθαρρύνουν κρυφά ή φανερά εφόσον, για λόγους συμφέροντος, φροντίζουν να “τα κάνουν πλακάκια” με την ισχυρότερη κλίκα των φυλακισμένων. Στις φυλακές -όπως και στην κοινωνία, άλλωστε- δεν υπάρχουν νόμοι. Υποτίθεται πως υπάρχουν. Εκείνο που πραγματικά υπάρχει, είναι ασυδοσία: Ο κάθε ανώμαλος μπορεί να κάνει ό,τι του καπνίσει προκειμένου να ανέβει στην ιεραρχία.

Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία τρελός ή απροσάρμοστος θεωρείται όποιος δεν καταφέρνει να συμμετέχει αποτελεσματικά στα διάφορα παιγνίδια εξουσίας. Ο “τρελός” δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα σε μια ιεραρχία. Αλήθεια, ποιός μπορεί να υποτάξει ή να ελέγξει πραγματικά έναν τρελό; Οι

τρελοί δεν είναι καλοί δούλοι. *Τελικά, ποιός είναι τρελός και ποιός όχι;*

Σάββατο, 30 Σεπτεμβρίου 2000

Έχω ξεκινήσει, δυστυχώς, να ψάχνω για δουλειά. Το επίδομα ανεργίας τελειώνει, μαζί και η εννιάμηνη περίοδος ξεγνοιασιάς που είχα επιτρέψει στον εαυτό μου. Τρέχω και αφήνω βιογραφικά σε διάφορες εταιρείες, όμως καμία δεν δείχνει ενδιαφέρον για τα προσόντα μου. Επίσης, δυο φορές την εβδομάδα αγοράζω την Ευκαιρία και χτενίζω τις αγγελίες για υπαλλήλους γραφείου. Το σιχαίνομαι αυτό μα δεν υπάρχει άλλη λύση. Εκ των πραγμάτων είμαι αναγκασμένη να κυνηγήσω πάλι μια μίζερη θέση γραμματέως σε κάποια απαίσια επιχείρηση. Πάντως, όλοι το πρώτο πράγμα που ρωτάνε είναι η ηλικία μου και μόλις ακούνε το νούμερο 36 μου κλείνουν το τηλέφωνο. Αλήθεια, πέρυσι που ήμουν 35 και δεν τους πείραζε, ήμουν τόσο πιο νέα;

Στις προάλλες είδα μια αγγελία που φαινόταν ιδανική για μένα: Ένας διάσημος εκδοτικός οίκος που εδρεύει στη Βούλα, ζητούσε γραμματέα διευθύνσεως και βοηθό γραμματέως. Τα απαιτούμενα προσόντα ήταν: γνώση επεξεργασίας κειμένου σε ηλεκτρονικό υπολογιστή, άριστη γνώση αγγλικής γλώσσας και προϋπηρεσία σε ανάλογη θέση. Έκανα αίτηση και για τις δυο θέσεις. Δεν με κάλεσαν για συνέντευξη, δεν μου απάντησαν καν. Μόλις το άκουσε αυτό η Μαρία Σχοινά, με την οποία συναντηθήκαμε σήμερα το απόγευμα, απόρησε: “Αποκλείεται να έχουν λάβει καλύτερο βιογραφικό από το δικό σου, αποκλείεται! Φοβάμαι μήπως η Παγγαία σε έχει βάλει σε καμιά μαύρη λίστα!” μου είπε σκεπτική...

Κυριακή, 8 Οκτωβρίου 2000

Παράλληλα έχω αρχίσει να δημοσιεύω κι εγώ αγγελίες στην εφημερίδα, αναζητώντας μαθητές για ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και ιταλικών. Οι μέρες περνούν, μου τηλεφωνούν πολλοί ενδιαφερόμενοι, ωστόσο κανείς δεν με καλεί να συζητήσουμε από κοντά. Δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα...

Η φίλη μου η Περσεφόνη, η οποία ενδιαφέρεται και αυτή να ξεκινήσει τέτοια καριέρα, αντέδρασε μάλλον περίεργα μόλις της εξήγησα ότι σκοπεύω να διδάσκω όχι μόνο Ιταλικά αλλά και Αγγλικά: "Θα κάνεις και Αγγλικά; Νόμιζα πως θα δίδασκες μόνο Ιταλικά! Έτσι μου είχες δώσει να καταλάβω!" μου πέταξε με σπασμένη φωνή, που έδινε την εντύπωση ότι κόντευε να βάλει τα κλάμματα. Στη συνέχεια με ρώτησε με τι βαθμό πήρα το Proficiency τότε, το 1983· μόλις άκουσε "με C", έσπευσε να μου υπενθυμίσει ότι εκείνη το πήρε με A, την εποχή που βρισκόταν στην Αγγλία. "Κανονικά, δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται η διδασκαλία σε όσους παίρνουν το Proficiency με C! Έχει σημασία με τι βαθμό παίρνεις το δίπλωμα!" δήλωσε σοβαρά.

Cybersex: Σύμφωνα με τη νέα τεχνολογία του Internet, στο εγγύς μέλλον ενδέχεται να γενικευτεί το κυβερνοσέξ, δηλαδή η σεξουαλική συνεύρεση ατόμων μέσω κομπιούτερ και ανάλογων εξαρτημάτων.

Γιατί δεν με απωθεί τόσο η ιδέα; Μήπως αυτή είναι η αναμενόμενη κατάληξη της ανθρώπινης φυλής; Μήπως, τελικά, οι μηχανές θα δώσουν στον άνθρωπο την ικανοποίηση και την ελευθερία που ονειρεύεται;

Πολλοί γκρινιάζουν ότι η διαδικτυακή επικοινωνία ουσιαστικά αποξενώνει το άτομο και από μια μεριά δεν έχουν άδικο. Ωστόσο, αν οι ανθρώπινες σχέσεις ήταν εξαρχής σωστές, θα κατέφευγαν ποτέ οι νέοι -και μάλιστα σε τέτοια έκταση- στα chat rooms; Είναι γεγονός, όμως, ότι οι ανθρώπινες σχέσεις δεν ήταν ποτέ αγαθές· κατά κανόνα είναι αμφίβολες, προβληματικές ή εχθρικές. Πολύ σπάνια βρίσκει κανείς έναν καλό κι ενδιαφέροντα φίλο· συνήθως δημιουργούνται φιλίες συμφέροντος ή ανίας. Όσον αφορά τον έρωτα, τα πράγματα είναι ακόμη πιο περίπλοκα: Η αμοιβαία έλξη είναι εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο· μα κι αν (σου) τύχει, συνήθως σκοντάφτει σε διάφορα εμπόδια: λόγια άσπονδων φίλων, αντίζηλοι, ασυμφωνία χαρακτήρων, παρεξηγήσεις κλπ.

Η ερωτική επαφή μέσω διαδικτύου θα έθετε τέρμα σε όλη

αυτή τη μάταιη αναζήτηση ικανοποιητικού συντρόφου, καθώς και στα ατέλειωτα προβλήματα των "αληθινών" σχέσεων. Το Διαδίκτυο σύντομα θα δίνει τη δυνατότητα να παρουσιάζεις τον εαυτό σου όπως θα ήθελες να είναι, ενώ θα μπορείς να βρίσκεις εικονικούς σεξουαλικούς συντρόφους που είναι όπως ακριβώς τους θέλεις να είναι. Προς το παρόν, βέβαια, η σχετική τεχνολογία βρίσκεται σε νηπιακή μορφή ακόμη, οπότε δεν μπορούμε να μιλάμε για τέλεια ικανοποίηση. Ωστόσο, σε λίγες δεκαετίες τα πράγματα θα είναι πολύ καλύτερα...

Σε ένα απώτερο μέλλον, ίσως οι μηχανές ν' απαλλάξουν τον άνθρωπο από όλες αυτές τις υποχρεωτικές, ψυχοφθόρες συναναστροφές (εργασιακές, κοινωνικές, ερωτικές) που είναι αναγκασμένος να διατηρεί τώρα. Ο καθένας θα μπορεί να δημιουργεί τους δικούς του κόσμους μέσα στους κυβερνοχώρους, όπου θα δρα με πλήρη ελευθερία και ικανοποίηση.

Προσωπικά, θα μ' ενδιέφερε ένα πλήρες σύστημα κυβερνοχώρων εικονικής πραγματικότητας, με πλήρη τεχνολογική εξάρτηση, έτσι ώστε να βιώνω τέλεια τους κόσμους που ονειρεύομαι εγώ. Τέλος η ανία, η περιχαρακωμένη ζωή, τα στημένα παιγνίδια! Όσο για το θέμα του συντρόφου: Ο ιδανικός για μένα θα ήταν ένα τέλειο ανδροειδές, που να διαθέτει προσωπικότητα κι εμφάνιση ευχάριστη σε μένα, η οποία θα κάλυπτε κάθε ερωτική, ψυχολογική, ψυχαγωγική ή άλλη ανάγκη μου. Όχι όπως τώρα, που ψάχνω με το τουφέκι να βρω φίλους, και όταν τους βρω αποδεικνύονται προβληματικοί, βαρετοί, ψεύτες, υποκριτές. Φαίνεται πως γεννήθηκα πολύ νωρίς σ' έναν αναπτυσσόμενο κυβερνοπολιτισμό...

* * * *

Δευτέρα, 16 Οκτωβρίου 2000

Ανέλπιστο: Μόλις κατάφερα, επιτέλους, να βρω αγοραστή για το προβληματικό οικόπεδό μου στην Αίγινα! Μια γειτόνισσα εκεί έδειξε ενδιαφέρον και συμφώνησα να της το πουλήσω στην τιμή των 1.400.000 δρχ. Έτσι, σήμερα το απόγευμα συναντηθήκαμε σε μεγάλη καφετέρια της Γλυφάδας,

μαζί με τους πατεράδες μας. Αφού διάβασα προσεκτικά το συμβόλαιο που είχε ετοιμάσει η κοπέλα, το υπέγραψα.

Όμως, μόλις τότε παρατήρησα ότι η αναγραφόμενη τιμή δεν ήταν 1.400.000 δρχ αλλά 140.000 δρχ! Έπεσα από τα σύννεφα! *Μα πώς μου ξέφυγε αυτή η "λεπτομέρεια", μετά από τόσο προσεκτικό διάβασμα;* Με έπιασε πανικός αλλά το έκρυψα επιμελώς. Ευτυχώς, οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν τόσο ανήθικοι ώστε να επωφεληθούν από το λάθος μου. Εντέλει εισέπραξα εγώ τις 1.400.000 δρχ, πήραν αυτοί τα συμβόλαια, όλα εντάξει.

Σάββατο, 21 Οκτωβρίου 2000

Σήμερα ολοκληρώνεται ο έβδομος τόμος του εικονογραφημένου χειρογράφου μου ***"Sandra Anderson: Astral Fantasy"***. Σαφώς λείπει η έμπνευση των πρώτων τόμων, ενώ "επαφές δεν παρατηρούνται καθόλου. Περιλαμβάνονται μόλις τρεις ιστορίες: *Descent to the Centre of the Black Reign - Maybe I Saved a Universe Tonight - My Old County:* Η ιστορία αυτή αποτελεί συρραφή αποσπασμάτων από το εικονογραφημένο βιβλίο "Η δεύτερη γη". Παρεμβάλλονται και δικά μου κείμενα. Αποτέλεσμα ενδιαφέρον μα όχι πρωτότυπο...

Σήμερα το απόγευμα κατόρθωσα να βρω τον πρώτο μου μαθητή: Ονομάζεται Γιάννης Κυριαζόγλου, μένει στον Άλιμο, είναι 17 ετών κι ενδιαφέρεται για ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών επιπέδου Lower. Δεν σκοπεύει να δώσει εξετάσεις για το πιστοποιητικό, θέλει μόνο να δώσει πανελλήνιες για τη σχολή δημοσιογραφίας. Καλό, σοβαρό και υπεύθυνο παιδί, μου τηλεφώνησε ο ίδιος, με κάλεσε στο σπίτι του και με προσέλαβε αμέσως. Ήδη νιώθω γεμάτη αισιοδοξία!

Ο Παγκόσμιος Νόμος της Αναπαραγωγής: Τα πάντα στο σύμπαν έχουν την φυσική τάση να αναπαράγονται – έμβια όντα, φυσικά φαινόμενα, ουρανια σώματα, άψυχα αντικείμενα, γεγονότα, πράξεις, ιδέες, συναισθήματα. Ο,τιδήποτε συμβαίνει μία φορά, αργά ή γρήγορα αναμένεται να ξανασυμβεί, με λίγες ή πολλές παραλλαγές. Όσο περισσότερο μια μορφή εξυπηρετεί το λεγόμενο "κοσμικό σχέδιο", τόσο περισσότερες φορές αναπαράγεται στους αιώνες...

Κυριακή, 22 Οκτωβρίου 2000

Αστρική Προβολή: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι κι εκτελώ την πρωινή άσκηση διαλογισμού. Μισοκλείνω τα μάτια και συγκεντρώνομαι. “Βγαίνω” από το σώμα μου πολύ εύκολα. Περνώ μέσα από το οφίς και το σαλόνι, ώσπου βρίσκομαι έξω στο μπαλκόνι κι από εκεί αρχίζω να κατευθύνομαι προς τη θάλασσα, πετώντας πάνω από μια άλλη Γλυφάδα, γεμάτη δενδρόφυτες εκτάσεις. Απολαμβάνω την εμπειρία, μέχρι που φθάνω στην αμμώδη κι έρημη παραλία. Μπαίνω στο νερό μα μου φαίνεται κρύο. Βγαίνω και προσπαθώ να πετάξω πάλι, σκαρφαλώνοντας πάνω σε κάτι αμάξια. Τότε, με ξυπνά η φασαρία του Θανάση, ο οποίος χαλάει τον κόσμο κάτω, στο σπίτι των γονέων μου.

Επιτέλους, μια αστρική προβολή μετά από αδράνεια μηνών! Τι υπέροχη αίσθηση! Ωστόσο, ορισμένοι αρνητικοί παράγοντες αναχαιτίζουν την εμπειρία μου -στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Νάσος, που σίγουρα είναι πνεύμα ταραχής...

Σάββατο, 4 Νοεμβρίου 2000

Νέα απρόσμενη επιτυχία: Βρήκα και δεύτερο μαθητή! Ονομάζεται Γιώργος Κοέν, είναι 18 χρονών, κατοικεί στην Άνω Γλυφάδα και θέλει να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα ιταλικών για να πάρει το πιστοποιητικό επιπέδου 3 τον Ιούνιο. Καλό, λογικό κι έξυπνο παιδί. Ωστόσο, σήμερα το απόγευμα που επέστρεψα από την πρώτη συνάντηση στο σπίτι του, ο πατέρας μου φρόντισε να μου σπάσει τα νεύρα με τη μιζέρια και τη γρουσουζιά του, φωνάζοντας επί ώρα ότι επειδή βρήκα δυο μαθητές για να τους κάνω ιδιαίτερα, θα με τσακώσει η εφορία και θα πάω φυλακή!

Πάνω που μιλάμε για γρουσουζιά: Η θεία Δέσποινα βρίσκεται εδώ, με σκοπό να μείνει τρεις μέρες. Την αποφεύγω επιμελώς, όσο είναι δυνατόν, μα δεν τα καταφέρνω πάντα. Έχω εξηγήσει στη μητέρα μου να μη της αναφέρει τίποτα για τη νέα μου εργασία, αυτή όμως πιάνει και της τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι. Η θεία παίρνει ύφος αστυνομικού επιθεωρητή και μου αρχίζει την ανάκριση: "Έχεις βρει κανένα παιδί;"
"Δύο", απαντώ ήρεμα.
"Δύο, ε; Και δε μου λες, ποιός εγγυάται για τη δουλειά σου; Πώς ξέρουν οι γονείς ότι τα παιδιά τους μαθαίνουν πράγματι αγγλικά;"
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου, ωστόσο προσπαθώ να παραμείνω ψύχραιμη για να μην οξύνω τα πνεύματα: "Οι γονείς ξέρουν αγγλικά και μπορούν να κρίνουν", της απαντώ ήρεμα.
"Οι πιο πολλοί δεν γνωρίζουν ξένες γλώσσες", συνεχίζει η θεία με εξυπνακίστικο ύφος. "Οπότε, ποιός σε ελέγχει;"
"Αν το πάρουμε έτσι, τότε και στο σχολείο που πάει το παιδί, ποιός ελέγχει τι πραγματικά μαθαίνει;" αντιτάσσω εγώ.
"Το σχολείο είναι αλλιώς", αποφαίνεται η Δέσποινα με αυταρχικό ύφος. "Εκεί υπάρχει έλεγχος! Άσε, κατάλαβα πολλά!"

Εκνευρίζομαι απίστευτα. Γυρνώ στη μάνα μου και της λέω: "Δεν σου είπα να μη της πείς τίποτα για τα μαθήματα;"
Η μαμά φαίνεται κι αυτή θυμωμένη, ενώ η θεία αρχίζει να ανησυχεί πως κάτι δεν πάει καλά:
"Εεε; Τι έγινε;" απορεί ηλιθιωδώς.
Τα παίρνω άσχημα: "Άκου να σου πω", ξεσπάω. "Εγώ έχω

πάρει τρία Proficiency σε τρεις διαφορετικές γλώσσες και δεν θα κρίνεις εσύ αν εγώ κάνω σωστά τη δουλειά μου ή όχι!"
"Μα... εγώ δεν είπα τίποτα!" κλαψουρίζει η θεία. "Εγώ... τι ξέρω εγώ... μια αγράμματη γυναίκα είμαι!"
"Αφού είσαι αγράμματη, να το βουλώνεις και να μη μιλάς!" της φωνάζω και αμέσως μετά σηκώνομαι και φεύγω. Παρ' όλο τον καυγά, η θεία Δέσποινα θα μείνει ακόμα δυο μέρες, σα να μην έγινε τίποτα.

Και με είχε προειδοποιήσει η φίλη μου η Νινέτα, που παραδίδει κι αυτή ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών εδώ και πολλά χρόνια: "Αυτή η δουλειά προκαλεί πολύ μίσος -και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί..."

Δευτέρα, 13 Νοεμβρίου 2000

Κι ένα ενδιαφέρον νέο: Μια πανεπιστημιακή φιλολογική λέσχη της Θεσσαλονίκης έχει κυρήξει διαγωνισμό μυθιστο-ρημάτων επιστημονικής φαντασίας! Η ιδέα να λάβω μέρος με ελκύει ιδιαίτερα και αποφασίζω να στείλω το μυθιστόρημά μου "Νέμεσις", αφού του κάνω αρκετές διορθώσεις πρώτα.

Η καλή μου φίλη η Λουίζα μου προτείνει να πηγαίνω στο σπίτι της όσα πρωινά χρειαστεί για να δακτυλογραφήσω το μυθιστόρημα στο δικό της κομπιούτερ -δεδομένου ότι εγώ δεν διαθέτω. Ποιά άλλη φίλη θα το έκανε αυτό για μένα; Ώρες-ώρες η καλοσύνη της Λουίζας με αφήνει κατάπληκτη...

... Θα δουλέψω σκληρά τρεις βδομάδες και θα στείλω το βιβλίο μου στη λέσχη σε τέσσερα αντίτυπα, όπως ζητούν. Το αποτέλεσμα; Σαφώς δεν θα πάρω κανένα βραβείο, ούτε είχα την απαίτηση, βέβαια. Περίμενα, όμως, να ενημερωθώ κάποια στιγμή σχετικά με το ποιοί βραβεύτηκαν. Στο κάτω-κάτω, εγώ έκανα τον κόπο να γράψω ολόκληρο βιβλίο και να τους το στείλω εμπρόθεσμα σε τέσσερα αντίτυπα. Τόσο δύσκολο ήταν για εκείνους να μου στείλουν μια απλή επιστολή που να αναφέρει τα έργα και τους συγγραφείς που ξεχώρισαν; Ή μήπως είχαν πια χιλιάδες συμμετοχές (αμφιβάλλω...); Ούτε θα δω καμιά σχετική ανακοίνωση σε περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας. Την προκύρηξη του διαγωνισμού, όμως, την είδα σε δυο

περιοδικά τουλάχιστον. Σα να μου φαίνεται πως όλοι αυτοί οι διαγωνισμοί είναι στημένα παιγνίδια. Τα βραβεία πηγαίνουν πάντα στα ίδια πρόσωπα, τα οποία είναι συνήθως φίλοι των διοργανωτών. *Κυκλώματα...*

Πέμπτη, 23 Νοεμβρίου 2000

Στα πρώτα μαθήματα με τον Γιάννη Κυριαζόγλου είμασταν πάντα οι δυο μας στο σπίτι. Δεν παρουσιαζόταν ούτε πατέρας ούτε μάνα και είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Είναι δυνατόν να ζει μόνο του ένα παιδί 17 χρονών, σ' ένα τόσο μεγάλο σπίτι; Το μυστήριο δεν άργησε να λυθεί: Ο πατέρας του δουλεύει ως αργά, ενώ η μητέρα του βρίσκεται στην Αμερική μαζί με την αδελφή του.

Αρχικά νόμιζα πως η κοπέλα είναι παντρεμένη με Αμερικανό στη Νέα Υόρκη -όμως όχι: η 16χρονη αδελφή του Γιάννη έπασχε από λευχαιμία, στο τελευταίο στάδιο. Σήμερα το πρωί με ειδοποίησαν τηλεφωνικά ότι “το παιδί μας άφησε χρόνους”, οπότε μου ακύρωσαν τα μαθήματα της εβδομάδας.

Αμέσως μετά, δεν μπόρεσα να αποφύγω το συνειρμό: *Ο Γιάννης είναι ο πρώτος μαθητής που βρήκα, και έχει ένα τόσο θλιβερό οικογενειακό πρόβλημα· να είναι αυτό* ***σημάδι της μοίρας*** *για την καινούργια μου καριέρα;* -πιθανότητα που προτίμησα να απορρίψω αμέσως...

Επειδή, όμως, μόνο με δυο ιδιαίτερα μαθήματα δεν μπορεί να επιβιώσει κανείς, έχω αρχίσει να μοιράζω διαφημιστικά φυλλάδια για την πιτσαρία Sapore d' Italia, που βρίσκεται πολύ κοντά στο σπίτι μου. Τρεις ώρες την ημέρα, από τις 11:00 το πρωί μέχρι τις 2:00 το μεσημέρι, γυρίζω όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα και αφήνω φυλλάδια στις πόρτες ή στα γραμματοκιβώτια.

Η δουλειά είναι κατάλληλη περισσότερο για φοιτητές που προσπαθούν να βγάλουν ένα χαρτζιλίκι, ωστόσο μου αρέσει επειδή περπατώ πολύ και ανεβαίνω συχνά σκάλες: Ουσιαστικά γυμνάζομαι και παράλληλα γνωρίζω διάφορες γειτονιές της περιοχής, αντί να είμαι φυλακισμένη σε κανένα μπουντρούμι (γραφείο) μαζί με μαφιόζους και πουτάνες. Εισπράττω 1200 δρχ

την ώρα, δηλαδή όσα θα έπαιρνα και ως γραμματέας. Βέβαια, σε αυτές τις δουλειές δεν βάζουν ένσημα. Πάντως, προς το παρόν είμαι ικανοποιημένη: Από πλευράς συνθηκών, η διανομή φυλλαδίων είναι η καλύτερη δουλειά που έχω βρει ποτέ.

Δεν έχω αποκαλύψει στους γονείς μου τι δουλειά ακριβώς κάνω, επειδή πιστεύουν πως μια τέτοια "ποταπή" εργασία δεν είναι αντάξιά μου. Τους έχω πει ότι τάχα κάνω εξωτερικά θελήματα για ένα λογιστικό γραφείο, όμως μάλλον υποψιάζονται την αλήθεια και κάθε τόσο μου τα πρήζουν να ψάξω για κάτι άλλο. Σήμερα νευρίασα και τους φώναξα: "Βάλτε, λοιπόν, μέσον και βρείτε μου εσείς μια καλύτερη δουλειά!"

Δευτέρα, 27 Νοεμβρίου 2000

Κι ένα συνταρακτικό νέο: Το διήγημα φαντασίας "Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών", που έγραψα πριν λίγους μήνες, έχει δημοσιευτεί στο τεύχος Νοεμβρίου του περιοδικού ευρείας κυκλοφορίας "Άστρον"! Μόλις της το έδειξα δημοσιευμένο, η Πέρσα άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά της, προθυμοποιήθηκε μάλιστα, να πάει να αγοράσει κι εκείνη το τεύχος. "Δεν αφήνεις τα καθηγητηλίκια, να πας να δουλέψεις στο "Άστρον", λέω γω;" με συμβούλεψε στο τέλος. Ανάλογο ενδιαφέρον έδειξε και η Λουίζα: "Όταν διαβάζει κανείς τα διηγήματά σου, Υβόννη, νιώθει μέσα του μια χαρά, ένα φως", μου είπε χαρωπά. Επίσης, έσπευσε να βγάλει φωτοτυπίες του διηγήματος για να τις μοιράσει σε συναδέλφους της. Όπως η ίδια με διαβεβαίωσε, όλοι είπαν καλά λόγια.

Όταν εξήγησα τα καθέκαστα στη Μαρία Σχοινά σήμερα το απόγευμα, μου έδωσε συγχαρητήρια για την επιτυχία μου, ωστόσο δεν έδειξε προθυμία ν' αγοράσει το τεύχος. Μου ζήτησε να της βγάλω εγώ φωτοτυπία το διήγημά μου και να της το δώσω, πράγμα που έκανα. Όταν το διάβασε, με πήρε τηλέφωνο, με συνεχάρη ξανά και -πολύ επιδέξια- κατέληξε να με ρωτήσει:
"Σε πληρώσανε γι' αυτό;"
"Όχι, αλλά δεν είχα τέτοια απαίτηση. Μου αρκεί που δημοσίευσαν το διήγημά μου στο περιοδικό", της εξήγησα.
"Κατάλαβα", αποκρίθηκε αινιγματικά. "Σε πήρε τηλέφωνο

κανένας από τους αναγνώστες; Βρήκες κανένα γκόμενο χάρη σ' αυτό;"
"Όχι, τίποτα τέτοιο..."
"Σκατά, λοιπόν!" βρυχήθηκε η Μαρία.
Ζήλεψε ή μου φαίνεται;

Συνολικά, λοιπόν, οι δυο τελευταίοι μήνες ήταν για μένα ασυνήθιστα θετικοί, ίσως οι πιο "πετυχημένοι" της ζωής μου: Πούλησα ένα ανεπιθύμητο οικόπεδο, βρήκα δυο μαθητές, κι ένα διήγημά μου δημοσιεύτηκε σε περιοδικό ευρείας πληροφορίας.

Από την άλλη πλευρά, σκέφτομαι ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που όλοι οι μήνες της ζωής τους είναι ακριβώς έτσι, δηλαδή γεμάτοι ευχάριστες εκπλήξεις και χαρές – σε αντίθεση με μένα, που χρειάστηκε να φθάσω 36 χρονών για να χαρώ δυο-τρεις μικρές επιτυχίες, να ζήσω δυο μόνο μήνες που να μην χαρακτηρίζονται από ατυχία και "νεκρική ακινησία"...

Παρασκευή, 15 Δεκεμβρίου 2000

Από τις αρχές του χρόνου παίζω Lotto και Joker ανελλιπώς, ενώ παρακολουθώ και καταγράφω τους αριθμούς που κληρώνονται κάθε φορά. Παίζω κατόπιν ειδικής μελέτης: Επιμένω στα νούμερα που βγαίνουν πιο συχνά, ενώ παρατηρώ ότι οι εν λόγω αριθμοί συνηθίζουν να έλκουν τα "αδελφάκια" τους: για παράδειγμα, το 36 βγαίνει συνήθως μαζί με το 21 και το 32. Επίσης συμπεριλαμβάνω κι ένα νούμερο που έχει πολύ καιρό να βγει.

Η ανωτέρω μέθοδος (αρχική έμπνευση της Μαρίας Σχοινά) έφερνε αποτελέσματα μέχρι πρόσφατα! Για αρκετές εβδομάδες είχα φθάσει στο σημείο να κερδίζω κάθε φορά τριάρι ή τεσσάρι και στο Joker και στο Lotto! Ο προπατζής είχε πάθει την πλάκα του!

Ωστόσο, εδώ και ενάμισι μήνα περίπου, η μέθοδος έχει πάψει να αποδίδει. Μου είναι πλέον αδύνατο να πετύχω πάνω από ένα ή δυο σωστά νούμερα. Λες και κάτι έχει αλλάξει πλέον στους νόμους των πιθανοτήτων που διέπουν την κλήρωση...

Θα επιμείνω μερικές φορές ακόμη, έπειτα εγκαταλείπω την προσπάθεια απογοητευμένη. Ούτε πρόκειται να ξανασχο-

ληθώ ποτέ πια με τυχερά παιγνίδια...

Το πρόβλημα της ζωής μου: Μετά από τόσα χρόνια πνευματικότητας και διαλογισμών, συνειδητοποιώ ότι το βασικό πρόβλημα της ζωής μου δεν είναι η έλλειψη κοινωνικής και ερωτικής ζωής αλλά το ότι πρέπει να δουλεύω για να ζήσω.

Δεν με ενοχλεί αυτή καθ' εαυτή η δουλειά αλλά η αφύσικη αίσθηση εγκλεισμού, φυλάκισης, αλλά και αδιάκοπης παρακολούθησης που με πνίγει στους χώρους εργασίας. Περισσότερο απ' όλα, όμως, με αρρωσταίνει η υποχρεωτική συναναστροφή, επί οκτώ ώρες την ημέρα, με τον κάθε κακιασμένο σπιούνο, το κάθε τσιράκι, την κάθε πουτάνα και ρουφιάνα. Και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τους αποφύγω, είμαι ακίνητος στόχος εκεί μέσα...

Όταν δουλεύω δέχομαι συνεχώς ψυχικές επιθέσεις από διάφορες κατευθύνσεις και χάνω υπερβολική ενέργεια στην προσπάθειά μου να τις αντιμετωπίσω -συχνά χωρίς σπουδαία επιτυχία. Η κατάσταση αυτή μου στοιχίζει πολύ ψυχολογικά, νιώθω ότι με επηρεάζει αρνητικά σε πολύ βαθιά επίπεδα, ενώ μου τρώει φαιά ουσία. Δεν αντέχω πια να ανέχομαι τον κάθε μαλάκα: Δύο χρόνια ο ένας, τρία χρόνια ο άλλος, πέντε χρόνια ο παράλλος, ο ένας μετά τον άλλο μου τρώνε την ψυχή και τη ζωή. Συνεπώς, λοιπόν, το οικονομικό είναι το βασικό πρόβλημα που πρέπει να λύσω. Με κάποιο τρόπο πρέπει να αποκτήσω πραγματική οικονομική ανεξαρτησία, ώστε να μη χρειάζεται να δουλεύω...

Αλλαγή πορείας: Τους τελευταίους μήνες οι προβληματισμοί και οι στοχασμοί μου έχουν λιγοστέψει κατά πολύ, καθώς αισθάνομαι πιο κατασταλαγμένη, πιο ατάραχη. Γιατί άραγε; Απάντηση: Έχω κόψει πια τις περιττές συναναστροφές και την άσκοπη κοινωνικοποίηση. Οι βαρετές έξοδοι με καταθλιπτικά ή δύστροπα άτομα με κουράζουν υπερβολικά πια. Δεν πηγαίνω στο γυμναστήριο, ούτε στη δουλειά, ούτε σε κάποια λέσχη. Δεν αναλώνομαι στο κυνήγι γνωριμιών αμφίβολης χρησιμότητας. Δεν εκτίθεμαι πλέον, άρα δεν δίνω την ευκαιρία στους ανθρώπους να μου εξαπολύουν ψυχικές

επιθέσεις. Δεν με επηρρεάζουν πια, δεν με πείθουν για την αναγκαιότητα του να είσαι αξιαγάπητος και δημοφιλής, ούτε για την ιερή υποχρέωση του “να προσφέρεις στο κοινωνικό σύνολο”, δηλαδή στο κοπάδι.

Αντιπαθώ συνειδητά πλέον τα γυμναστήρια κι όλο εκείνο το κλίμα επίδειξης, ματαιοδοξίας κι επιτηδευμένης ψυχρότητας που καλλιεργείται σ' αυτά. Ακόμη, βρίσκω ότι ο χρόνος και το χρήμα που ξοδεύω εκεί δεν έχουν το ανάλογο αποτέλεσμα στο σώμα μου. Τώρα, με τη διανομή φυλλαδίων θεωρώ ότι γυμνάζομαι καλύτερα και πληρώνομαι γι' αυτό!

Σε τελική ανάλυση, η συναναστροφή με τους άλλους δημιουργεί περισσότερα προβλήματα απ' όσα λύνει: Όταν είσαι μόνος, έχεις ν' αντιμετωπίσεις τη μοναξιά. Όταν βρίσκεσαι ανάμεσα σε ανθρώπους, έχεις ν' αντιμετωπίσεις την περιφρόνηση, την εχθρότητα, την ίντριγκα, την υπονόμευση *και* τη μοναξιά. Σαφώς, λοιπόν, τώρα που δεν ανακατεύομαι με πολλούς και με πολλά, αισθάνομαι πιο συγκεντρωμένη και ισορροπημένη. Εκείνο που μ' ενοχλεί καμιά φορά, δεν είναι η μοναξιά αλλά η ανία. Περισσότερο απ' όλα μ' ενοχλεί το ότι δεν παίζω πια “Magic” αρκετά συχνά κι αυτό επειδή η Περσεφόνη ενδιαφέρεται όλο και λιγότερο. Έχουμε καταντήσει να παίζουμε μια φορά το μήνα με το ζόρι...

Ο χρόνος θα τελειώσει μ' ένα ακόμη αναπάντεχα ευχάριστο γεγονός: Το διήγημά μου “Η Άλλη Πλευρά” δημοσιεύεται στο τεύχος Δεκεμβρίου του περιοδικού “Φανταστικοί Κόσμοι”.

* * * *

Δευτέρα, 15 Ιανουαρίου 2001

Μάλλον ανέλπιστα, πρόσφατα κατάφερα να βρω άλλες δυο μαθήτριες: Η πρώτη είναι μια πενηντάχρονη πλούσια που θέλει να μάθει να μιλάει αγγλικά σε χρόνο ρεκόρ, για να τα χρησιμοποιεί στο τουριστικό μαγαζί που έχει στη Μάνη· όπως είναι αναμενόμενο, δεν θα φτουρήσει πάνω από τρεις μήνες.

Η δεύτερη είναι η Λίνα, κόρη του ξαδέρφου μου Δαμιανού, η οποία είναι άσχετη από αγγλικά, μελετάει ελάχι-

στα, ακυρώνει συνεχώς μαθήματα, περιμένει όμως να πάρει το Lower του χρόνου. Προς το παρόν, προχωράμε σχετικώς ομαλά.

Σήμερα το πρωί η αδελφή μου μπήκε σε δημόσιο νοσοκομείο για να κάνει πλαστική εγχείριση στη μύτη της και να την ισιώσει, επειδή είναι κάπως καμπυλωτή. Οι επεμβάσεις αυτές στοιχίζουν περίπου 1.000.000 δρχ, όμως η Αλίκη κατάφερε να βρει έναν καλό γιατρό (φίλος ενός φίλου της), ο οποίος της χρέωσε μονάχα 150.000 δρχ. Πολύ τυχερή η Αλίκη...

Τρίτη, 16 Ιανουαρίου 2001

Ερωτικό όνειρο: Αισθάνομαι ότι μια αόρατη οντότητα με πλησιάζει και με θέλει ερωτικά. Εγώ αρέσκομαι στο απαλό, αέρινο άγγιγμα, όταν όμως ο επίδοξος εραστής υλοποιείται, βλέπω ότι είναι ένα μαύρο, τριχωτό, καμπούρικο, απεχθές ον.

Ξυπνώ αναστατωμένη και προβληματισμένη: Γιατί να έλθει στο όνειρό μου αυτό το αποκρουστικό ον; Σίγουρα δεν φαντάστηκα εγώ κάτι τέτοιο! Να ήταν δαίμονας εκείνο το πλάσμα; Και γιατί πλησίασε εμένα; ...⇧

Τι είναι πραγματικά το σεξ; Γιατί να εμφανιστεί στο όνειρό μου αυτό το απαίσιο πλάσμα; Γιατί όχι ένας ελκυστικός νεαρός; Σίγουρα, δεν ήταν ό,τι περίμενα να δω! Μήπως, τελικά, η σεξουαλικότητα είναι ένα είδος επίκλησης δαιμονικών οντοτήτων; Άλλωστε, η ερωτική συνεύρεση με όντα κακάσχημα ή παραμορφωμένα (άνδρες ή γυναίκες), τι άλλο μπορεί να είναι;

Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η επαφή με άτομα ελαττωματικά -αλλά και το σεξ αυτό καθ' εαυτό- να διανοίγει "πύλες" μέσα από τις οποίες δαιμονικά όντα έρχονται και επηρεάζουν την διαμόρφωση της πραγματικότητας...

Βεβαίως, το σεξ είναι συνυφασμένο με τη σάρκα. Δεν είναι καθόλου εύκολο να το αγνοήσεις εντελώς. Από την άλλη, όμως, πόσοι σεξουαλικά ενεργοί άνθρωποι είναι πραγματικά ευτυχισμένοι μέσα από τη σχέση τους; Η μεγάλη πλειοψηφία πνίγονται μέσα σε ατέλειωτα ψυχολογικά ή πρακτικά προβλήματα που προκύπτουν ακριβώς από τη σχέση αυτή.

Στη σύγχρονη κοινωνία, το σεξ έχει αναχθεί σε παγκόσμια θρησκεία. Η όλη ερωτική παραφιλολογία ενθαρ-

ρύνει την κατάσταση αυτή. Στα μυθιστορήματα, στις κινηματογραφικές ταινίες, στα τηλεοπτικά σήριαλ, παντού, η ανεύρεση ερωτικού συντρόφου παρουσιάζεται ως το πιο εύκολο, το πιο ευτυχές, αλλά και το πιο υποχρεωτικό γεγονός.

Τα top models και οι διάσημοι σταρ παρουσιάζουν την άκρατη σεξουαλικότητα ως τον πιο αποδεκτό τρόπο ζωής, ενώ επιβάλλουν ιδανικά ερωτικά πρότυπα, τα οποία όμως είναι αδύνατο να συναντήσει κανείς στην καθημερινή ζωή -επειδή ακριβώς παραείναι ιδανικά. Για παράδειγμα, όλοι οι σημερινοί άνδρες στενάζουν για την Πάμελα Άντερσον σε πόσους όμως δίνεται η ευκαιρία να συναντήσουν μια τέτοια γυναίκα; Στο μεταξύ, σκέφτονται το σεξ κάθε τρία λεπτά...

Η έλλειψη ικανοποίησης απλώς εντείνει την επιθυμία και προκαλεί ψύχωση με το σεξ. Θα έλεγα, λοιπόν, ότι η βιομηχανία του έρωτα αποτελεί μια γιγάντια δαιμονική επίκληση...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 2001

Συνεχίζω να μοιράζω φυλλάδια για την πιτσαρία Sapore d' Italia, εδώ και τρεις μήνες τώρα. Η δουλειά μου αρέσει αρκετά, εφόσον δεν είμαι κλεισμένη σε κανένα πνιγηρό κελί (γραφείο) αλλά γυρίζω όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα, γνωρίζω γειτονιές που δεν ήξερα και συναντώ διαφόρων ειδών ανθρώπους. Ωστόσο, ορισμένοι νευρασθενικοί νεόπλουτοι θεωρούν μεγάλη καταστροφή το να τους αφήσει κάποιος ένα διαφημιστικό: “Το ξέρετε ότι με τα φυλλάδια που αφήνετε δημιουργείτε σοβαρά προβλήματα; Μια φορά, υπήρχε ένα φυλλάδιο στο γραμματοκιβώτιο κι έκρυβε έναν λογαριασμό της ΔΕΗ, με αποτέλεσμα να μείνει απλήρωτος και να μας κόψουν το ρεύμα!” μου είπε σήμερα ένας νταής βλαμμένος και με εμπόδισε να αφήσω φυλλάδια όχι μόνο στη δική του πολυκατοικία αλλά και στη διπλανή...

Άλλοτε πάλι, στα κουδούνια της Τερψιθέας βλέπω τα ονόματα παλιών συμμαθητών μου από το Λύκειο: Φουράκη, Τσαλδάρη, Ψαλίδας κ.ά. Στ' αλήθεια, όλοι εκείνοι που με περιφρονούσαν κάποτε, τώρα είναι φτιαγμένοι και βολεμένοι οικογενειάρχες κι επιχειρηματίες -ενώ εγώ, ακόμη ανύπαντρη,

μοιράζω φυλλάδια στις πόρτες τους. Στη σκέψη αυτή, μια παράξενη ικανοποίηση με κατακλύζει...

Τρίτη, 23 Ιανουαρίου 2001

Τεράστια, όμως, προβλήματα δημιουργούνται όταν δεν υπάρχουν γραμματοκιβώτια, οπότε είμαι αναγκασμένη να χτυπάω κουδούνια για να μπαίνω μέσα στις πολυκατοικίες και να μοιράζω τα φυλλάδια κάτω από πόρτες διαμερισμάτων:

"Απαγορεύεται να μπαίνετε μέσα στις πολυκατοικίες! Είναι παράνομο! Θα κάνω μήνυση!" μου ούρλιαξε σήμερα ένας αρρωστημένος γουρουνάνθρωπος, μόλις αντιλήφθηκε το φυλλάδιο κάτω από την πόρτα του.

"Δεν... δεν το ήξερα ότι είναι παράνομο!" δικαιολογήθηκα δειλά.

"Και βέβαια το ξέρατε!" συνέχισε να φωνάζει το βολεμένο γουρούνι.

Εξαφανίστηκα άρον-άρον.

Το απόγευμα, καθώς ξεφύλλιζα μια εφημερίδα, η ματιά μου έπεσε ασυναίσθητα σε μια συγκεκριμένη διαφήμιση: "Δρ. Ορφέας Μαντέλης, Διδάκτωρ Ψυχολογίας, Αριστούχος Πανεπιστημίου Αθηνών. Ψυχοθεραπεία και Συμβουλευτική Ενηλίκων. Τεστ Ψυχοδιάγνωσης. Τεστ Νοημοσύνης. Τηλ. 93.... Νέα Σμύρνη". Ξαφνικά, ένιωσα την ακαταμάχητη επιθυμία να πάω να βρω αυτόν τον ψυχολόγο. Πήρα τηλέφωνο αμέσως, σαν υπνωτισμένη, του εξήγησα μέσες-άκρες τις ανασφάλειες που νιώθω εδώ και ένα χρόνο περίπου, του είπα επίσης ότι ενδιαφέρομαι για τα τεστ ψυχοδιάγνωσης και νοημοσύνης. Μου έκλεισε ραντεβού για την Παρασκευή το απόγευμα.

Τετάρτη, 31 Ιανουαρίου 2001

Αφού απάντησα σε ένα εκτενές ερωτηματολόγιο που μου έδωσε ο ψυχολόγος κ. Μαντέλης, σήμερα έλαβα από αυτόν ένα λεπτομερές σχεδιάγραμμα που αποδεικνύει ότι παρά τη συνεχιζόμενη επί δεκαετίες κακοτυχία, τις απανωτές απογοητεύσεις αλλά και τον αδυσώπητο πόλεμο που δέχομαι από παντού, εγώ εξακολουθώ να προχωρώ στο δρόμο μου, υπάρχω και εξελίσ-

σομαι αρκετά ικανοποιητικά -σε πείσμα όλων. Συγκεκριμένα, το “Σχεδιάγραμμα Ικανοποίησης Συναι-σθηματικών Αναγκών” δείχνει τα παρακάτω αποτε-λέσματα: Δύναμη 95%, Εξέλιξη 75%, Ελευθερία 85%, Ψυχαγωγία 46%, Ασφάλεια 5% (μόλις!).

Ο Μαντέλης μου εξήγησε ότι τα αποτελέσματα είναι σε γενικές γραμμές πολύ καλά. Μόνο το θέμα της ασφάλειας χρειάζεται διερεύνηση, γιατί δείχνει ότι κατά βάθος δεν νιώθω σχεδόν καμία ασφάλεια, ούτε στο οικογενειακό, ούτε στο φιλικό μου περιβάλλον. Όσο για το τεστ νοημοσύνης, το οποίο έκανα επί τόπου, στο ιατρείο του Μαντέλη την περασμένη Παρασκευή, αποκάλυψε ότι ο δείκτης νοημοσύνης μου στην κλίμακα Cattell είναι 160, δηλαδή ψηλότερος από το 99% του πληθυσμού...

Παρασκευή, 2 Φεβρουαρίου 2001

Το πρωί έλαβα μια απαντητική επιστολή από τον αγγλικό εκδοτικό οίκο Mirva, ο οποίος δέχεται διηγήματα ή μυθιστο-ρήματα νέων συγγραφέων για πιθανή έκδοση. Έτσι, πριν από κανένα δίμηνο, τους έστειλα σαν δείγμα το διήγημά μου “Infinity” -μια περιπέτεια της Sandra Anderson.

Η κριτική που μου έκαναν με ανέβασε στα ουράνια! Όταν, όμως, διάβασα ότι πρέπει να πληρώσω χοντρά για να μου εκδώσουν βιβλίο, προσγειώθηκα ανώμαλα...

Υποψία: Υπάρχει λογοκρισία στο εκδοτικό κύκλωμα -κι ας μη το παραδέχεται κανένας. Τα γραπτά μου δεν γίνονται δεκτά από τους εκδότες κυρίως για ιδεολογικούς λόγους, επειδή δεν δίνουν τα "σωστά" μηνύματα στις μάζες: Υποταγή στο σύστημα πατρίς-θρησκεία-οικογένεια και εκθειασμός της κακίας-πονηρίας-λαγνείας. Το γενικά αποδεκτό πλαίσιο είναι το εξής: Ο "κακός" πάει να βλάψει τον ισχυρό πλούσιο, ο "καλός" τρέχει να υπερασπίσει τον εν λόγω πλούσιο. Η γυναίκα υπάρχει κυρίως ως πουτάνα. Ενδιαφέρουσα πλοκή είναι αυτή που πνίγεται στις ίντριγκες. Σαφέστατα, εγώ δεν μπορώ να συγγράψω κάτι τέτοιο...

Κυριακή, 18 Φεβρουαρίου 2001

Σήμερα το απόγευμα έχω ραντεβού με τη Μαρία Σχοινά στην Αθήνα. Πηγαίνουμε πρώτα για φαγητό και ύστερα για παγωτό στο Flocafe της Σταδίου, όπου, όπως πάντα, αναλύουμε σε βάθος διάφορα ενδιαφέρονται κοινωνικά και μεταφυσικά ζητήματα. Ώρες-ώρες δυσφορώ: Η Μαρία δεν σταματά ούτε στιγμή να μιλάει, ιδίως όταν θυμάται τον τελευταίο της γκόμενο, ο οποίος της έφαγε μερικά εκατομμύρια. Άλλοτε, πάλι, νιώθω σα να με βομβαρδίζει με αρνητικές υποβολές του τύπου: "Όλοι σε μισούν! Εγώ θα πάω στον Παράδεισο επειδή σε αγαπάω" ... "Εσύ κι εγώ βράζουμε στο ίδιο καζάνι, πιο χαμηλά δεν πάει" ... "Αφού δεν είσαι πάμπλουτη και δεν έχεις αστεράτο γκόμενο, είσαι ένα τίποτα!".

Απόψε, πάντως, δεν θα επιστρέψω στο σπίτι το βράδι. Στις 21:30 πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι της Σάσας στα Σεπόλια, επειδή οι δίδυμες έχουν πάρτυ γενεθλίων. Έχω αγοράσει δυο πανέμορφα καδράκια με χρυσογραφίες για δώρα, τα οποία βεβαίως περιφέρω σε όλη την Αθήνα μαζί με την Μαρία. Αισθάνομαι μια ευχάριστη έξαψη στη σκέψη ότι επιτέλους θα βρεθώ, μετά από πολλά χρόνια, σ' ένα χαρούμενο πάρτυ με νέους ανθρώπους.

Ίσως δεν θα έπρεπε να κανονίσω διπλή έξοδο απόψε, όμως η Μαρία δεν ήθελε με κανένα τρόπο να βγούμε χθες, ούτε το επόμενο σαββατοκύριακο, κι επέμενε πολύ για σήμερα τονίζοντας ότι "Δεν ξέρω μετά πότε θα είμαι ελεύθερη!". Η αλήθεια είναι πως δεν βλεπόμαστε τόσο συχνά τελευταία: Έχουμε αραιώσει τις συναντήσεις σε μια φορά το μήνα περίπου, κατόπιν γενικής δυσχέρειας που προβάλλει η Μαρία.

Κατά τις 9:00 το βράδι παίρνω τη γραμμή μετρό προς Άγιο Αντώνιο, μαζί με τη φιλενάδα μου, η οποία θα κατέβει στα Πατήσια. Εγώ, αφού κατέβω στα Σεπόλια θα πρέπει να πάρω ταξί για να βρω το σπίτι της Σάσας. Έχουμε ήδη καθήσει στις θέσεις μας και η Μαρία εξακολουθεί να με βομβαρδίζει ασταμάτητα, ώσπου ξαφνικά ρωτά ανήσυχη:

"Πού είναι τα δώρα;"

Έντρομη αντιλαμβάνομαι ότι δεν κρατώ πια την τσάντα με τα

δώρα, ούτε τη βλέπω πουθενά!
"Κάπου τα ξέχασα!" αναφωνώ έξαλλη.
"Ίσως στο Flocafe!" προτείνει η Μαρία.

Κατεβαίνουμε στην επόμενη στάση αλαφιασμένες και επιστρέφουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται στο Flocafe της οδού Σταδίου όπου, φυσικά, δεν βρίσκουμε τίποτα!
"Μήπως τα ξέχασες το προηγούμενο μαγαζί;" αναρωτιέται η Μαρία.
"Όχι! Είμαι σίγουρη πως δεν τα ξέχασα αλλού. Νομίζω, όμως, ότι τα κρατούσα όταν φύγαμε από δω", της απαντώ.

Τελικά, παίρνουμε το δρόμο μαζί ως τη στάση των λεωφορείων, με σκοπό να γυρίσω στο σπίτι μου. Εννοείται ότι δεν μπορώ να εμφανιστώ στο πάρτυ με άδεια χέρια. Εξάλλου, είναι Κυριακή βράδι και όλα τα μαγαζιά στο κέντρο είναι κλειστά, ακόμη και τα ανθοπωλεία! Η θλίψη και η απογοήτευσή μου δεν περιγράφονται! Η παροιμιώδης κακοτυχία μου χτύπησε ξανά! Ωστόσο, εκείνη την ώρα θεωρώ (μάλλον άδικα) ότι η Μαρία φταίει έμμεσα για όλη αυτή την αναποδιά και αρχίζω να θυμώνω μαζί της.
"Εκεί, στην καφετέρια, ήταν μια γριά με κακό γαλανό μάτι, που είδε τα δώρα και τα γρουσούζεψε!" της πετάω με πίκρα.
Η Μαρία κεραυνοβολείται, καθώς καταλαβαίνει τον υπαινιγμό: Είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερη από μένα κι έχει μεγάλα γαλάζια μάτια.
"Ποιά ήταν αυτή η γριά που λες;" με ρωτάει ταραγμένη.
"Εεε, μια εκεί", απαντώ νευρικά.
"Καλά, καλά... Εγώ πρέπει να φύγω τώρα, να προλάβω το τρένο!", μου λέει θλιμμένη. Ύστερα σηκώνεται και απομακρύνεται γοργά.

Αργότερα, στο σπίτι μου αντί στο πάρτυ, μέσα σε βαριά κατάθλιψη, φέρνω ξανά και ξανά στο νου μου τα γεγονότα με τη σειρά ώσπου κατανοώ τι ακριβώς έχει συμβεί: Τα δώρα δεν τα ξέχασα στην καφετέρια αλλά στα εκδοτήρια εισητηρίων του μετρό. Την ώρα που έβγαζα εισητήριο, η Μαρία βιαζόταν και στεκόταν μακρυά από μένα, ενώ ταυτόχρονα μου μιλούσε ασταμάτητα. Περίεργο φέρσιμο για τη Μαρία, πάντως: Αυτή,

συνήθως, δεν ξεκολλάει από δίπλα μου. Ετούτη τη φορά, όμως, η βιασύνη της σε συνδυασμό με τη ακατάσχετη λογοδιάρροιά της μου απέσπασαν την προσοχή τόσο, ώστε φεύγοντας από τα εκδοτήρια ξέχασα εκεί την τσάντα με τα δώρα. Στη συνέχεια, η όλη υστερική κατάσταση με αποπροσανατόλισε κι έτσι δεν μπόρεσα να θυμηθώ εγκαίρως τι είχε συμβεί.

Κρίμα: Ήταν πολύ όμορφα καδράκια με λαμπερά εξοχικά τοπία. Κρίμα και για τη γιορτή που έχασα. "Πότε θα ξανάχεις τώρα την ευκαιρία να παρευρεθείς σ' ένα πάρτυ;" αναρωτήθηκε λυπημένη η μητέρα μου, μόλις άκουσε τα καθέκαστα.

Καμιά δεκαριά μέρες αργότερα, η Μαρία θα με ξαναπάρει τηλέφωνο για να βρεθούμε. "Έσκασα που δεν πήγες στη γιορτή", μου λέει. Εγώ, όμως, είμαι ψυχρή απέναντί της και αρνούμαι να τη συναντήσω, αποφασισμένη να διακόψω οριστικά μαζί της...

Πέμπτη, 8 Μαρτίου 2001

Η ώρα είναι 1:00 το μεσημέρι κι έχω χτυπήσει κουδούνι για να μπω σε μια παλιά πολυκατοικία και να μοιράσω φυλλάδια. Τότε εμφανίζεται στην πόρτα μια μεσόκοπη κότα, φορώντας νυχτικό. "Ξέρετε τι κακό μου κάνατε;" μου λέει, μάλλον ειρωνικά, κι εγώ αποχωρώ βιαστικά.

Λίγο αργότερα, σε άλλη πολυκατοικία, μόλις αφήνω φυλλάδιο κάτω από μια πόρτα πετάγεται έξω έξαλλη μια άλλη υστερική κότα και αρχίζει να με βρίζει, ενώ ο σκύλος της μπλέκεται στα πόδια μου και γαυγίζει απειλητικά!
"Μάζεψε το σκύλο!" φωνάζω κι εγώ νευριασμένη, ωστόσο εκείνη ωρύεται σαν τρελή για την τρομερή ενόχληση!
"Χρειάζεσαι επειγόντως γιατρό!" της πετάω φεύγοντας.
Η τρέλα δεν πάει στα βουνά. Πάει στους βολεμένους.

Δευτέρα, 12 Μαρτίου 2001

Παρατηρώντας πώς εργάζονται άλλοι διανομείς φυλλαδίων, μπορώ να πω ότι κανείς δεν κάνει την σχολαστικά προσεγμένη δουλειά που κάνω εγώ: Δεν παραλείπω κανένα σπίτι, ενώ αν δεν υπάρχουν γραμματοκιβώτια χτυπάω ένα

κουδούνι και μοιράζω τα διαφημιστικά στις πόρτες. Οι περισσότεροι διανομείς, αντίθετα, πετούν τα μισά φυλλάδια σε σκουπιδοτενεκέδες ή τα παρατούν φίρδην-μίγδην στις αυλές.

Κι όμως, το αφεντικό έχει πρόβλημα με την ποιότητα της δουλειάς μου: "Να μην πετάς κάτω τα φυλλάδια", μου κάνει αυστηρά, σήμερα, αφού επέστρεψα από τη γύρα.

"Μα δεν τα πετάω κάτω!" διαμαρτύρομαι.

"Δεν βγαίνουν οι παραγγελίες!" μου εξηγεί η γυναίκα του.

"Εγώ τα μοιράζω σωστά. Δεν ξέρω γιατί δεν πάει καλά το μαγαζί!" της απαντώ.

Τρίτη, 20 Μαρτίου 2001

Σήμερα, επιστρέφοντας από τη γύρα για το μοίρασμα των φυλλαδίων, το αφεντικό άρχισε αμέσως τις παρατηρήσεις:

"Όταν σε μια μονοκατοικία δεν υπάρχει γραμματοκιβώτιο, να μην αφήνεις φυλλάδιο στα κάγκελα! Και στα τριώροφα ή τετραώροφα σπίτια να μην ρίχνεις τα φυλλάδια κάτω από την κεντρική πόρτα. Να χτυπάς το κουδούνι, όπως κάνεις στις πολυκατοικίες!"

"Εντάξει", τον διαβεβαίωσα με χαμόγελο.

Προφανώς, λοιπόν, ο κύριος έχει βάλει να με παρακολουθούν, πράγμα που δεν μου αρέσει καθόλου. Ωστόσο, έκανα πως δεν κατάλαβα και δεν έδειξα καμία δυσαρέσκεια.

Παρασκευή, 23 Μαρτίου 2001

Διαυγές Όνειρο: Κακός έλεγχος. Ένας άνδρας άσχημος σαν αρκούδα γίνεται ωραίος και αθλητικός όταν τον πλησιάζω. Σύντομα πετώ πάνω από γνωστούς δρόμους, το στήθος μου είναι γυμνό κάποιοι ερεθίζουν τις ρόγες μου, νιώθω την ηδονή, ακολουθεί οργασμός.

Ερωτικό Όνειρο: Ξεκινά σαν περιπέτεια, όπου βρυκόλακες μολύνουν τρεις κοπέλες. Εμένα κάτι με συγκρατεί ψηλά στον αέρα και με κουνά πέρα δώθε, χαρίζοντάς μου μια λεπτή ηδονή. Νέος οργασμός με ξυπνά...

Σήμερα μου την έδωσε η γυναίκα του αφεντικού (βολεμένη κότα), καθώς με αγριοκοίταξε ξαφνικά και μου πέταξε:

“Να μοιράζεις ωραία, κοπελιά, όχι πεταμένα κάτω, έτσι;”. Δεν μπήκα στον κόπο ν' απαντήσω. Απλά είναι πολύ απογοητευτικά όλα αυτά...

Επιπλέον, μετά το τέλος της δουλειάς, το αφεντικό μου ζήτησε να μην μοιράσω για καμιά βδομάδα, επειδή έχει ξεμείνει από φυλλάδια, λέει, και περιμένει καινούργια. Παραξενεύτηκα αλλά δεν το' δεσα κόμπο. *Καλύτερα*, σκέφθηκα.

Θα με ξανακαλέσει μετά από τρεις βδομάδες. Σαφώς, στο διάστημα αυτό θα έψαχνε για άλλη υπάλληλο να με αντικαταστήσει αλλά, όπως φαίνεται, δεν βρήκε καμιά της προκοπής. Έτσι, αναγκάζεται να φωνάξει εμένα πάλι για δουλειά. Κι εγώ θα ξαναπάω.

Συμπέρασμα: Κοντεύω 38 ετών, γνωρίζω τρεις ξένες γλώσσες, έχω εργαστεί σε επιχειρήσεις επί 14 χρόνια, είμαι σοβαρό, υπεύθυνο και μετρημένο άτομο – κι όμως, οι “συνάνθρωποι” αμφισβητούν έντονα την ικανότητά μου να μοιράζω διαφημιστικά...

Παρασκευή, 27 Απριλίου 2001

Σήμερα το απόγευμα, αφού ακυρώνω δυο μαθήματα, πηγαίνω στο Κέντρο Λόγου και Τέχνης στην Αθήνα για να παρακολουθήσω μια ενδιαφέρουσα διάλεξη σχετικά με τη “φύση της πραγματικότητας” που διοργανώνει το περιοδικό Strange. Ο χώρος είναι συμπαθητικός αλλά μικρός, με ωραία κεραμοσκεπή· ευχάριστη ατμόσφαιρα, πολύς και καλός κόσμος, οι περισσότεροι νέοι. Μου άρεσε το απλό και άμεσο στυλ του ομιλητή, η αξιοσημείωτη ευφράδειά του, η ικανότητά του να διατηρεί το ενδιαφέρον του κοινού. Ορισμένα ενδιαφέροντα σημεία:

* Ο κόσμος δεν είναι η γειτονιά σου. *Κάπου συμβαίνουν πράγματα που εσύ δεν μπορείς να τα φανταστείς.*

* Ζούμε πολύ περιορισμένοι. Δεν μας επιτρέπεται να πάμε πουθενά, παρά μόνο σε συγκεκριμένα οριοθετημένα μέρη. *Μπορείς, ας πούμε, να πας εκδρομή σ' ένα βουνό μόνος; Ή να ξαπλώσεις ανέμελα σε μια λοφοπλαγιά;*

* Η "πραγματικότητα" δεν υπάρχει στ' αλήθεια. Είναι μόνο μια

ψευδαίσθηση, ένα είδος ηλεκτρομαγνητικού κύμματος που εκπέμπεται από κάπου -σαν ένας βόμβος, βββββ...
* Ό,τι πιστεύεις είναι αλήθεια. Για παράδειγμα, ο Δον Κιχώτης χρίστηκε πράγματι ιππότης στη δική του πραγματικότητα. Κι εμείς αυτόν θεωρούμε ως υπόδειγμα ιππότη. Οι αληθινοί ιππότες ήταν σιδερόφρακτοι φονιάδες.
* Για να υλοποιηθεί μια ιδέα στον πραγματικό κόσμο, πρέπει κάποιοι να δώσουν την "άδεια". Υπάρχουν πανέμορφα, παραμυθένια σπίτια που μένουν για πάντα στα σχέδια και δεν χτίζονται ποτέ, επειδή κάποιοι "ειδικοί" δεν θα θεωρούν λειτουργικά. Από την άλλη, ανόητοι πολεοδόμοι εγκρίνουν σωρηδόν την ανέγερση κακάσχημων πολυκατοικιών.
* Ανακάλυψε ξανά το παιδί μέσα σου, το παιδί που βιώνει τη χαρά της ζωής και πραγματοποιεί το φανταστικό.

Θα μείνω περίπου δυόμισι ώρες. Δεν αντέχω περισσότερο, όρθια στη ζέστη. Δυστυχώς, αναγκάζομαι να φύγω πριν τελειώσει η διάλεξη -κι αυτό θα μου μείνει ψυχικό τραύμα...

Τετάρτη, 23 Μαΐου 2001

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα μοιράζω φυλλάδια, όμορφα και χαρωπά. Κάποια στιγμή βρίσκομαι έξω από ένα τριώροφο που η πόρτα του είναι ανοιχτή. *Υπέροχα,* σκέφτομαι και αρχίζω ν' ανεβαίνω τις σκάλες, αφήνοντας τα διαφημιστικά κάτω από κάθε πόρτα.

Ύστερα κατεβαίνω με το ασανσέρ. Στον πρώτο όροφο κάνει στάση και μπαίνει μέσα μια οξυζεναρισμένη τροφαντή πενηντάρα – αντιπροσωπευτικό παράδειγμα βολεμένης πουτάνας. Μόλις με αντικρύζει, παθαίνει σύγκρυο:
“Πως τολμάτε και μπαίνετε στα ξένα σπίτια;” αναφωνεί.
“Η πόρτα ήταν ανοιχτή”, απαντώ κοκκινίζοντας.
“Συνήθως, όσοι μοιράζουν φυλλάδια δεν μπαίνουν στα σπίτια μη τους πιάσει κανένας και τους σπάσει στο ξύλο!” συνεχίζει η ξεδιάντροπη κότα, με ξιπασμένο στυλάκι. Πάλι καλά, δηλαδή, που δεν έφαγα ξύλο επειδή άφησα τρία φυλλάδια σε βολεμένους μαφιόζους.

Επιστρέφοντας το μεσημέρι στην πιτσαρία, βλέπω έναν

κοστουμαρισμένο κύριο να συνομιλά με το αφεντικό: “Πρέπει να είσαι πιο προσεκτικός, από αυτούς τρως!” του λέει χαμηλόφωνα μα εγώ το ακούω και απορώ. Τι να εννοούσε, άραγε;

Πέμπτη, 24 Μαΐου 2001

Προφητικό Όνειρο: Σκοπεύω να πάω στο ταχυδρομείο για να πληρώσω τη συνδρομή του αγαπημένου μου περιοδικού, όμως λαβαίνω στο σπίτι ένα δελτίο για παραλαβή δέματος. Έτσι, αποφασίζω να πάω στο ταχυδρομείο αργότερα, για να κανονίσω και τα δυο. *Επαλήθευση: Σήμερα το πρωί κατέφθασε δελτίο για παραλαβή δέματος...*

Διαυγές Όνειρο: Η αδελφή μου η Αλίκη, ως δασκάλα (!), μου δείχνει μια μέθοδο αστρικού ταξιδιού μπροστά σε άλλους: Κάθομαι σε μια καρέκλα, κλείνω τα μάτια, κουνιέμαι μπρος-πίσω, βλέπω ωραία τοπία να σχηματίζονται μπροστά μου.

Ύστερα δοκιμάζω μόνη μου· αυτή τη φορά νιώθω ότι εισέρχομαι στο τοπίο, σαν σε αστρική προβολή. Καταλήγω στην οδό Νηρηίδων, χοροπηδώ χαρούμενη, πηδώ ψηλά στον αέρα.

Ακολουθεί σεξουαλική φαντασίωση, νιώθω την επαφή μ' έναν όμορφο, φανταστικό εραστή. *Ξυπνώ με μια έντονη αίσθηση ικανοποίησης κι εξισορρόπησης. Μετά, όμως, νιώθω απογοήτευση που όλα αυτά ήταν μονάχα ένα όνειρο...*

Ξανά πάλι, εργασία και χαρά. Κάποια στιγμή, μπαίνω μέσα σ' ένα φαρμακείο για ν' αφήσω φυλλάδιο. “Όχι, μην αφήσεις τίποτα”, μου κάνει η φαρμακοποιός. “Εγώ είμαι αυτή που σας κατήγγειλε χθες! Είχα καλέσει κόσμο προχθές βράδι, παραγγείλαμε πίτσα από σας και όλοι μας, δέκα άτομα,

καταλήξαμε στο νοσοκομείο με δηλητηρίαση! Αυτή είναι η ποιότητά σας!"

Μένω άναυδη, κάνω αμέσως μεταβολή και αποχωρώ λέγοντας: "Τι να πω; Ξέρω γω;". Κατά τ' άλλα, εγώ φταίω -λέει το αφεντικό- που "δεν βγαίνουν οι παραγγελίες" και "η δουλειά δεν πάει τόσο καλά τελευταία".

Και κάτι άλλο: Τελευταία έχω την έντονη εντύπωση πως όπου συγκεντρώνονται πλήθη "ανθρώπων" (σχολεία, χώροι εργασίας, γυμναστήρια, λέσχες, οργανώσεις κλπ), εκεί μαίνονται αόρατες σατανικές δυνάμεις...

Η Ψυχή δεν είναι συγκεκριμένη, στατική και ακίνητη· είναι μεταβαλλόμενη, σε διαρκή κίνηση. Η ψυχή δεν έρχεται όλη μαζί, ούτε φεύγει όλη μαζί. Πρώτα έρχονται τα "ελαφρά" στοιχεία, γι' αυτό τα παιδιά είναι πάντα πιο καλόκαρδα, πιο ανάλαφρα, πιο αθώα, πιο χαριτωμένα. Τα στοιχεία που έρχονται πρώτα φεύγουν και πρώτα, γι' αυτό οι γεροντότεροι φαίνονται κακιασμένοι, γεμάτοι παραξενιές, πονηροί, άσχημοι...

Η παραμικρή εμπειρία έχει αντίκτυπο στην ψυχή. Κάθε πράξη, κάθε σκέψη, κάθε συναίσθημα δίνει σχήμα και κατεύθυνση στην ψυχή. Κάποιοι φροντίζουν να δίνουν συγκεκριμένη κατεύθυνση και σχήμα στις ψυχές, οι οποίες με τη σειρά τους χτίζουν τους ανάλογους φορείς/σώματα.

Ποιά κατεύθυνση έχουν αυτή την (γεωλογική) εποχή οι ανθρώπινες ψυχές; Πού μπορεί να καταλήξουν με τις ιδιόμορφες και πανομοιότυπες εμπειρίες που παίρνουν στην τόσο στημένη καθημερινότητά τους;

Η δική μου ψυχή διαφοροποιείται διαρκώς και συνειδητά από των υπόλοιπων ανθρώπων, έχοντας αποφασίσει ότι δεν θέλω να γίνω αυτό που θα γίνουν εκείνοι μετά από ορισμένα εξελικτικά στάδια. Γι' αυτό μου είναι αδύνατον να λειτουργώ όπως αυτοί, ούτε μπορώ να ζευγαρώνω μαζί τους. Ουσιαστικά, εγώ δεν ανήκω στο είδος τους...

Η Κρυμμένη Αλήθεια

Ex Oblivion (θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας): *"Τραγούδια που δεν πρέπει να προφέρονται, ούτε να γράφονται...”* Χρόνο με το χρόνο, όλοι αυτοί οι στίχοι που δεν πρέπει να προφέρονται ούτε να γράφονται θα ακούγονται όλο και πιο συχνά στο ραδιόφωνο ή θα διαβάζονται στα έντυπα. Η ανθρωπότητα σταδιακά αποκαλύπτει το αληθινό της πρόσωπο, ώσπου...

Η αληθινή ανθρωπότητα έχει εκλείψει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλοι αυτοί που περιφέρονται γύρω μου δεν είναι παρά απομιμήσεις ανθρώπων, *τέρατα*, βιολογικά δημιουργήματα μιας επιθετικής εξωγήινης φυλής που ήλθε κάποτε από τ' άστρα. Συγχωνεύτηκαν με τους παλιούς ανθρώπους, τους υπονόμευσαν συστηματικά μέσα στους αιώνες, ώσπου τελικά τους εξολόθρευσαν.

Έχω βρεθεί σ' έναν κόσμο που κάποιοι τον μεταλλάσσουν βαθμιαία, σύμφωνα με ένα σκοτεινό, μυστηριώδες σχέδιο. Η φύση μολύνεται διαρκώς και σταδιακά εξαλείφεται, ενώ στη θέση της ορθώνονται μάζες μεταλλικές, εφιαλτικές, αφύσικες. Όσο για τους “ανθρώπους”, σε αυτούς έχει ανατεθεί να θυσιάζουν οτιδήποτε ζωντανό υψώνοντας παντού τα “μεγάλα και θαυμαστά έργα” τους, που όσο πιο “μεγάλα και θαυμαστά” είναι τόσο περισσότερο καταστρέφουν τη φύση.

Άκου: Όλη μέρα σφυροκοπούν ανελέητα, ακατάπαυστα, μολύνοντας τη σιωπή αλλά και τα τέσσερα στοιχεία: Η φωτιά παίρνει τη μορφή αόρατων, αινιγματικών μορφών ενέργειας (ηλεκτρισμός, ακτινοβολίες)· η γη καλύπτεται από σιδερένιες ή πέτρινες φυλακές (κτήρια)· το χώμα γεμίζει με ραδιενέργεια και παράξενες, τοξικές χημικές ενώσεις· το νερό -θάλασσες, λίμνες, ποτάμια- μολύνεται από διάφορα απόβλητα· ο αέρας είναι γεμάτος νοσογόνα καυσαέρια.

Η διαδικασία μεταλλαγής του γήινου περιβάλλοντος έχει ξεκινήσει εδώ και χιλιετίες· στη σύγχρονη εποχή εντείνεται στο

έπακρο. *Ποιοί αλλάζουν τον κόσμο και γιατί; Με ποιούς ή με τι έχουν συμμαχήσει οι ισχυροί της γης;*

Ανθρώπινη φύση: Στο σύνολό τους, οι άνθρωποι είναι κακοί και τρελοί. Από την πολλή κακία τρελαίνονται. Αποκλείεται να διοικούν οι ίδιοι έναν ολόκληρο πλανήτη. Κάτι άλλο τους πατρονάρει και τους παροδηγεί. Άραγε, ποιοί κυβερνούν πραγματικά τον κόσμο; Τι κυβερνά τον κόσμο;

Όλοι αυτοί είναι σα να παίρνουν ασυνείδητες εντολές από "κάτι", από έναν αόρατο, σκαιώδη, δαιμονικό υπερνού, τον λεγόμενο "Θεό". Ιδέες, εμπνεύσεις, εφευρέσεις, κοινωνικές επιταγές, ήθη και έθιμα, εμφανίζονται την κατάλληλη στιγμή στον κατάλληλο τόπο, από τα κατάλληλα άτομα. Όλοι συμμετέχουν υπακούοντας στο ρόλο που αναθέτει ο υπερεγκέφαλος στον καθένα ξεχωριστά, έτσι ώστε τελικά να εξυπηρετούν τα μακρόπνοα σχέδια του "Θεού".

Σχεδόν κανένας από αυτούς δεν έχει πρόβλημα. Οι πολλοί είναι "σκληρά καρύδια" και φαίνονται να γνωρίζουν αυθόρμητα, από τη νηπιακή κιόλας ηλικία, τους κανόνες του παιγνιδιού, ενστερνιζόμενοι ευχαρίστως το δόγμα της επιβίωσης του ισχυροτέρου. Όλοι βολεύονται μια χαρά στις δουλίτσες τους, στον πλούσιο κοινωνικό τους περίγυρο, στα κυκλώματα. Έχουν τον παχυλό μισθό τους, τα δυο τους παιδιά, τα τρία τους αυτοκίνητα, το ωραίο τους εξοχικό, το μοδάτο τους σκάφος. Οι επιχειρήσεις τους εξελίσσονται εν ριπή οφθαλμού σε αλυσίδες καταστημάτων, τα παιδάκια τους είναι όλα μαθητές του είκοσι και πετυχαίνουν όλα στις πανελλήνιες εξετάσεις. Παρά την ακατάσχετη παγκόσμια μεμψιμοιρία για την "ανεργία", "τους μισθούς πείνας", την "ακρίβεια", τα "χάλια της παιδείας" κ.ο.κ., μυστηριωδώς όλα στην κοινωνία τους δουλεύουν ρολόι.

Ελάχιστοι μονάχα άνθρωποι δεν καταφέρνουν να συμμετέχουν σε όλα αυτά: "απροσάρμοστοι", "αδύναμοι", "προβληματικοί", "μηδενικά" – όπως εγώ, όπως η Μαρία Σχοινά, ελάχιστες εξαιρέσεις στον κανόνα των "πετυχημένων", των "ξύπνιων", των "καθώς-πρέπει" οικογενειαρχών.

Προορισμός της Ανθρωπότητας: Η σύγχρονη ανθρωπότητα βαδίζει συλλογικά και ολοταχώς προς μια οργάνωση

τύπου μυρμηγκοφωλιάς. Σύντομα, συγκεκριμένα προγράμματα γενετικής μηχανικής θα κατασκευάζουν δισεκατομμύρια ανθρωπόμορφα ζώα (εργάτες και υπαλλήλους) και ολιγάριθμους πλούσιους μεγαλοφυείς (η ελίτ). Οι μεν θα ζουν σε απέραντες τσιμεντένιες κολάσεις (πόλεις), οι δε θα απολαμβάνουν "όλα τα αγαθά του Θεού" σε γκετοποιημένους παραδείσους.

Λέγεται συχνά ότι "Όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα". Πράγματι, λοιπόν, όλη η Ανθρωπότητα είναι Ένα, μια πολυμορφική οντότητα με δισεκατομμύρια πρόσωπα. Όλοι αυτοί, όταν θα έχουν πλέον διαστρεβλώσει ή καταστρέψει τα πάντα πάνω στη γη, θα εγκαταλείψουν τον πλανήτη και θα μεταβούν αλλού, σε άλλους κόσμους, σε άλλους γαλαξίες, για να συνεχίσουν την ίδια αποτρόπαιη αποστολή της καταστροφής κάθε φυσικού περιβάλλοντος σε ολόκληρο το σύμπαν.

Απώτερος προορισμός της Ανθρωπότητας είναι η μόλυνση και εξάλειψη όλων των κόσμων, υλικών ή όχι. Ήδη τα βρώμικα μυαλά τους, τα τερατώδη δημιουργήματά τους και οι αφύσικες ακτινοβολίες τους έχουν υποβαθμίσει όχι μόνο τη φύση αλλά και το αστρικό πεδίο. Κόσμοι ολόκληροι βρίσκονται σε κίνδυνο...

Κι εγώ; Τι ρόλο παίζω εγώ, άραγε, σε όλη αυτή την παράσταση; Υποσυνείδητα πάντα γνώριζα προς τα πού οδεύει η ανθρωπότητα, γι' αυτό δεν θέλησα ποτέ στα σοβαρά να λάβω μέρος στα βρωμερά παιγνίδια τους. Εγώ δεν συμμετέχω σε αυτή την τερατώδη μετάλλαξη που συντελείται γύρω μου όλο και πιο γοργά, χρόνο με το χρόνο. Γι' αυτό δεν επέτρεψα ποτέ στον εαυτό μου να πετύχει επαγγελματικά υπηρετώντας μια εταιρεία, να γίνει δημοφιλής μπαίνοντας στα κυκλώματα, ή να διαιωνίσει το λεγόμενο ανθρώπινο είδος.

Εγώ δεν σκοπεύω να εφοδιάσω την ανθρώπινη κοινωνία-μυρμηγκοφωλιά του μέλλοντος με δικό μου γενετικό υλικό. Κανένας δικός μου απόγονος δεν θα αντικρύσει τις απέραντες κοινωνίες εργατών-ρομπότ, οι οποίες θα ευημερούν μηχανικά μέσα σ' ένα διεστραμμένο, αφύσικο περιβάλλον. Μπορώ, λοιπόν, να υπερηφανευτώ ακριβώς γι' αυτό: Δεν έχω συνεισφέρει το παραμικρό στα ζοφερά συμφέροντα των ισχυρών.

Εγώ έχω μια άλλη αποστολή: Την εξερεύνηση και αξιολόγηση της ανθρώπινης ύπαρξης. *Αν οι μοναχοί έχουν ως αποστολή να ζητούν συγχώρεση από το Θεό για τις αμαρτίες των ανθρώπων, εγώ πρέπει να έχω μια τελείως αντίθετη αποστολή...*

Όπως Αυτοί, τα πολυάριθμα πρόσωπα του Τέρατος, ενστικτωδώς υιοθετούν ο καθένας το ρόλο του μέσα στον κόσμο και απέναντί μου, έτσι κι εγώ έχω αναλάβει εδώ το ρόλο του φυλακισμένου πληροφοριοδότη -όπως στα έργα με σκόπιμα φυλακισμένους αστυνομικούς. Αυτός ο ρόλος, δηλαδή η μελέτη της ανθρώπινης φύσης, ίσως να μου έχει δοθεί από Αλλού, από Άλλους, Άλλοτε. *Κάπου δίνω ασταμάτητα πληροφορίες για το Τέρας Ανθρωπότητα.*

Ίσως να με επέλεξαν λόγω εξαιρετικής ψυχικής δύναμης· πώς αλλιώς θα κατάφερνα να επιβιώσω τόσα χρόνια, μέσα σε τόση συσσωρευμένη, συντονισμένη εχθρότητα εναντίον μου; Είναι αρκετά πιθανόν ότι όπως εγώ αρχίζω και καταλαβαίνω ποιά είναι η φύση και ο προορισμός της ανθρωπότητας, έτσι κι *Αυτοί* καταλαβαίνουν για μένα. Μάλλον υποσυνείδητα, ξέρουν τι είμαι και γι' αυτό με φοβούνται, γι' αυτό και μου επιτίθενται διαρκώς με τόση λύσσα...

Μα πότε, επιτέλους, θα αποκαλυφθεί ξεκάθαρα ο προορισμός μου; Νιώθω ότι αυτή η φάρσα που ονομάζεται "η ζωή μου" έχει ήδη κρατήσει υπερβολικά...

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix)

Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο η καθημερινή μου ζωή οδηγείται σε αδιέξοδο, ενώ η πνευματική μου ζωή οδηγείται σε όλο και πιο απίθανα, ακραία συμπεράσματα. Και όσο πιο ακραία είναι αυτά τα συμπεράσματα, τόσο πιο πλήρως εξηγούν τα πάντα. *Αλλά ως πότε μπορεί να συνεχιστεί αυτό; Κάποτε πρέπει να επέλθει μια εκτόνωση...*

Ο κόσμος που αντιλαμβάνομαι με τις αισθήσεις μου είναι μια *ψευδαίσθηση,* μια νοητική φυλακή, που κάποιος ή κάποιοι έχουν ρίξει μπροστά στα μάτια μου. Συχνά, μάλιστα, έχω την

ισχυρή αίσθηση ότι το “σύμπαν” δεν είναι καθόλου αχανές αλλά κάτι πολύ περιορισμένο, που με εγκλωβίζει. Η κυρίαρχη εντύπωση που έχω ανέκαθεν, ότι εγώ είμαι ένα *κέντρο* και όλα περιστρέφονται γύρω μου σαν ολογραφική οθόνη, έτσι ερμηνεύεται τέλεια. Αυτή είναι η λύση για το *Αρχέγονο Αίνιγμα...*

Η πραγματικότητα που βιώνω καθημερινά φαντάζει πάντα υπερβολικά ανελαστική, ιδίως για μένα: Ό,τι κι αν κάνω, όπου κι αν πάω, η ζωή μου παραμένει αφύσικα στάσιμη. Για κάποιο περίεργο λόγο, η δική μου θέση σε αυτό τον κόσμο παραμένει παραδόξως αμετάβλητη (δηλαδή πάτος), όσο κι αν αλλάζω, όποιο τρόπο δράσης κι αν ακολουθώ. Παράδειγμα: Μου είναι αδύνατο να κερδίσω πάνω από ένα βασικό μισθό 150.000 δρχ το μήνα· αν βρω έναν καινούργιο μαθητή, ακυρώνονται άλλα μαθήματα· αν κάποιος μαθητής ζητήσει να κάνει περισσότερες ώρες ιδιαίτερα για λίγες εβδομάδες, εκείνο το διάστημα ακριβώς σταματά η διανομή φυλλαδίων, κ.ο.κ.

Παράλληλα, το περιβάλλον γύρω μου χειροτερεύει συνεχώς, μέρα με τη μέρα: Όμορφες μονοκατοικίες δίνουν τη θέση τους σε ογκώδεις, απαίσιες πολυκατοικίες· το πράσινο θάβεται ή κρύβεται πίσω από τσιμεντένιους και μεταλλικούς όγκους εργοστασίων και δρόμους γεμάτους σιδερένια αυτοκίνητα. Η ατμόσφαιρα γίνεται όλο και πιο πνιγηρή, μολυσμένη, θορυβώδης.

Ωστόσο, η μεγαλύτερη απάτη του προσωπικού μου Matrix είναι οι μονάδες που εμφανίζονται ως “συνάνθρωποι”: Όντα που πλημμυρίζουν το χώρο, βρίσκονται παντού, μου μοιάζουν στην εξωτερική εμφάνιση κι εγώ “πρέπει” διαρκώς να τους υπηρετώ και να τους ανέχομαι επειδή, υποτίθεται, είμαι μια από αυτούς. Μα τότε, γιατί εγώ διαφέρω τόσο πολύ από αυτούς, σε θέματα ουσίας; Γιατί ο τρόπος ζωής μου δεν έχει καμία σχέση με τον δικό τους; Γιατί όλοι αυτοί βρίσκονται πάντα και σε κάθε περίπτωση ένα βήμα πιο μπροστά από μένα; Γιατί η παρουσία τους έχει πάντα αρνητική επίδραση πάνω μου;

Εκείνο που απαιτούν όλοι τους από μένα, είναι να απορροφούν το χρόνο και την ενέργειά μου μέσα από

“κοινωνικές σχέσεις”, “χώρους εργασίας”, “σχολές μάθησης”, “λέσχες κοινών ενδιαφερόντων” κλπ, απ' όπου εγώ δεν αποκομίζω ποτέ τίποτα: στο τέλος, όλα αυτά αποδεικνύονται άχρηστα, αν όχι βλαβερά...

Όλοι αυτοί μοιάζουν σα να ξέρουν κάθε στιγμή τι σχεδιάζω και συντονίζονται έτσι ώστε να με σαμποτάρουν ανάλογα – σαν καλοκουρδισμένες μαριονέτες, πλήρως ελεγχόμενες από έναν εξωανθρώπινο δαιμονικό υπερνού. Παράδειγμα: Από το έτος 1990, που άρχισα ν' ασχολούμαι πρακτικά με τη μεταφυσική και το ονείρεμα, γύρω από το σπίτι μου έχουν κτιστεί ένα σωρό πενταόροφες πολυκατοικίες, οι οποίες “τυχαίνει” να είναι εξαιρετικά θορυβώδεις.

Η νοητική φυλακή που έχει στηθεί γύρω μου είναι πολύ έξυπνα φτιαγμένη. Δεν είναι ένας τυχαία κατασκευασμένος κόσμος απλά δυσάρεστος σε μένα· είναι μια αντανάκλαση του δικού τους κόσμου -ενός κόσμου που είναι εντελώς ξένος, εχθρικός και ανυπόφορος για μένα...

Το "παρελθόν" είναι ένα σημαντικό μέρος της απάτης: Παραδόξως, όλα τα γεγονότα που αποτελούν το "παρελθόν" μου έχουν καταλήξει στο μηδέν, σα να μην υπήρξαν ποτέ. Πρόκειται για ένα βομβαρδισμό εντυπώσεων στο νου μου, με σκοπό τη δημιουργία αρνητικών, ηττοπαθών εντυπώσεων: Ό,τι έχω "ζήσει" ως τώρα μου υποβάλλει ότι είμαι ανίκανη, ηλίθια, αποτυχημένη. Πώς μπορώ να ξεχωρίζω τις ψεύτικες αναμνήσεις; Απλά, αυτές δεν παρουσιάζουν κανένα αποτέλεσμα στο παρόν (πχ Παγγαία, Ορέστης, Ιανός). Υπάρχουν μονάχα στο νου μου και όσο υπάρχουν τον διαβρώνουν. Γενικότερα: Αν κάποια γεγονότα δεν σχηματίζουν συνεχή αλυσίδα με το παρόν, τότε αυτα τα γεγονότα είναι ανύπαρκτα. Απάτη...

Είμαι φυλακισμένη εδώ, μέσα σε μια αόρατη μα χειροπιαστή, παράδοξη φυλακή, με αμέτρητους δεσμοφύλακες που έχουν πάρει τη μορφή "συνανθρώπων". Λέγεται συχνά ότι “όλοι οι άνθρωποι είναι ένα”· πράγματι, όλοι Αυτοί είναι Ένα, μια πολυπρόσωπη οντότητα που με κρατά εδώ αιχμάλωτη. *Εγώ δεν είμαι Ένα με αυτούς...*

Προπάντων, όμως, όλοι τους έχουν καθήκον να με παρακολουθούν αδιάλειπτα, να μου σπάνε το ηθικό, να με βάζουν στη θέση μου όποτε παραπαίρνω θάρρος και, κυρίως, να μ' εμποδίζουν να εξελιχθώ, υιοθετώντας σε κάθε περίπτωση μια συγκεκριμένη ταυτότητα απέναντί μου: αδιάφοροι "γονείς", ειρωνικοί "συγγενείς", άσπονδες "φίλες", αυστηροί "δάσκαλοι", εχθρικοί "συμμαθητές", κακοί "συνάδελφοι", το απρόσιτο "άλλο φύλο", αδυσώπητοι "άρχοντες", υπερβολικά σοφοί "επιστήμονες", αλαζονικές "ντίβες" κ.ά. Εκείνο που πραγματικά στοχεύουν όλοι τους κάθε ώρα και στιγμή, είναι το πνεύμα μου· αυτό χτυπούν όλοι, συντονισμένα, συστηματικά.

Βρίσκομαι σε καθημερινό, αέναο πόλεμο με το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Το Τέρας με τα επτά δισεκατομμύρια κεφάλια είναι παντού και με πολεμά ακατάπαυστα, μεθοδικά, με κάθε είδους πιθανά και απίθανα όπλα. Το καθένα από αυτά τα πρόσωπα αναλαμβάνει έναν ιδιαίτερο ρόλο απέναντί μου: Κάποιοι με ταπεινώνουν· άλλοι με σαμποτάρουν· άλλοι με αποθαρρύνουν· άλλοι μου σπάνε τα νεύρα με συστηματικό ηχητικό πόλεμο, κλπ.

Επίσης, διάφοροι ψυχικοί καταναγκασμοί με απασχολούν, με αποσπούν, με εμποδίζουν να προχωρήσω: έγνοιες, ανησυχίες, το άγχος της επιβίωσης, το κυνήγι της κοινωνικότητας, στόχοι, ιδανικά, όλα πολύ πονηρά επιβεβλημένα από Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Οι εγκόσμιες καθημερινές ανάγκες μου είναι μια ακόμη απάτη του Matrix: Επιζητώ αγάπη, επιτυχία, αναγνώριση, αποδοχή. Από ποιόν, αλήθεια; Από τους δεσμοφύλακές μου;

Άλλοτε, πάλι, με δελεάζουν με υποσχέσεις ή μικροεπιτυχίες (πχ το απατηλό συμβόλαιο με τις εκδόσεις Χάλαρη, κακοπληρωμένες δουλειές, προβληματικές παρέες κλπ), έτσι ώστε να επενδύω σε όνειρα χρονοβόρα, ενεργοβόρα, αμφίβολα, με τελικό αποτέλεσμα πάντα την απογοήτευση, την ηττοπάθεια, την κατάθλιψη, ενώ όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι γύρω μου φαντάζουν τόσο ευτυχισμένοι και πετυχημένοι.

Ουσιαστικά, είμαι πάντα μόνη εναντίον όλων. Οι "συνάνθρωποι" φροντίζουν να λειτουργούν έτσι ώστε εγώ να

μη μπορώ να υπερβώ συγκεκριμένα κατώτατα όρια. Γιατί, ας πούμε, δεν τολμώ να ζήσω σε τροχόσπιτο, μακριά από την αφύσικη φασαρία της γειτονιάς μου; Κάποιοι ανώμαλοι θα παρατηρήσουν ότι μια γυναίκα ζει μόνη της σ' ένα τροχόσπιτο και οι συνέπειες θα είναι απρόβλεπτες: Στην καλύτερη των περιπτώσεων, θα μου καταστρέψουν το τροχόσπιτο.

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα διαρθρώνεται έτσι γύρω μου ώστε να μην μπορώ να πάω πουθενά πέρα από το "κελί" μου. Σε κάθε μου προσπάθεια για διαφυγή, παντού και πάντα, όλο και κάποιος από αυτούς θα παρουσιαστεί κοντά μου, “στο κατάλληλο μέρος την κατάλληλη στιγμή”, για να μ' εντοπίσει και να παίξει τον ανάλογο -πάντα ανασταλτικό για μένα- ρόλο: στα σχολεία, στα γυμναστήρια, στους χώρους εργασίας, ακόμη και στις διακοπές! Ατυχία; Ποιά ατυχία; Δεν είναι ατυχία αυτό που αντιμετωπίζω σε όλη μου τη ζωή· είναι *πόλεμος!*

Πολεμώ ολομόναχη ενάντια σ' ένα τέρας με δισεκατομμύρια κεφάλια, γνωστό ως Ανθρωπότητα, που προσπαθεί διαρκώς να με τρελάνει στήνοντας γύρω μου αφύσικα φαινόμενα, όπως “διαβολικές συμπτώσεις”, συντονισμένη εχθρότητα, απανωτές ατυχίες, συστηματική απομόνωση, διαρκή απόρριψη.

Όλη μου η ζωή είναι μια διαρκής μάχη ενάντια στην τρέλα. Κάθε “άδεια μέρα” είναι για μένα μια μέρα πολέμου ενάντια στην τρέλα. Όλα αυτά τα “ηλίθια”, “ανούσια”, “χωρίς νόημα” χόμπυ, που έχω αναπτύξει, αποτελούν την αμυντική μου εξάρτιση ενάντια στην παραφροσύνη: Η ζωγραφική, το γράψιμο, οι ξένες γλώσσες, η γυμναστική, με βοηθούν να ξεφεύγω και διατηρούν το νου μου σε συνοχή.

Η μέγιστη απάτη: Άραγε, έχουν πάρει αυτοί τη μορφή μου ή μου έχουν δώσει τη δική τους; Μάλλον το πρώτο ισχύει. Η ανθρώπινη φυσιολογία (απουσία γαμψών νυχιών ή κοφτερών κυνόδοντων, στρογγυλές κόρες ματιών) υποδηλώνει όντα ειρηνικά και καλοκάγαθα -δηλαδή ακριβώς το αντίθετο από αυτό που είναι! Έχουν πάρει, λοιπόν, τη δική μου μορφή, έτσι ώστε να κρύβουν την αληθινή τους ταυτότητα και η απάτη να είναι πιο ολοκληρωμένη.

Ποιά να είναι, όμως, η αληθινή όψη των “ανθρώπων”;

Καμιά φορά αποκαλύπτεται για λίγο, όταν τους παρατηρώ προσεκτικά: Οι περισσότεροι εκπέμπουν μια απύθμενη κακία πίσω από τα χοντροειδή, πλαδαρά, ζωώδη, γλοιώδη, βδελυρά χαρακτηριστικά τους. Ώρες-ώρες, η “ανθρώπινη” μάσκα μόλις που καλύπτει την αληθινή τους ταυτότητα.

Υπάρχουν, άραγε, άλλοι φυλακισμένοι μέσα σ' αυτήν την παράδοξη φυλακή υψίστης ασφαλείας, όπου έχω πέσει; Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως να υπάρχουν λίγοι ακόμη, ωστόσο πρόκειται για άτομα με τα οποία δεν μου επιτρέπεται να έχω καμία επαφή...

Κι εγώ; Έχω γεννηθεί σ' έναν κόσμο όπου τα πάντα είναι μυστηριωδώς εναντίον μου:
* Όπου κι αν βρεθώ, οι "συνάνθρωποι" μου επιτίθενται, με πολεμούν, με μειώνουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο.
* Το σύστημα έχει τους τρόπους να με ελέγχει και να με μειώνει, κάθε στιγμή της ζωής μου.
* Το αστρικό πεδίο (θεοί, δαίμονες, πνεύματα κλπ) τρέφεται από τη δυστυχία μου και την ψυχαναγκαστική ενασχόλησή μου με αυτό: Μου παρέχει μεν ορισμένες επιβεβαιώσεις αλλά καμία ουσιαστική δύναμη.
* Ο χρόνος είναι κατάφορα εναντίον μου. Είμαι ήδη 36 χρονών, και ποτέ δεν θα γίνω νεώτερη...

Ψυχρά και λογικά, φως δεν φαίνεται από πουθενά. Ίσως μόνη διέξοδος να είναι ο θάνατος. Ορισμένες φορές εύχομαι να πέσω για ύπνο και να μην ξυπνήσω ποτέ. Η ζωή εδώ είναι κόλαση και κάθε μέρα που περνά νιώθω ότι βουλιάζω όλο και πιο βαθιά στην κόλαση...

Ο φαύλος κύκλος της αυτοβελτίωσης: Κάποτε πίστευα πως η ζωή μου κάνει κύκλος. Λάθος. Με όλη αυτή την αγωνιώδη κινητικότητα, τους υπέρογκους κόπους που καταβάλλω για να βελτιώσω κάθε φορά τη βαλτωμένη ζωή μου, το μόνο που καταφέρνω είναι να επιφέρω ορισμένες αλλαγές στη διακόσμηση του "κελιού μου" -τίποτε παραπάνω. Όλες αυτές οι βελτιώσεις που πασχίζω συνεχώς να πετύχω, είτε δεν διαρκούν, είτε δεν οδηγούν πουθενά. Σε κάθε περίπτωση, επιστρέφω

πάντοτε στο μηδέν, καθώς το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα εντοπίζει τις διορθωτικές κινήσεις μου και τις αναιρεί αργά ή γρήγορα, σα να μην συνέβησαν ποτέ.

Για την ακρίβεια, όσο πιο έντονες είναι οι προσπάθειές μου, τόσο πιο ισχυρή είναι και η αντίδραση του Πλέγματος εναντίον μου: Μετά από πολύ κυνηγητό δημιουργώ φιλίες, οι οποίες είτε δεν με ικανοποιούν είτε διαλύονται γρήγορα και μένω ξανά μόνη· μετά από χρόνια ξεχωριστών επαγγελματικών επιδόσεων, εξωθούμαι σε παραίτηση και πρέπει ν' αλλάξω όχι μόνο εταιρεία αλλά κι επάγγελμα· πηγαίνω ακριβά ταξίδια που δεν απολαμβάνω αρκετά εξαιτίας των στριμμένων φιλενάδων μου· ακόμη και η μεταφυσική μου πορεία εμποδίζεται σοβαρά εξαιτίας αρνητικού περιβάλλοντος, φοβερής ηχορύπανσης, κρυφών εχθρών...

Ορισμένοι δήθεν "μύστες" έχουν το θράσος να μου λένε ότι το κακοποιό σύμπαν που βιώνω αποτελεί αποκλειστικά δικό μου δημιούργημα: "Όλα είναι η ενέργειά σου", ισχυρίζονται οι τάχα θεόπνευστοι απατεώνες των θρησκειών. Τι ξεδιάντροπο, παρανοϊκό ψέμα! Αυτός ο αφύσικα εχθρικός κόσμος που ξετυλίγεται γύρω μου δεν είναι παρά ένα σατανικό κατασκεύασμα, φτιαγμένο για να αποτελεί την προσωπική μου φυλακή. Εγώ δεν έχω καμία σχέση με αυτό το τερατούργημα...

... Τι αλλόκοτη έξαψη θεριεύει μέσα μου όταν ακούω για μαζικές δολοφονίες τεράτων, για γραφικούς κατά συρροήν δολοφόνους που σκοτώνουν αράδα. Μπορώ να πω ότι συμπάθησα τον Λα Βέυ, ο οποίος έβαλε βόμβα σε μια πολυκατοικία και ξεπάστρεψε 160 βολεμένους, καθώς-πρέπει πολίτες. Τι πραγματικά οπλίζει το χέρι των σήριαλ κίλλερς;

Ψυχρός Πόλεμος: Τα τελευταία χρόνια ζω μια Αποκάλυψη: Το Τέρας Ανθρωπότητα μου αποκαλύπτει όλο και πιο ξεκάθαρα το πρόσωπο και τις προθέσεις του. Σχεδόν καθημερινά καταφέρνω πια να "διαβάζω" το Πλέγμα, προβλέπω τα σχέδιά του, τις παγίδες του. Από τότε που γεννήθηκα, βρίσκομαι σε πόλεμο με το Πλέγμα.

Ως τώρα κρατούσα αμυντική ή ηττοπαθή στάση. Διαισθάνομαι, όμως, ότι αυτό σύντομα δεν θα αρκεί. Έχω ήδη αρχίσει

να αντιδρώ πιο δυναμικά: Αρνούμαι συνειδητά να εργαστώ στις τερατώδεις εταιρείες τους· οι συναναστροφές δεν με γοητεύουν πλέον· μετράω τα λόγια μου προσεκτικά· το κυνήγι της επιτυχίας δεν με παρασύρει πλέον· εδώ και αρκετό καιρό έχω αποσυρθεί από το σύστημα, αρνούμαι να το υπηρετήσω.

Οι μάχες που διεξάγω καθημερινά είναι άνισες, απρόβλεπτες, υπεράνθρωπες, επειδή εγώ δεν έχω ενάντιά μου έναν συγκεκριμένο και πεπερασμένο εχθρό αλλά έναν κόσμο ολόκληρο! Αλήθεια, γιατί χαζεύω με τόσο θαυμασμό τους διάφορους τηλεοπτικούς, κινηματογραφικούς ή και πραγματικούς ήρωες/πρότυπα που μου πλασάρει το Matrix; Ας κάνω, λοιπόν, μια σύγκριση:

Οι "ήρωες"	***Εγώ***
Είναι εξαιρετικά γυμνασμένοι, έχουν τέλειο σώμα, δυνατό κι ευλύγιστο, ιδανικό για πολεμικές τέχνες και μάχη.	**Δ**ιαθέτω ένα αδύνατο, γυναικείο σώμα, καθόλου ευλύγιστο, ακατάλληλο για πολεμικές τέχνες και μάχες.
Επιπλέον, διαθέτουν φυσική γοητεία και σεξ απήλ, πράγμα που τους διευκολύνει σημαντικά στις όποιες δοσοληψίες τους.	**Δ**εν είμαι καθόλου σέξι, άρα καθόλου συμπαθητική, οπότε γίνομαι εύκολα στόχος.
Οπλισμένοι σαν αστακοί, έχουν ένα σωρό μηχανήματα, συσκευές, οχήματα, καθώς και μπόλικο χρήμα στη διάθεσή τους.	**Δ**εν διαθέτω όπλα, ούτε gadgets, ούτε καν αμάξι. Πού να τα βρω, άλλωστε, χωρίς χρήματα και διασυνδέσεις;
Έχουν πίσω τους ένα ολόκληρο επιτελείο έμπιστων ανθρώπων οι οποίοι εργάζονται αδιάλλειπτα για το συμφέρον του "ήρωα" και τον υποστηρίζουν κάθε στιγμή.	**Δ**εν συναντώ ποτέ κανέναν σοβαρό σύμμαχο παρά μόνο πράκτορες του εχθρού, "πλοκάμια" του Τέρατος, που κινούνται πονηρά γύρω μου και ζητούν να τους εμπιστεύομαι και να εκτίθεμαι...

Οι δικοί τους εχθροί είναι πάντα ορατοί, γνωστοί, διευκρινισμένοι, με σκοπούς ξεκάθαρους, και με δύναμη που, όσο τεράστια κι αν είναι, δεν ξεπερνά ποτέ τα λογικά, πεπερασμένα όρια.

Εγώ παλεύω διαρκώς με δυνάμεις αόρατες, απροσδιόριστες μα "πανταχού παρούσες", με σκοπούς ανεξιχνίαστους και με τη δυνατότητα να ελέγχουν απόλυτα την "πραγματικότητά" μου. *Είμαι πάντα μόνη, εναντίον όλων...*

Τελικά, η ***Μοίρα*** είναι πολύ πιο αλλόκοτη δύναμη απ' όσο φανταζόμουν ως τώρα: Το Πλέγμα έχει τη δική του νόηση, τους δικούς του σκοπούς· οι άνθρωποι δεν είναι οι δημιουργοί μα τα πιόνια του. Μοίρα του κάθε ανθρώπου είναι ο ρόλος που του ανατίθεται να παίξει μέσα στο Matrix. Τυχόν μη συμμόρφωση του ατόμου στο σύνολο αποτελεί βλάβη του Πλέγματος και ο "ένοχος" απορρίπτεται το συντομότερο δυνατό. Απόρριψη: Αυτό δεν είναι όλη μου η ζωή;

Ψυχική Αυτοάμυνα ενάντια στο Matrix: Πέρα από αυτά, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που στο εξής πρέπει να προσέχω: i) Δεν έχει νόημα να θυμώνω ή να παραπονιέμαι επειδή *όλοι είναι ενάντια σε μένα.* Αυτοί δεν διαθέτουν αυτόνομη βούληση, εφόσον δεν είναι παρά μαριονέτες, πιόνια του Πλέγματος. Δεν είναι σοφό εκ μέρους μου να θυμώνω με τους ανθρώπους, με τον ίδιο τρόπο που δεν θα ήταν σοφό να αποδίδω ευθύνες σ' ένα ρομπότ, το οποίο δεν έχει άλλη επιλογή από το να εκτελεί τυφλά τις εντολές του κατασκευαστή του.

ii) Περιορίζω τις επαφές μου με την ανθρώπινη μάζα: Καιρός να κόψω πια τα γυμναστήρια, τις σχολές, τους διάφορους χώρους εργασίας κλπ. Πρέπει να μείνω μακριά από την έλξη των ανθρώπινων εγκεφάλων.

iii) Ας μην σκοτίζομαι εγώ για τα κακώς κείμενα της ανθρώπινης κοινωνίας. Οι ενδοανθρώπινες ζυμώσεις δεν με αφορούν. Άλλωστε, οι άνθρωποι δεν έχουν ποτέ αληθινό πρόβλημα: Ό,τι κι αν γίνει, αυτοί στο τέλος πάντα βολεύονται

με τον έναν ή τον άλλο τρόπο.

iv) Παραφύλαξη και αυτοέλεγχος: Τα δυνατά συναισθήματα και οι έντονες σκέψεις προδίδουν το στίγμα μου μέσα στο Matrix. Έτσι, ό,τι με ενοχλεί βρίσκεται πάντα μπροστά μου, ενώ ό,τι αγαπώ με απογοητεύει ή εξαφανίζεται. Το Πλέγμα με "διαβάζει" κι ενεργεί αναλόγως.

v) Σιωπή: Ο χρυσός κανόνας. Να μην εξηγώ στους ανθρώπους τις σκέψεις, τις εμπνεύσεις, τα σχέδιά μου, όσο φιλικοί κι αν φαίνονται ορισμένοι. Άλλωστε, δεν έχω να κάνω μ' έναν μεμονωμένο εχθρό: *Όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα. Εγώ είμαι Ένα Άλλο...*

vi) Απομυθοποίηση των επιθυμιών: Οι καθημερινές γήινες επιδιώξεις (επαγγελματική επιτυχία, έρωτας, οικογένεια, χρήμα, κοινωνική καταξίωση) αποτελούν υπαγόρευση και παγίδα του Πλέγματος – πράγματα που, μυστηριωδώς, όλοι πετυχαίνουν λίγο ή πολύ, εκτός από μένα!

vii) Περιφρονώ εντελώς τα ανθρώπινα πρότυπα και κριτήρια αξιολόγησης, καθώς και την πάντοτε κάκιστη γνώμη των άλλων για μένα.

viii) Απόρριψη των μεταφυσικών θεωριών και θρησκειών, που τόσο απλόχερα προσφέρονται μέσα στα πλαίσια του Matrix: Θρησκείες, φιλοσοφίες, αιρέσεις, κοσμοθεωρίες ξεπετάγονται από παντού για να μου δείξουν "τον σωστό δρόμο" και να μου κρύψουν την αλήθεια.

ix) "Καμία καλή πράξη δεν μένει ποτέ ατιμώρητη": Το καλό που κάνω σε οποιονδήποτε από τους ανθρώπους, αργά ή γρήγορα γυρίζει εναντίον μου – για παράδειγμα, η περίπτωση του γείτονα Γιάννη Ζαρίφη: Κάποτε του έσωσα τη ζωή από τα ναρκωτικά (Αύγουστος 1993)· τώρα έχει φτιαχτεί μια χαρά, εργάζεται ως ιατρικός επισκέπτης, χωρίς καν να διαθέτει ανάλογο πανεπιστημιακό δίπλωμα, και σχεδόν κάθε νύχτα βάζει μουσικές στο διαπασών μέχρι τις 4:00 τα ξημερώματα! Ομοίως ο αδελφός του ο Τάκης, που μένει ακριβώς δίπλα, βάζει και αυτός μουσικές στο διαπασών γύρω στις δέκα ώρες την ημέρα!

x) Αλήθεια, γιατί πρέπει να προσφέρω χρόνο, ενέργεια, φαιά ουσία, προσοχή, σε έργα άλλων; Ποιός ενδιαφέρθηκε ποτέ

για τα δικά μου έργα, τα οποία είναι αντικειμενικά καλύτερα από μερικών-μερικών; Προσοχή: Κάθε φορά που παρακολουθώ τηλεόραση, διαβάζω ένα βιβλίο, ακούω παθητικά τα λόγια του κάθε "έξυπνου", δηλώνω υποταγή στο Matrix και στο Τέρας Ανθρωπότητα...

xi) Θεωρώ, επίσης, σκόπιμο να καταργήσω το τρίωρο χάζεμα μπροστά στην τηλεόραση κάθε βράδι! Πώς όμως; Η δύναμη της συγκεκριμένης συνήθειας είναι πολύ μεγάλη. Θα μπορούσα, ίσως, τις ώρες αυτές να ακούω μουσική ή να ασχολούμαι με το γράψιμο...

Προβλέψεις για το μέλλον: Η όλη ιστορία με την Παγγαία έρχεται στο νου μου ξανά και ξανά, και με κατακλύζει με ζοφερές σκέψεις, ανασφάλεια, ταραχή. Ένα τέτοιο επεισόδιο στη ζωή μου σημαίνει πως σε μένα μπορεί να μου συμβεί οποιοδήποτε κακό, όσο απίθανο κι αν φαίνεται. *Ό,τι δεν συμβαίνει ποτέ στους άλλους, είναι πολύ πιθανό να συμβεί σε μένα.*

Κάποια στιγμή, αργά ή γρήγορα, θα βρεθώ ξεκάθαρα αντιμέτωπη με το Τέρας Ανθρωπότητα. Είναι ένας κλοιός που, όσο περνούν τα χρόνια, σφίγγει διαρκώς γύρω μου -ώσπου δεν θα υπάρχει πια δρόμος διαφυγής. Ορισμένες φορές αντιδρώ υπερβολικά, νιώθοντας την ακόμη ανεπαίσθητη απειλή που πλησιάζει ολοένα. Κάτι πολύ κακό με περιμένει στο μέλλον, ίσως η χαριστική βολή για την ψυχή μου.

Σε όλη μου τη ζωή επιζητώ τη φυγή από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, περιμένω μια Αντάμωση, *να έλθουν κάποιοι από αλλού να με πάρουν από δω,* μακριά από δω, και όλη αυτή η "ζωή" που έχω ζήσει ως τώρα να σβήσει στη συνείδησή μου σαν ένας κακός, ανούσιος εφιάλτης.

Στο μεταξύ, πασχίζω να ελέγξω τους φόβους μου· φοβάμαι όχι τόσο για τη ζωή μου όσο για την ψυχή μου. Φοβάμαι μήπως είναι ήδη αργά, μήπως η ψυχή μου έχει ήδη φθαρεί υπερβολικά, μήπως δεν καταφέρω ποτέ να ξεφύγω, μήπως -τελικά- δεν με περιμένει κανείς εκεί έξω...

Τελευταία Ξεγνοιασιά

Παρασκευή, 15 Ιουνίου 2001

Παράξενα νοσταλγική μέρα: Σταμάτησα τη δουλειά στο Sapore d' Italia, την κατάλληλη στιγμή πιστεύω. Απλά, δεν πήγαινε άλλο. Στην τελευταία μου γύρα πέρασα από τις οδούς Κυνουρίας και Μυστρά. Ενημέρωσα το αφεντικό μόλις επέστρεψα, το μεσημέρι: "Από Δευτέρα πιάνω δουλειά και δεν θα μπορώ πια να έρχομαι, εντάξει;"

"Εντάξει!" αποκρίθηκε ήρεμα.

Αυτό ήταν, τέλος. Δεν ήταν άσχημα, ωστόσο: Στο διάστημα που δούλεψα ως διανομέας φυλλαδίων, γύρισα όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα τρεις φορές. Κάθε φορά σημείωνα τους μουρλούς που μου δημιουργούσαν πρόβλημα, για να μη τους ξαναενοχλήσω στο μέλλον αφήνοντάς τους φυλλάδια. Κάθε φορά, η λίστα με τις "επικίνδυνες διευθύνσεις" μεγάλωνε σημαντικά: Οι 20 αναφορές έγιναν 40 και μετά 60· αν συνέχιζα τη δουλειά αυτή για περισσότερο χρόνο, σύντομα θα έπρεπε να αποφεύγω τα μισά σπίτια της περιοχής...

Ακόμη, σήμερα είχα το τελευταίο μάθημα ιταλικών με το Γιώργο. Του έκανα προφορική εξάσκηση με θέμα τα παραφυσικά φαινόμενα. Σαν υπνωτισμένη, παρατηρούσα το δωμάτιό του με τα νεανικά έπιπλα μπαμπού και τα γαλαζοκίτρινα μαξιλάρια. Περίεργη αίσθηση: μια ολόκληρη χρονιά συρρικνώθηκε και τυλίχτηκε μέσα στο μυαλό μου, σαν μπομπίνα παλιάς ταινιάς που μόλις τελείωσε και φαντάζει πια σαν μακρινό όνειρο...

Σάββατο, 30 Ιουνίου 2001

Απόψε η φίλη μου η Μάντυ παντρεύεται τον αγαπημένο της Νίκο, συνάδελφό της στη δουλειά. Από τότε που τον γνώρισε, πριν δυο χρόνια, η Μάντυ έχει κόψει τις επαφές μαζί μου. Με κάλεσε, βέβαια, στο γάμο, παρακολούθησα το μυστήριο με ενδιαφέρον -αν και πολύ τυπικά: Οι περισσότεροι

συγγενείς της και γείτονές μου έκαναν ότι δεν με γνώριζαν. Μίλησα μόνο με ελάχιστα άτομα κι εφόσον εκείνοι ήταν αρκετά ευγενικοί ώστε να γυρίσουν και να με κοιτάξουν.

Αφού χαιρέτησα τους νεόνυμφους, έφυγα από την εκκλησία -μονάχα εγώ και πέντε ή έξι άλλα άτομα. Όλοι οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι (καμιά διακοσαριά) παρέμειναν επειδή ήταν καλεσμένοι και στο τραπέζι που θα ακολουθούσε, σε κάποια συνοικιακή ταβέρνα. Έτσι, λοιπόν, αποχώρησα μόνη μου και όλα τελείωσαν. *Άλλο ένα ψέμα έσβησε. Μία-μία, οι εποχές της ζωής μου μένουν πίσω και χάνονται στη λήθη...*

Τρίτη, 3 Ιουλίου 2001

Τελευταίο μάθημα με τον Γιάννη Κυριαζόγλου, μου αφήνει μια γλυκόπικρη αίσθηση: Περάσαμε καλά μαζί αλλά μάλλον δεν θα τον ξαναδώ. Ο καιρός ήταν βροχερός μέχρι πριν από λίγο αλλά τώρα, καθώς κατηφορίζω προς την παραλιακή λεωφόρο, τα σύννεφα έχουν πια καθαρίσει. 'Ενα διπλό ουράνιο τόξο απλώνεται στον γαλανό ουρανό πάνω από τις μαβιές βουνοκορφές του Υμηττού και τους πυκνούς σκουροπράσινους θάμνους πλάι στην ακροθαλασσιά. Κοντοστέκομαι και θαυμάζω το υπέροχο θέαμα ξανά και ξανά. Σαν ένα λαμπερό κομμάτι από μια άλλη πραγματικότητα να έχει τρυπώσει για λίγο, κρυφά, σ' αυτόν τον μουντό κόσμο...

Παρασκευή, 6 Ιουλίου 2001

Βιώνω ***μια άλλη πραγματικότητα***, καθώς κολυμπώ μακάρια μέσα στη μεγάλη πισίνα του Buddha Club, ώρα 10:20 το πρωί. Έχει ελάχιστο κόσμο και όλα είναι ηδονικά ήρεμα και ήσυχα. Καθαρή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα, γαλάζιος ουρανός, φοίνικες, ξύλινη διακόσμηση, εικονική χλιδή. Διασχίζω κολυμπώντας την πισίνα ξανά και ξανά, ολομόναχη εκεί μέσα, απολαμβάνοντας αυτή την σπάνια αίσθηση ελευθερίας. *Η ευτυχία είναι ένα γιγάντιο γαλάζιο όστρακο, υγρό κάτω, αέρινο πάνω.*

Αγνοώ παντελώς τα αδιάκριτα μάτια που νιώθω να καρφώνονται πάνω μου, ειρωνικά, πονηρά, εχθρικά. Μια διάχυτη λαγνεία, μια λανθάνουσα πονηρία, μια κρυμμένη κακία

διαπερνά όλα εκείνα τα καλοφτιαγμένα νεανικά κορμιά κι εστιάζεται πάνω μου, μ' ένα κοινό μήνυμα: *Αυτή δεν είναι σαν εμάς*. Οι εκφράσεις τους δείχνουν πότε χαρά, πότε ικανοποίηση, πότε ξεγνοιασιά, πότε αλαζονία – όλα τα πρόσωπα όμως θυμίζουν ψυχρές, άθραυστες μάσκες που κρύβουν απίθανο Κακό πίσω από τα γοητευτικά χαρακτηριστικά τους. Σαν εκείνο το μωρό-ρομπότ, κατασκεύασμα της σύγχρονης τεχνολογίας, που είδα κάποτε στην τηλεόραση...

Κατά τις 2:30 μετά το μεσημέρι επιστρέφουμε στο σπίτι. Η Αλίκη μεταφέρει με το μηχανάκι τον Θανάση και μετά θα ξανάρθει να πάρει και μένα. Στο μεταξύ, εγώ προχωρώ στον παραθαλάσσιο δρόμο ώσπου, ξαφνικά, ένα γνώριμο μικρό αυτοκίνητο -κάπου την έχω ξαναδεί αυτή τη σακαράκα- με προσπερνά. Μετά από λίγα μέτρα κάνει πλήρη αναστροφή, σταματά μπροστά μου και ο οδηγός πετάγεται έξω, φορώντας μονάχα το μαγιώ του. Για μια στιγμή σαστίζω, καθώς αναγνωρίζω τον Γιώργο, έναν προβληματικό τύπο που μου είχε κολλήσει κάποτε στην παραλία, πριν επτά χρόνια (Αύγουστος 1994).
"Μήπως έχουμε ξανασυναντηθεί;" με ρωτά με βλακώδες ύφος.
"Μπα, όχι" απαντώ ψυχρά.
"Μήπως στη Ρόδο, τίποτα;"
"Όχι" επιμένω εγώ σκυθρωπά.
"Καλά, εσύ χάνεις!" μου κάνει ο τύπος, ξαναχώνεται στη σακαράκα κι εξαφανίζεται, ενώ εγώ παρακολουθώ το αμάξι να φεύγει, με μια παράξενη θλίψη στην καρδιά.
Μα καλά, τόσα χρόνια την ίδια μέθοδο χρησιμοποιείς για να χτυπάς γκόμενες; Ακόμη δεν έχεις πάρει χαμπάρι ότι το κόλπο παραείναι χαζό και δεν πιάνει; Ούτε καν τις ατάκες δεν έχεις αλλάξει; Μου ήλθε να του το πω μα δεν το είπα...

Κυριακή, 8 Ιουλίου 2001

Σαν ένα πιστός φίλος, ο ανεμιστηράκος μου δουλεύει για μένα ακούραστα, πολλές ώρες κάθε μεσημέρι και κάθε νύχτα, παρέχοντάς μου επιθυμητή δροσιά και ανεκτίμητη ηρεμία. Το γνώριμο βούισμά του καλύπτει τους εξωτερικούς ενοχλητικούς ήχους, όπως μουσικές και φωνές από τη διπλανή πολυκατοικία

– χρόνια ολόκληρα τώρα, χωρίς διαμαρτυρία, ούτε απαίτηση ανταλλαγμάτων. Και όλα αυτά με μόλις 4000 δρχ που μου στοίχισε όταν τον αγόρασα.

Χωρίς να της αναφέρω τίποτα σχετικό, σήμερα το απόγευμα η Μαρία Σχοινά μου εξέφρασε ακριβώς την ίδια επαναστατική διαπίστωση για τον δικό της ανεμιστήρα, συμπληρώνοντας: “Ποιός άνθρωπος μου έχει προσφέρει ποτέ, κάτι τόσο σημαντικό;”. Και αργότερα: “Μας λένε συνεχώς ότι τα έμψυχα είναι που μετράνε και ότι τα άψυχα είναι ασήμαντα. Κι όμως, όλα για τα άψυχα γίνονται: Αν εσύ, ο καλός υπάλληλος, κάνεις ένα λάθος σ' ένα άψυχο γράμμα που θα σου ζητήσουν στη δουλειά, το αφεντικό θα σε κάνει σκουπίδι, εσένα που είσαι έμψυχος!”

Κυριακή, 5 Αυγούστου 2001

Ως κεραυνός εν τη αιθρία, μου τηλεφωνεί το πρωί η κυρία Πόπη, η μαμά της Μάντυ, και μου ανακοινώνει περιχαρής ότι έχει ένα προξενιό για μένα: Πρόκειται για έναν διάκονο 36 χρονών, ο οποίος μένει στη Χίο και θέλει να γίνει παπάς. Γι' αυτό και βιάζεται να παντρευτεί, επειδή μετά τη χειροτόνηση δεν θα του επιτρέπεται πια ο γάμος.

Εγώ την ευχαριστώ ευγενικά, της εξηγώ όμως ότι “δεν μπορώ να βλέπω ένα μαύρο ράσο να τριγυρνά μέσα στο σπίτι όλη μέρα” και ότι “δεν είμαστε τόσο θρήσκοι!”. Ο νυμφίος δεν φοράει ακόμη ράσα αλλά θα τα φορέσει μόλις με παντρευτεί, με πληροφορεί η Πόπη.

Η μητέρα μου είναι συνεπαρμένη με αυτή την “λαμπρή τύχη που μου χτύπησε την πόρτα”, τρέμει μήπως τον απορρίψω. Χωρίς να έχει ιδέα φυσικά, μου τσαμπουνά διαρκώς πως ο γαμπρός είναι πάμπλουτος, πως αν τον παντρευτώ δεν θα χρειαστεί να ξαναδουλέψω και πως είναι ό,τι ακριβώς ονειρευόμουν!

Σαφώς δεν σκοπεύω να συναντήσω ποτέ τον πάπαρδο. Είναι καιρός πια να μάθω ν' αναγνωρίζω τις παγίδες (δήθεν “ευκαιρίες”) που κάθε τόσο μου στήνει το Πλέγμα. Με τέτοια πονηρά κόλπα, όπως προξενιά της συμφοράς, προσπαθεί να με θάψει επειγόντως -σ' έναν προβληματικό γάμο, ας πούμε.

Παράλληλα, έχω και τη φίλη μου την Ελένη Τανάγρα (χοντρή, δυσκίνητη, βραδύνους και βαρετή όσο δεν παίρνει) η οποία, ακόμα μια φορά απόψε, υπερηφανεύεται ότι έχει βρει έναν πανέμορφο, σούπερ γυμνασμένο γκόμενο, τον οποίο τραβά από τη μύτη εδώ και τρεις μήνες, ενώ εκείνος την περιμένει υπομονετικά πότε θα του "καθήσει"! Ταυτόχρονα, όμως, η γόησσα βγαίνει και με έναν άλλο υποψήφιο επιβήτορα -ούτε η Νεφέλη να ήταν! Επίσης, με παραμυθιάζει εδώ κι ένα μήνα πως δήθεν θα μου γνωρίσει ένα φίλο του "γκόμενού" της, ο οποίος όμως είναι σκουπιδιάρης στο επάγγελμα. Μόλις εγώ τον απορρίπτω λόγω του επαγγέλματός του, τότε η Ελένη μου αποκαλύπτει ότι "δεν είναι ακριβώς σκουπιδιάρης αλλά οδηγεί το αυτοκίνητο".

Με κοροϊδεύουν. Τα πολυάριθμα πρόσωπα του Τέρατος "Ανθρωπότητα" συντονίζονται ενστικτωδώς και με κοροϊδεύουν άγρια. Πάντως, έχει πολλή πλάκα τελικά όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου που στήνεται γύρω μου, ειδικά για μένα. Τα πάντα γύρω μου είναι μια κωμωδία, μια σατανική κωμωδία...

Δευτέρα, 6 Αυγούστου 2001

Η αδελφή μου και ο Γιάννης έχουν πάει εκδρομή στο Λαύριο. Οι γονείς μου και ο Θανάσης βρίσκονται στη Λάρισα, στο σπίτι της θείας Τασίας. Βιώνω απόλυτη, ηδονική μοναξιά, σχετική απελευθέρωση από την έλξη των ανθρώπινων διανοιών, αυθόρμητη εκμηδένιση ανησυχιών του τύπου: *Πότε θα βρω κι εγώ γκόμενο; Πότε θα κάνω οικογένεια; Πως θ' ανέβω επαγγελματικά; Πώς θα δικαιολογήσω την ύπαρξή μου;*

Για μια μέρα έστω, έχω απαλλαγεί όχι μόνο από τη διαρκή φασαρία που δημιουργούν οι "δικοί μου" αλλά και απ' όλο αυτό τον στημένο αγώνα δρόμου που οι "συνάνθρωποι" στήνουν γύρω μου, επιβάλλοντάς μου ανέφικτα πρότυπα, ενοχές, ανασφάλειες, ηττοπάθεια. Αυθόρμητα οραματίζομαι μοναχικά σπίτια στην κορφή ψηλών βράχων, πέρα σε δάση, πάνω σε βραχονησίδες, οπουδήποτε, φθάνει να είναι μακριά από το ανθρώπινο μίασμα...

!... Και ξαφνικά, θυμάμαι ακόμη μια φορά το θείο Γιώργο, τότε που τον είχαμε δει να τραγουδά και να παίζει μπουζούκι σε μια ταβέρνα στον Κορυδαλλό. Είναι ο μόνος από τους πεθαμένους συγγενείς που κάθε τόσο μου έρχεται στο μυαλό, νοσταλγικά. Όλοι οι άλλοι, παπούδες, γιαγιάδες, θείοι, δεν έρχονται στη σκέψη μου, παρά μόνο σπάνια -σα να ήταν ξένοι.

Ο θείος Γιώργος ήταν ένα χαρισματικό, ταλαντούχο άτομο, το οποίο όμως δεν κατάφερε ποτέ ν' αναγνωριστεί παρά τις επίμονες προσπάθειές του και το ταλέντο του. Ήταν μόνιμα παρεξηγημένος, αγνοημένος και φυλακισμένος της κακιάς μάγισσας Δέσποινας. Είχε, ωστόσο, μια σπάνια, αγνή ψυχή -λες και δεν ήταν κάτοικος αυτού του κόσμου! *Εκείνος κι εγώ μοιάζαμε πάρα πολύ. Ίσως να είχε κι εκεινος εδώ μια αποστολή σαν τη δική μου...*

Το Κενό και το Ψεύδος: Το Κενό είναι η Αλήθεια. Αυτό επικρατεί πάντα, όταν όλα μοιραία φθείρονται και σβήνουν. Εκεί (περίπου) καταλήγεις κάθε νύχτα, στο κρεβάτι για “ύπνο”, όπου είσαι απόλυτα μόνος και δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα, να είσαι τίποτα, να σκέφτεσαι τίποτα. Ο θάνατος οδηγεί στο Κενό, το Κενό θυμίζει το θάνατο. Να γιατί η μοναξιά, η απραξία, η απουσία σκέψης, η αποτυχία, προκαλούν τρόμο: Φοβόμαστε το Κενό, αυτό που περιμένει όλους μας μετά το θάνατο. *Κι όμως, το Κενό είναι η μόνη αληθινή ευδαιμονία...*

Ό,τι εισβάλλει στο Κενό είναι Ψεύδος. Ό,τι δεν είναι Κενό, είναι Ψεύδος. Ολόκληρος ο υλικός κόσμος είναι Ψεύδος. Το Γιν και το Γιανγκ είναι οι δυο όψεις του Ψεύδους και συμβολίζουν τον (απατηλό) Δυισμό στο υλικό επίπεδο: μεγάλο-μικρό, άνδρας-γυναίκα, ζεστό-κρύο, ισχυρό-αδύναμο κλπ. Η σύγκρουση και αλληλεπίδρασή τους μολύνει το Κενό και το γεμίζει με αμέτρητες ποικίλες μορφές, οι οποίες με τη σειρά τους συν/ουσιάζονται, γονιμοποιούνται και γεννούν ακόμη περισσότερες, απειράριθμες μορφές του Ψεύδους.

Ό,τι υπάρχει για πολύ χρόνο σταδιακά εκφυλλίζεται, “αρρωσταίνει”, τερατοποιείται, ώσπου τελικά πεθαίνει και διαλύεται. Τα έμβια όντα γερνούν, ασθενούν, καταρρέουν. Τα

“άψυχα” αντικείμενα σταδιακά φθείρονται, ώσπου γίνονται σκόνη, εξαφανίζονται. Ακόμη και οι σκέψεις συχνά καταλήγουν σε νοητικές καταιγίδες απίστευτης αρνητικότητας, που δεν οδηγούν πουθενά. Ολόκληροι πολιτισμοί αφανίζονται δίχως να αφήσουν ίχνος, αφού πρώτα φθάνουν σε επίπεδα απίθανης σκληρότητας.

Το Φως είναι η λαμπερή μάσκα του Κακού. *Το Φως είναι το Ψεύδος που εισβάλλει στο Κενό και το διασπά.* Η Κακία, η Πονηρία και η Λαγνεία εκφράζονται πολύ πιο άνετα και ζωηρά στο φως της ημέρας. Όλες οι αδικίες, οι ασχήμιες, οι συμφορές, εκτυλίσσονται κατά κανόνα στο φως του ήλιου. Τότε ο λέων κατασπαράσσει τη γαζέλα, οι εταιρείες καταβροχθίζουν ενεργειακά τους υπαλλήλους, οι πόλεμοι κλιμακώνονται, κάθε είδους μηχανορραφίες διαπλέκονται -και το Κακό προελαύνει παντού, σε αμέτρητες μορφές.

Όταν έρχεται το σκοτάδι, σε γενικές γραμμές η φύση ησυχάζει επικρατεί. Ακόμη και οι άνθρωποι, τα δισεκατομμύρια πλοκάμια του Τέρατος, καταστέλλουν σημαντικά τις δραστηριότητές τους, καθώς οι πλειοψηφία τους κοιμούνται και δεν βλάπτουν πια κανέναν και τίποτα. Όταν πέφτει η νύχτα, όλες οι συγκρούσεις καταλαγιάζουν· όλα τα όντα αποχωρούν, κλείνονται στον εαυτό τους και ταξιδεύουν σε άλλες, ονειρικές πραγματικότητες. Ώσπου να 'ρθει το πρωί...

Το Τέρας Ανθρωπότητα είναι το τελειότερο εργαλείο του Ψεύδους. Με εφευρέσεις όλο πιο πιο διαβολικές, (θα) μπορούν να δημιουργούν αντικείμενα ή όντα αθάνατα που (θα) μεταλλάσσονται και (θα) εξελίσσονται αέναα, άρα δεν θα πεθαίνουν ποτέ.

Η εξέλιξη είναι μηχανισμός του Ψεύδους. Ό,τι δεν εξελίσσεται, πεθαίνει -επιστρέφει στο Κενό. Ό,τι εξελίσσεται αιώνια, ποιός ξέρει σε τι είδους μιαρή τερατωδία θα καταλήξει... Ευτυχώς, όμως, όλα έχουν κάποτε ένα τέλος. *Τίποτα δεν υπάρχει για πάντα = Τίποτα δεν υπάρχει.* Αλλοίμονο αν υπήρχε. Κάτι αθάνατο δεν μπορεί παρά να είναι απίθανα κακό. Ένα αιώνιο Ψεύδος. Φρίκη χωρίς τέλος.

Εγώ είμαι ερωμένη του Κενού. Το Κενό με ελκύειυπ

(ασκήσεις “κενού σημείου”, απομόνωση, ησυχία) και το ελκύω (μηδέν σε όλους τους τομείς). Εγώ δεν φοβάμαι το Κενό· αντίθετα, προσπαθώ συνεχώς να ενωθώ συνειδητά μαζί του με ασκήσεις χαλάρωσης, διαλογισμού, αποστασιοποίηση, ηρεμία. Ωστόσο, το Ψεύδος σχεδόν πάντα εντοπίζει αυτή τη φυσική τάση μου, οπότε διακόπτει το Κενό (μου) με σωρεία αφύσικων εισβολών, όπως πχ ο ηχητικός πόλεμος...

Τρίτη, 7 Αυγούστου 2001

Άφιξη στο χωριό ***Εύα Μεσσηνίας,*** κοντά στην Καλαμάτα, όπου η Πέρσα έχει το εξοχικό της: Μεγάλο σπίτι με λευκούς τοίχους, στέγη με κεραμίδια και ξύλινο ταβάνι. Θα έχω και το δικό μου δωμάτιο (έξοχα). Ωστόσο, από το πρώτο κιόλας απόγευμα διαπιστώνω ότι ολόγυρα αντηχούν μουσικές στο διαπασών μέχρι αργά τη νύχτα. Φαίνεται ότι τα χωριά δεν είναι πλέον πιο ήσυχα από τις πόλεις...

Τετάρτη, 8 Αυγούστου 2001

Μπάνιο στην κοσμοπολίτικη παραλία Μπούκα, μπροστά στο ωραίο αναψυκτήριο “Παλίρροια”. Άμμος, καθαρά ήρεμα νερά, σχετική ηρεμία, ξεγνοιασιά. Όση ώρα καθήσαμε, η Πέρσα έμεινε έξω, σε ένα τραπέζι του μαγαζιού, και διάβαζε.

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε τη Μαίρη, παντρεμένη ξαδέρφη της Περσεφόνης. Το παιδάκι της έχει πολλή φάση, είναι ζωηρούλι με γλυκό χαμόγελο. Μια άλλη ξαδέρφη, και αυτή παντρεμένη με ωραίο άνδρα, ξαφνικά άρχισε να τον χαϊδολογεί και με τρόπο τον πήρε κι εγκαταστάθηκαν μόνοι τους στο πίσω μπαλκόνι! *Δεν το κατάλαβα αυτό...*

Ύστερα πήγαμε όλοι μαζί στο δημοτικό σχολείο του χωριού, όπου παρακολουθήσαμε στο προάυλιο μια θεατρική παράσταση από τον ερασιτεχνικό θίασο “Αρμονία”. Έπαιξαν “Το Στραβόξυλο” του Δημ. Ψαθά. Η κοπέλα που κρατούσε το ρόλο της “Καίτης” με προβλημάτισε επειδή έμοιαζε καταπληκτικά με την Ελένη Ταντούλου, η οποία μάλιστα κατάγεται από την Καλαμάτα. Φρόντισα να μάθω το όνομά της· τελικά αποδείχθηκε πως ήταν άλλο πρόσωπο.

Πέμπτη, 9 Αυγούστου 2001

Μπάνιο στη Μπούκα, μόνη αυτή τη φορά. Η Πέρσα δεν με συνοδεύει, εφόσον δεν κολυμπάει. Το απόγευμα πήγαμε βόλτα στο λιμάνι της Καλαμάτας. Δεν με ενθουσίασε η πόλη, μου φάνηκε μάλλον άχρωμη, μουντή, πολυσύχναστη. Πιο βράδι, παίξαμε "Magic" στο μπαλκόνι -πάντα με μουσική υπόκρουση λαϊκών τραγουδιών που έρχονται απο κοντινό σπίτι, πολλές ώρες κάθε μέρα...

Παρασκευή, 10 Αυγούστου 2001

Άφιξη Δάφνης και συζύγου το πρωί. Είναι ευγενικοί μαζί μου αλλά εγώ δεν αισθάνομαι πια τόσο άνετα. Μπάνιο στη Μπούκα, πάλι μόνη. Το βράδι πήγαμε όλοι μαζί τσάρκα στην παραλία της Καλαμάτας -καλά είναι εδώ. Καθήσαμε για λίγο στο ρομαντικό μπαρ "Σαλάπα", που ξεχωρίζει χάρη στο ασυνήθιστο μπαλκόνι πάνω από τις ξαπλώστρες, διακοσμημένο με σιδερένια πράσινα κάγκελα με περίπλοκο σχέδιο.

Περάσαμε και από την Έκθεση Βιβλίου που γινόταν εκεί κοντά, διέκρινα έναν γνωστό μου πωλητή στο σταντ της Παγγαίας, τον απέφυγα επιμελημένα. Ακολούθησαν μπύρες και ποικιλία σε μια παραλιακή ταβέρνα. Ο μπαμπάς της Πέρσας φαινόταν πολύ θετικός απέναντί μου και όταν άκουσε ότι αναχωρώ αύριο το πρωί, δυσανασχέτησε: "Όταν ο κόσμος κανονίζει κάτι, δεν κανονίζει για δυο μέρες!" και "Θα ξανάρθεις Υβόννη;" ρώτησε λίγο μετά. *Θα μου άρεσε αλλά δεν ξέρω αν θα ξανάρθω...*

Σάββατο, 11 Αυγούστου 2001

Αναχώρηση για την Αθήνα. "Θέλεις να σου πάρω μια τυρόπιττα;" με ρώτησε η Περσεφόνη καθώς με συνόδευε στη στάση του πούλμαν. Όμορφα τα πέρασα γενικά -ίσως να ήθελα να μείνω λίγες μέρες παραπάνω...

Κυριακή, 12 Αυγούστου 2001

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω παλιά σπίτια στην οδό

Φαιστού, γραφικά, με περίεργα σχέδια. Ένα μαγαζί με καθρέφτες, που θυμίζει παλάτι, δεν έχει δουλειά πια και κλείνει. Ένα ερπετό σέρνεται υπόγεια, κάτω από τις κούνιες. Τρέχουμε να σωθούμε, ενώ το φίδι έχει ήδη σκάψει σήραγγες βγάζοντας έξω το χώμα. Η γη τρέμει καθώς το τέρας πλησιάζει στο δρόμο μας. Τότε το όνειρο γίνεται διαυγές, δεν φοβάμαι πια. Κάθομαι και διηγούμαι ήρεμα στους άλλους τα καθέκαστα...⇧

... Με όλες αυτές τις ασκήσεις χαλάρωσης και διαλογισμού που κάνω τόσα χρόνια, μύστης θα 'πρεπε να έχω γίνει! Ωστόσο μένω εκνευριστικά στάσιμη, ενώ ο έλεγχος των ονείρων δεν είναι πια τόσο καλός. Δεν ξέρω τι συμβαίνει, όμως δεν μπορώ να προχωρήσω. Ανεβαίνω πνευματικά -και τι έγινε; Ακόμη ταλανίζομαι από ανικανοποίητες επιθυμίες. Η επιθυμία γεννιέται όταν δεν βιώνουμε τις εμπειρίες που χρειαζόμαστε. Ελπίδα σημαίνει: Ξέρω ότι δεν πρόκειται να γίνει αυτό που επιθυμώ, όμως θα ήθελα να συμβεί...

Δευτέρα 13 Αυγούστου 2001

Άφιξη στην πόλη της Κω αεροπορικώς, νωρίς το πρωί, μαζί με τη φίλη μου τη Νινέτα. Οι πολυάριθμοι μιναρέδες, οι φοίνικες, οι καμάρες, συνθέτουν μια γοητευτική ατμόσφαιρα. Πήραμε το πρωινό μας σε μια παραλιακή καφετέρια, μετά βαρέθηκα να περιμένω ακόμη δυο ώρες μέχρι να 'ρθει η ώρα να πάμε στο ξενοχοχείο, οπότε πήγα μόνη μου μια σύντομη βόλτα στην πόλη. Η Νινέτα δεν θέλησε να έλθει μαζί μου. Ήδη βαριέται να κουνηθεί...

Τρίτη, 14 Αυγούστου 2001

Πρωινή επίσκεψη στο Κάστρο, βόλτα ανάμεσα στα ερείπια με τις πολεμίστρες, ύστερα πήραμε το τρενάκι για το Ασκληπιείο. Ζέστη φοβερή, που όμως εξανεμίστηκε μόλις βρεθήκαμε κάτω από το κοντινό δροσερό δασάκι. Η σιωπή της φύσης κατέπληξε ευχάριστα και τις δυο μας, όμως η Νινέτα θέλησε να την απολαύσει κάπως διαφορετικά: Φόρεσε το γουόκμαν της και άρχισε να τραγουδά έξω φωνή λαϊκά τραγούδια! Κατόπιν πήγαμε για μπάνιο στον Άγιο Φωκά, μια

ερημική παραλία με χοντρό σκουρόχρωμο βότσαλο. Φάγαμε σουβλάκι κοτόπουλο στην κοντινή ταβέρνα, τελείως μόνες μας. Τέλεια...

Τετάρτη, 15 Αυγούστου 2001

Σήμερα το πρωί πήραμε το καράβι για τη Σύμη, ύστερα από ιδιαίτερη επιμονή της Νινέτας. Η πόλη είναι πανέμορφη, γραφική, αμφιθεατρικά κτισμένη. Δεδομένου ότι τα τοπικά μέσα συγκοινωνίας έχουν αργία σήμερα ειδικά, βρήκαμε κάποιον πρόθυμο να μας μεταφέρει με την καρότσα του στο ναό του Αρχαγγέλου Μιχαήλ Πανορμίτη, μαζί με άλλα άτομα. Προσκυνήσαμε την εικόνα, η Νινέτα δάκρυσε κιόλας (μια δόση θρησκοληψίας την έχει) και μετά κολυμπήσαμε στην αντικρινή λιμνοθάλασσα. Όμορφα ήταν...

Πέμπτη, 16 Αυγούστου 2001

Μετά από αρκετή καθυστέρηση, καθότι η Νινέτα δεν σηκώνεται εύκολα από το κρεβάτι, καταλήξαμε για μπάνιο στην μικρή, πολυσύχναστη παραλία της Καρδάμαινας. Από σήμερα αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι η φιλενάδα μου είναι μάλλον βαρετή παρέα: Κάθε μέρα θέλει να κοιμάται από τις 7:00 το απόγευμα που επιστρέφουμε από την πλαζ, μέχρι τις 1:00 το μεσημέρι της επόμενης μέρας που ξεκινάμε για μπάνιο σε διάφορες παραλίες του νησιού. Κοιμάται γύρω στις 17 ώρες την ημέρα, κι όμως νιώθει μονίμως “πτώμα”! Οι κινήσεις και οι τρόποι της είναι σαν ηλικιωμένης γυναίκας 80+ ετών. Έτσι, τα πρωινά εξερευνώ μόνη μου την πόλη, ενώ τα βράδια πηγαίνω βόλτα, πάλι μόνη μου, στα μαγαζιά. Κοντεύει να με πιάσει κατάθλιψη...

Μεταγενέστερη υποψία: Μήπως η Νινέτα, όπως και το άλλο αργοκίνητο καράβι, η Ξανθή, έπαιρναν βαριά αντιψυχωσικά ή αντικαταθλιπτικά χάπια και γι' αυτό δεν μπορούσαν να πάρουν τα πόδια τους;

Παρασκευή, 17 Αυγούστου 2001

Νωρίς το πρωί πήγα μια βόλτα με νοικιασμένο ποδήλατο

στην πόλη, ενώ η Νινέτα κοιμόταν του καλού καιρού ως τις 1:00 το μεσημέρι -ως συνήθως. Ύστερα πήγαμε για κολύμπι στον Κέφαλο, ωραία παραλία με καθαρά γαλάζια νερά και μ' έναν γραφικό βράχο στη μέση της ακροθαλασσιάς. Πλήθος ιστιοπλοϊκά με χρωματιστά πανιά γλιστρούσαν πάνω στα ήρεμα νερά, μακριά στο βάθος.

Όλα καλά, όμως με νευρίασε ένας ηλίθιος που ούρλιαζε συνεχώς δίπλα μας για να τον ακούνε όλοι! Πρότεινα στη φίλη μου να πάμε να κολυμπήσουμε λίγο πιο πέρα, εκείνη όμως είχε βιδωθεί στο συγκεκριμένο σημείο της πλαζ και δεν το κουνούσε ρούπι. Έτσι, για να μην ακούω το βλάκα μέσα στ' αυτιά μου συνέχεια, αφηνόμουν να με παρασέρνει το ρεύμα πιο πέρα, ενώ η Νινέτα με παρακολουθούσε γεμάτη απορία· ύστερα επέστρεφα κοντά της, κατόπιν απομακρυνόμουν ξανά κ.ο.κ.

Το βράδι, αφού την περίμενα υπομονετικά μέχρι τις 10:00 να σηκωθεί από το κρεβάτι, άναψα τα φώτα και άρχισα να ετοιμάζομαι για έξοδο. Η Νινέτα αποφάσισε μάλλον απρόθυμα να με ακολουθήσει, αφού ήπιε αποφασιστικά ένα Red Bull. Καταλήξαμε στην πολυσύχναστη καφετέρια Hamam, όπου με γοήτευσε ανέλπιστα ένας μάλλον περίεργος τύπος: Σαρανταπεντάρης, με πλούσια γκρίζα μαλλιά, ολόλευκα φτιαχτά δόντια, ντυμένος στ' άσπρα, λεπτός, με νεανικό στυλ. Στεκόταν έξω από το μαγαζί και παρακολουθούσε κάθε κίνηση, περιμένοντας για αρκετή ώρα την παρέα του. Ελκυστικός και απωθητικός ταυτόχρονα, θύμιζε σταρ του σινεμά ή αρχιμαφιόζο...

Σάββατο, 18 Αυγούστου 2001

Η συνηθισμένη μοναχική βόλτα στα σοκάκια της Κω, μετά μπάνιο στο Μαρμάρι με τα γαλάζια φουσκωτά κύμματα. Το βράδι η Νινέτα είχε διάρροια, οπότε βγήκα και περπάτησα για λίγο μόνη μου, πέρασα κι έξω από το "Hamam". Εκείνος ήταν εκεί· δεν βρήκα το θάρρος να καθήσω μόνη μου, του έριξα μόνο μερικές διακριτικές ματιές και αποχώρησα. Άλλωστε, αυτός ο άνδρας δεν μ' ενδιαφέρει στα σοβαρά -ξέρω ότι δεν είναι για μένα. Θα μου άρεσε, όμως, να τον έβλεπα λίγες φορές ακόμη...

Κυριακή, 19 Αυγούστου 2001

Μεσημεριανό μπάνιο στη Λάμπη, βραδινή έξοδος (με το ζόρι) στο "Hamam". Αυτός δεν ήταν εκεί. Αύριο το απόγευμα φεύγουμε από το νησί, οπότε δεν πρόκειται να τον ξαναδώ. Μια ακαθόριστη θλίψη με διακατέχει από σήμερα. *Κι αν ενδιαφερόμουν στ' αλήθεια;*

Δευτέρα, 20 Αυγούστου 2001

Κι άλλη πρωινή ποδηλατάδα, μόνο που αυτή τη φορά μου βγήκε ξινή, καθώς αναγκάστηκα να αλλάξω τρία ποδήλατα: Στο πρώτο βγήκε η αλυσίδα, λίγο αφού ξεκίνησα· στο δεύτερο χάλασε η σέλλα και χαμήλωνε ως κάτω· το τρίτο είχε πολύ σκληρό πετάλι αλλά δεν πήγα να το αλλάξω κι αυτό.

Στις 11:00 έπρεπε να αδειάσουμε το δωμάτιο, οπότε περάσαμε όλη την υπόλοιπη μέρα στο παραλιακό ξενοδοχείο Continental. Η Νινέτα γύριζε μόνη της στους δρόμους της πόλης (τώρα το θυμήθηκε), ενώ εγώ απολάμβανα την όμορφη πισίνα: Γαλάζιο νερό, φοίνικες ολόγυρα, ζευγαράκια που έπαιζαν χαρούμενα με μια λαστιχένια μπάλα, ξέγνοιαστοι νεαροί ξένοι που χαίρονταν τη ζωή. Κατάφερα να βιώσω έντονα την κάθε στιγμή, νιώθοντας παράλληλα μια αλλόκοτη πίκρα – σα να διαισθανόμουν ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που βρισκόμουν για παραθερισμό σ' ένα τουριστικό νησί, μαζί με μια φίλη, περιστοιχισμένη από νέους ανθρώπους...

Το βράδι στις 7:00, το πλοίο “Πάτμος” αναχωρεί για τον Πειραιά. Παραμένω για ώρα πολλή στο κατάστρωμα και κοιτάζω με νοσταλγία τα φώτα της Κω, που χάνονται όλο και πιο μακριά, στο απόλυτο σκοτάδι...

Εισαγωγή στη Νέα Εποχή

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2001

Οραματισμός: Νωρίς το πρωί, αυθόρμητα μου έρχεται μια έντονη φαντασίωση: Μια ισχυρή έκρηξη χτυπά την κεντρική Ασία, μάλλον στο Αφγανιστάν. Οι δονήσεις επηρεάζουν ολόκληρο τον κόσμο, σαν παγκόσμιος σεισμός. Όλα τα σπίτια, μαζί και το δικό μας, γεμίζουν ρωγμές. *Επαλήθευση: Λίγες ώρες αργότερα, κάτι απίστευτο συμβαίνει στη Νέα Υόρκη:*

Εικόνες του Matrix: Ώρα 9:00 π.μ., ένα αεροσκάφος Boeing 767, με 92 επιβαίνοντες, προερχόμενο από τη Βοστώνη με προορισμό το Λος Άντζελες, συντρίβεται πάνω στον Βόρειο Πύργο της Νέας Υόρκης. Ύστερα από 18 λεπτά, ένα Boeing 757, με 64 επιβαίνοντες, προερχόμενο από την Ουάσινγκτον με προορισμό το Λος Άντζελες, συντρίβεται πάνω στο Νότιο Πύργο. Σχεδόν αμέσως επιχειρείται η εκκένωση των λεγόμενων "δίδυμων" ουρανοξυστών και της γύρω περιοχής. Μια ώρα μετά την πρώτη επίθεση, καταρρέει ο Νότιος Πύργος καταπλακώνοντας τη γύρω περιοχή με τόννους συντριμιών. Μιάμιση ώρα μετά την πρώτη επίθεση, καταρρέει και ο Βόρειος Πύργος. Οι περίφημοι "Δίδυμοι Πύργοι" της Νέας Υόρκης, όπου στεγαζόταν το Διεθνές Κέντρο Εμπορίου, αποτελούν ήδη παρελθόν. Παράλληλα, ένα τρίτο αεροπλάνο συντρίβεται πάνω στο Πεντάγωνο και μια ολόκληρη πτέρυγα καταρρέει. Ο υπ' αριθμόν ένα ύποπτος για τις πρωτοφανείς επιθέσεις είναι ο τρομοκράτης Οσάμα Μπιν Λάντεν, ηγέτης της τρομοκρατικής οργάνωσης Αλ Κάιντα, η οποία έχει την έδρα της στο Αφγανιστάν.

Παρακολουθώ τις εξελίξεις με ανάμικτα συναισθήματα: Οι νεκροί ίσως φθάνουν τους 10.000 "αθώους". *Πόσο αθώος μπορεί να είναι κάποιος που διαθέτει αρκετό "μέσον" ώστε να εργάζεται στους Δίδυμους Πύργους και συγκεκριμένα στο Διεθνές Κέντρο Εμπορίου;*

Τετάρτη, 19 Σεπτεμβρίου 2001

Και ξαφνικά, όλες οι χώρες του κόσμου συνασπίζονται υπέρ της Αμερικής. Όλοι, φίλοι και παλιοί εχθροί, γίνονται ένα προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον κοινό εχθρό, δηλαδή την τρομοκρατία. Η Παγκοσμιοποίηση επιταχύνεται δραματικά. Χιλιάδες θύματα, από τις χαμηλότερες τάξεις φυσικά, θα πληρώσουν με τη ζωή τους τον πόλεμο που μόλις κήρυξε η Αμερική ενάντια σε “όλες τις χώρες που υποθάλπουν τρομοκράτες”. Οι Αμερικανοί έχουν ήδη επιτεθεί στο Αφγανιστάν και το βομβαρδίζουν ανελέητα, με σκοπό να πατάξουν τους τρομοκράτες και να ξετρυπώσουν τον Οσάμα Μπιν Λάντεν και τους αρχηγούς του. *Εννοείται ότι δεν θα καταφέρουν να τους βρουν...*

Σύντομα ο Μπιν Λάντεν παραδέχεται την εμπλοκή του στην καταστροφή των Δίδυμων Πύργων και κηρύσσει με τη σειρά του “ιερό πόλεμο ενάντια στους άπιστους”, απειλώντας Ευρώπη και Αμερική με νέες τρομοκρατικές επιθέσεις.

Ωστόσο: Γιατί εγώ αισθάνομαι βέβαιη ότι οι ιθύνοντες και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ ήξεραν από πριν τι θα συμβεί; Ποιοί βοήθησαν τους τρομοκράτες; Έτσι εύκολα μπουκάρεις σε τρία αεροπλάνα, τα οδηγείς πάνω από μια μεγαλούπολη χωρίς να σε πάρει κανείς χαμπάρι, και τα συντρίβεις όπου γουστάρεις; Ειπώθηκε ότι οι αεροπειρατές δεν κρατούσαν πυροβόλα όπλα μα σουγιάδες και νυχοκόπτες! Αν είναι δυνατόν!

Στους μήνες που ακολουθούν, όλος ο κόσμος νιώθει την ανάγκη για μέγιστη προστασία ενάντια στην τρομοκρατία. Όλοι ανακουφίζονται όταν κάμερες παρακολούθησης στήνονται σε όλους τους σημαντικούς αυτοκινητόδρομους και σε όλες τις πρωτεύουσες Ευρώπης και Αμερικής. Ο Μεγάλος Αδελφός είναι εδώ, πάντα “για τη δική μας ασφάλεια”...

Κυριακή, 23 Σεπτεμβρίου 2001

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι τη φίλη μου τη Ντένια. Περπατάμε μαζί στην Κάτω Γλυφάδα, έξω από το Cinepolis. Ξαφνικά, όλα τα φώτα σβήνουν, δεν μπορώ πια να διακρίνω

τίποτα. Απόλυτο σκοτάδι. Λέω στη Ντένια να μου δώσει το χέρι της και μαζί προχωράμε ως την πλατεία, όπου είναι πιο φωτεινά.

Τότε, ξυπνώ από το όνειρο. Σχεδόν αμέσως, το σκοτάδι γύρω μου γίνεται ακόμη πιο πηχτό και το βουητό του ανεμιστήρα σβήνει στ' αυτιά μου, καθώς βουλιάζω απότομα σαν σε μαύρη τρύπα και όλα πνίγονται στο σκοτάδι. Μια αλλόκοτη αίσθηση με διαπερνά, νιώθω σαν κάποιος να σβήνει το ενεργειακό ρεύμα που διαπερνά το σώμα μου, είναι σα να πεθαίνω -μόνο για μια στιγμή. Έπειτα το “ρεύμα” επανέρχεται αμέσως. Τώρα όλα είναι κανονικά: Ξανακούω το βουητό του ανεμιστήρα, το σκοτάδι δεν είναι πια τόσο πυκνό. Έχω την εντύπωση, όμως, ότι για λίγες στιγμές η καρδιά μου είχε σταματήσει.

Ερμηνεία: Ίσως αυτό να ήταν μια εμπειρία θανάτου. Η ζωή είναι ένα ενεργειακό “ρεύμα” που ρέει μέσα στον οργανισμό. Όταν, για κάποιο λόγο, σταματήσει η παροχή του “ρεύματος”, τα έμβια όντα “σβήνουν” και βυθίζονται στην ανυπαρξία...

Περί θανάτου και αθανασίας: Θεωρείται γενικά ως δεδομένο ότι ο θάνατος είναι η φυσική κατάληξη όλων των όντων -μικρών ή μεγάλων, ισχυρών ή ανίσχυρων. Αυτή είναι η παρηγοριά του αδύναμου. Είναι, όμως, όντως έτσι;

Ξαφνικά μου περνάει από το μυαλό ότι οι αληθινοί αφέντες του κόσμου ίσως να έχουν στη διάθεσή τους επιστήμες και τεχνολογίες πολύ πιο εξελιγμένες από αυτές που ο πολύς κόσμος γνωρίζει και φαντάζεται. Όλοι αυτοί οι οικονομικοί κολοσσοί που ξεπετάγονται αιφνίδια από το πουθενά (πχ ο Μ. Γκαίητς), από πού προέρχονται; Και πώς είναι δυνατόν να πετυχαίνουν τόσο πολλά σε τόσο νεαρή ηλικία;

Κάτι μου λέει ότι τέτοια όντα δεν πεθαίνουν έτσι εύκολα, όπως οι αναλώσιμοι “πολλοί”. Πώς πέθανε στ' αλήθεια ο Μέγας Αλέξανδρος; Πού είναι ο τάφος του; Απορώ επίσης με όλους αυτούς τους πάμπλουτους και υπερδιάσημους αστέρες της 7ης τέχνης, που ξαφνικά πεθαίνουν γύρω στα πενήντα τους χρόνια

από ναρκωτικά ή μια σύντομη αρρώστια...

Έχω, λοιπόν, την υποψία ότι η ανθρωπότητα κυβερνάται από μια ελίτ αθανάτων, οι οποίοι παρουσιάζονται σε κάθε εποχή με διαφορετική ανθρώπινη ταυτότητα – πάντα όμως διαπρέπουν και εκτελούν έργα "μεγάλα και θαυμαστά", είτε ως ηγέτες, είτε ως επιστήμονες, είτε ως καλλιτέχνες. Γίνονται πάμπλουτοι και διάσημοι σε χρόνο ρεκόρ, ζουν μια απίθανη ζωή, ώσπου κάποια μέρα πεθαίνουν μυστηριωδώς σε μάλλον πρώιμη ηλικία.

Επίσης, δεν αποκλείω καθόλου το ενδεχόμενο η ελίτ να διαθέτει την απαραίτητη τεχνολογία που επιτρέπει το ταξίδι στο χρόνο. Χάρη στις χρονομηχανές τους, οι εν λόγω "λίγοι κι εκλεκτοί" έχουν τη δυνατότητα να επεμβαίνουν στην πορεία των πραγμάτων κατά βούληση, να διορθώνουν πιθανά προηγούμενα ή μελλοντικά λάθη τους, επιφέροντας έτσι το επιθυμητό αποτέλεσμα σε κάθε τους ζήτημα. Η σκανδαλώδης καλοτοιχία ορισμένων διάσημων υπερταλαντούχων κροίσων μονάχα έτσι μπορεί να εξηγηθεί. Βέβαια, αν κάποιοι μπορούν να καθορίζουν την ροή της ιστορίας με συνεχείς επεμβάσεις στο χωροχρόνο, τότε "μοιραία" θα επηρεάζουν και τη μοίρα των

υπόλοιπων, απλών ανθρώπων, περιορίζοντάς την συνεχώς σε αυστηρά προκαθορισμένα κανάλια.

Όσο για τους υπόλοιπους, τους "κοινούς θνητούς", δεν είναι παρά βιολογικές μαριονέτες προγραμματισμένες να εκτελούν συγκεκριμένα καθήκοντα καθημερινά, εξυπηρετώντας άγνωστους, σκοτεινούς σκοπούς σε όλη τους τη ζωή, μέχρι που "χαλάνε" και πεθαίνουν οριστικά – αφού πρώτα βέβαια διασφαλίσουν την "διαιώνιση του είδους", δηλαδή την παραγωγή νεότερων βιολογικών ρομπότ στην υπηρεσία της ελίτ. *Ελπίζω να κάνω λάθος, ελπίζω όλα τα παραπάνω να είναι μια ανούσια φαντασίωση...*

Τετάρτη, 17 Οκτωβρίου 2001

Τα ανήψια μου είχαν τη φαεινή ιδέα να καλύψουν τον μεγάλο τοίχο της κρεβατοκάμαράς τους με ένα συγκεκριμένο graffiti. Έτσι, στο εξής μέσα στο δωμάτιο θα δεσπόζει ένας τεράστιος αριθμός, το 5150. Το θέαμα είναι κακάσχημο, όλο το σπίτι βρωμάει και ζέχνει από τις ειδικές μπογιές που χρησιμοποιήθηκαν, μα κανείς δεν τόλμησε να εμποδίσει τους πρίγκηπες. *Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί σε κανένα άλλο σπίτι.*

Στις 4:15 το απόγευμα, βρίσκομαι στη στάση και περιμένω το λεωφορείο για να πάω σε μια καινούργια μαθήτριά μου, την Ξένια. Στην ίδια στάση στέκεται και ο Άγγελος, φίλος του ανηψιού μου του Γιάννη, ο οποίος κατοικεί ακριβώς δίπλα μας και είναι από πάμπλουτη οικογένεια. Με πλησιάζει όλο ενδιαφέρον, με ρωτά που πηγαίνω κι εγώ του εξηγώ για το καινούργιο μου μάθημα. Η έκφρασή του αλλάζει απότομα, γίνεται αυστηρή και δύσπιστη: "Νέο μάθημα; Πού το βρήκες;" ... "Τόσο μακριά;" (δεν είναι καθόλου μακριά· μόλις τέσσερις στάσεις πιο κάτω) ... "Έχεις να φας;" ... "Ε, δεν έχεις και υποχρεώσεις!"

Λοιπόν; Γιατί άραγε ο Άγγελος, ετών 18, αντιμετώπισε τόσο αρνητικά το γεγονός ότι εγώ πήγαινα για ιδιαίτερο μάθημα; Τόσο απίθανο του φάνηκε πια, το ότι εγώ βρήκα μια νέα μαθήτρια; Εξήγηση: Όλοι αυτοί που ευημερούν, χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, απορούν κι εξίστανται όταν

εγώ κατορθώνω να κάνω στη ζωή μου ένα τόσο δα βηματάκι: *Μα πώς καταφέρνει αυτή η τιποτένια, η ανίκανη να γίνει δεκτή στις οργανώσεις μας, έστω αυτά τα ελάχιστα που καταφέρνει; Πώς μπορεί κι επιβιώνει, έστω φτωχικά; Ενώ εγώ, για παράδειγμα, για να πάω από δω ως απέναντι, πρέπει να λειτουργήσουν υπέρ μου δέκα διαφορετικά κυκλώματα...*

Τέλος πάντων, οι μαθητές που έχω φέτος είναι οι εξής:
α) Γιώργος Κοέν, ετών 19, αγγλικά επιπέδου Proficiency. Το καλοκαίρι έδωσε εξετάσεις για το ιταλικό celi3 και το πήρε με βαθμό Β.
β) Ξένια Θάνου, ετών 10, αγγλικά c΄ class -έξυπνη και ώριμη για την ηλικία της.
γ) Άννα Βενέτη, ετών 8, αγγλικά α΄ προκαταρκτική.
δ) Λίνα Ορλανδάτου, ετών 20, class E΄ -δεν τα πολυκαταφέρνει.

Αρχές Νοεμβρίου έδωσα εξετάσεις για το πιστοποιητικό γλωσσομάθειας Kleines Sprachdiplom στα Γερμανικά. Στα γραπτά πήγα πολύ καλά, μα έχω αμφιβολίες για τα προφορικά: Οι εξεταστές μου φάνηκαν πολύ αυστηροί, ενώ κάποια στιγμή μου μίλησαν πολύ γρήγορα και περίεργα, οπότε δεν κατάλαβα τίποτα και ζήτησα να επαναλάβουν. Μερικές μέρες αργότερα έδωσα εξετάσεις και για το Celi4 στα Ιταλικά. Πιστεύω ότι τα κατάφερα ικανοποιητικά...

Κυριακή, 21 Οκτωβρίου 2001

Ένας ψέμα που μόλις έσβησε: Η Νατάσα, μόλις 22 χρονών, πρώην μαθήτρια της Νινέτας, σκοτώθηκε απόψε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Την είχα δει μια φορά θυμάμαι, την είχε φέρει η Νινέτα μαζί της σε μια γιορτή. Όμορφη, αριστοκρατική κοπέλα, με μακριά ξανθά μαλλιά και καλούς τρόπους.

Η κοπέλα βγήκε το βράδι με τον φίλο της κι εκείνος της μάθαινε πώς να οδηγεί σ' ένα χωράφι. Όμως το αμάξι ξέφυγε από τον έλεγχο της κοπέλας, ο άλλος δεν πρόλαβε να το ελέγξει, κι έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο. Εκείνος δεν έπαθε τίποτα, εκείνη σκοτώθηκε. "Ήταν πολύ χαρούμενη όταν τον γνώρισε. Μεταξύ τους υπήρχε αμοιβαίος έρωτας. Πού να 'ξερε τότε, πως γνώρισε

τον θάνατό της", είπε η Άννα με πίκρα στη φωνή. *Όλη η ζωή είναι ψέμα...*

Πέμπτη, 15 Νοεμβρίου 2001

Νωρίς το απόγευμα, έχω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Έλλη! Με πληροφορεί ότι πηγαίνει ακόμη στη σχολή τεκβοντό του Νίκυ κι έχει πάρει πια τη μαύρη ζώνη. *Τώρα θα το παίζει ακόμη πιο αρχηγός...* Εκείνο που θέλει, είναι να μου εκφράσει την ανησυχία της επειδή, λέει, μόλις πληροφορήθηκε ότι εγώ κάποτε είχα παραπονεθεί για τη συμπεριφορά της -πριν από τρία χρόνια!

"Έμαθα ότι έλεγες άσχημα πράγματα για μένα. Είναι αλήθεια;" με ρωτά ανυπόμονα.

"Σαφώς είναι ψέματα! Εγώ ποτέ δεν μίλησα άσχημα για σένα", την καθησυχάζω.

"Μου είπαν, επίσης, ότι έφυγες από τη σχολή επειδή εγώ δεν σε κάλεσα σ' ένα πάρτυ που έκανα τότε!" *(απίστευτο).*

"Δεν θυμάμαι κανένα πάρτυ! Σταμάτησα το τεκβοντό επειδή βαρέθηκα!"

"Χαίρομαι που δεν θύμωσες μαζί μου!" καταλήγει η Έλλη, μάλλον ικανοποιημένη. "Και θα τους βάλω εγώ στο στόμα όλα αυτά που μου είπες!"

"Κανένα πρόβλημα! Εγώ απλά απορώ, για ποιό λόγο γίνεται τόση φασαρία για κάτι που ίσως να είπα πριν από τόσα χρόνια!"

Δεν έλαβα απάντηση σ' αυτό. Υποψιάζομαι, όμως, ότι η Έλλη μου τηλεφώνησε για να βολιδοσκοπήσει τις απόψεις μου σχετικά με την ίδια και με τη σχολή. Γιατί όμως; Τόσο την ενδιαφέρει, τάχα, η γνώμη μου; Ή μήπως στη σχολή του Νίκυ αντιμετώπισαν πρόσφατα προβλήματα, πιθανόν με την αστυνομία, ίσως εξαιτίας δικής μου ενέργειας που έγινε στις 20 Οκτ. 1999; Το ελπίζω...

Εικόνες του Matrix: Μια νεαρή σατανίστρια, η οποία είχε καταδικαστεί για συνεργία σε 4-5 τελετουργικούς φόνους πριν από λίγα χρόνια, τώρα βγαίνει από τη φυλακή με αμφίεση και ύφος σταρ. Την υποστηρίζει ένας από τους πιο ισχυρούς και διάσημους δικηγόρους στην Ελλάδα. Επιπλέον, ένας

πασίγνωστος λαϊκός τραγουδιστής προσφέρεται να της διδάξει τραγούδι, μερικά περιοδικά προτίθενται να την προσλάβουν σαν δημοσιογράφο! *Το Τέρας αποκαλύπτεται: Στα περιοδικά, στις εφημερίδες, στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο, παντού, επειδή δεν χρειάζεται να κρύβεται πια...*

Πέμπτη, 22 Νοεμβρίου 2001

Πηγαίνω για πρώτη φορά σ' έναν νέο υποψήφιο πελάτη, κοντά στην οδό Ανθέων στο Πυρνάρι, όταν συναντώ στον δρόμο την Ουρανία. Χαίρομαι που την βλέπω, καθώς εδώ και κανένα χρόνο έχουμε κόψει σχέσεις χωρίς να έχω πολυκαταλάβει το λόγο. Με κοιτάζει εξεταστικά με τα διαπεραστικά γαλανά μάτια της, και με ρωτάει δύσπιστα: "Δουλεύεις;" Της απαντώ καταφατικά χωρίς να εξηγήσω λεπτομέρειες. Ήδη, όμως, εχω κακά προαισθήματα για το αποψινό ραντεβού.

Το σπίτι βρίσκεται στην οδό Ναυπάκτου, εγώ όμως την μπερδεύω με την παράλληλη οδό Ναυπλίου, με αποτέλεσμα να χτυπάω λάθος κουδούνια, να αναστατώσω όλο το κόσμο και να πελαγώσω. Μια μεγάλη συμμορία αλητών, που περιδιαβαίνουν ειδικά την οδό Ναυπλίου, με βάζουν στο μάτι και αρχίζουν να με κοροϊδεύουν φωνάζοντας παλιόλογα και φτύνοντας κάτω επιδεικτικά. Τους μουντζώνω και απομακρύνομαι γρήγορα.

Εντέλει, μόλις συνειδητοποιώ πως είμαι σε λάθος γειτονιά αλλάζω δρόμο και βρίσκω, επιτέλους, το σπίτι. Όλη η οικογένεια (μάνα, πατέρας και γιος) μου φαίνονται χοντροκομμένοι βλάχοι. Οι τετράγωνες πλαδαρές φάτσες τους δεν μου αρέσουν καθόλου. Με υποχρεώνουν, πάντως, να κάνω στον βραδύνου κανακάρη ένα μάθημα δωρεάν, σαν δοκιμαστικό. Μόλις συμπληρώνεται μία ώρα, μπαίνει μέσα η μητέρα του (κέρβερος), με διατάζει να σταματήσω επειδή ο φωστήρ "αύριο έχει μπάσκετ!" και σπεύδει να με ξεφορτωθεί στα γρήγορα. Δεν βλέπει την ώρα...

Πολλή τρέλα κυκλοφορεί στον κόσμο. "Τρέλα με λοφίο", όπως μ' έχει προειδοποιήσει και η Νινέτα, για τα κακά του επαγγέλματος...

Κυριακή, 2 Δεκεμβρίου 2001

Το γειτονόπουλο που μένει ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία μου, ο Παναγιώτης Ζαρίφης, έχει ξεφύγει εντελώς και βάζει μουσικές στο διαπασών πάνω από δέκα ώρες την ημέρα -δηλαδή από τις 10:00 το πρωί ως τις 14:30 το μεσημέρι, και από τις 17:00 το απόγευμα ως τις 23:00 τη νύχτα!

Η κατάσταση έχει αρχίσει να μου χτυπάει στα νεύρα και ορισμένες φορές αντιδρώ επιθετικά: Για παράδειγμα, αντιμετωπίζω τον ηχητικό πόλεμο του Τάκη βάζοντας το κασσετόφωνό μου δίπλα στη μεσοτοιχία και ακούγοντας δυνατά κλασική μουσική, η οποία δεν μ' ενοχλεί ενώ σκεπάζει τα ροκ κλαπατσίμπανα του βλάκα.

Όμως ο ***ηχητικός πόλεμος*** δεν σταματά εδώ: Στο παραδίπλα σπίτι, όπου κατοικεί μια σνομπ γιατρίνα και ο αχώνευτος άνδρας της, υπάρχουν δυο τεράστια μαύρα σκυλιά, τα οποία γαυγίζουν ασταμάτητα, μέρα και νύχτα, επί είκοσι λεπτά την κάθε φορά, με διακοπές των πέντε λεπτών -σα να κάνουν βάρδιες! Δύσκολο να περιγράψει κανείς το σατανικό τους γάβγισμα: Τα κωλόσκυλα είναι σα να ουρλιάζουν μπροστά σε μεγάφωνο! Αντηχούν παντού ολόγυρα, σα να πέφτουν βόμβες! “Εβδομήντα χρονών έχω φτάσει, τέτοιο γαύγισμα δεν έχω ξανακούσει πουθενά!”, παραδέχεται ακόμη και η γενικά παθητική μητέρα μου.

Βέβαια, σε σύγκριση με τον σκυλάραπα ο οποίος, έως πριν από λίγα χρόνια, βρισκόταν στο ακριβώς απέναντι σπίτι και γαύγιζε επί τρεις τουλάχιστον ώρες κάθε νύχτα, δεν πρέπει να έχω παράπονο. Αυτός έχει πια ψοφήσει και στη θέση του έχουν αγοράσει ένα όμοιο θηλυκό που δεν ενοχλεί. *Πάλι καλά...*

Πάγια αντίδρασή μου σε αυτό τον ύπουλο ηχητικό πόλεμο που δέχομαι από παντού είναι η φυγή: Είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, όλες μου οι δραστηριότητες (Ζωγραφική, Magic, Sandra Anderson, ονείρεμα) αποτελούν μεθόδους φυγής από την ανυπόφορη πραγματικότητά μου. Ακόμη και τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών που παραδίδω, μου δίνουν την ευκαιρία να ξεφεύγω για μερικές ώρες από την απίθανα θορυβώδη γειτονιά μου. Επιπλέον, όση ώρα διδάσκω ο νους

μου αποσπάται εντελώς από τα χρόνια, άλυτα προβλήματά μου -ξεχνώ ακόμη και τον μουρλοΠαναγιώτη!

Γενικότερα, προκειμένου να επιβιώνω μέσα στο Matrix αναγκάζομαι να μετακινούμαι συνεχώς: Κάθε τόσο αλλάζω δουλειά, φίλους, ασχολίες. Έτσι, το Πλέγμα με χάνει για λίγο, μένω για λίγο ήρεμη, αρχίζω να φθάνω κάπου στο νέο μου περιβάλλον -ώσπου ο εχθρός με εντοπίζει ξανά. Τότε, οι "συνάνθρωποι" γύρω μου ξαναρχίζουν να με πολεμούν λυσσαλέα, οπότε βρίσκομαι ξανά στο μηδέν. Τότε εγώ πρέπει να δραπετεύσω, μετακινούμαι και πάλι για αλλού, κ.ο.κ. Ακριβώς αυτό μου συμβαίνει αδιάλλειπτα, από τότε που γεννήθηκα. "Είναι θέμα χρόνου να σε στριμώξει ξανά", μου είπε η Ουρανία, όταν της εξήγησα τα παραπάνω. Η πραγματικότητα που βιώνω είναι πιο απίθανη από κάθε φαντασία...

Κυριακή, 16 Δεκεμβρίου 2001

Διαυγές Όνειρο: Ακόμη μια φορά, άγρια σκυλιά μου κόβουν το δρόμο ενώ εγώ προσπαθώ να περπατήσω σε απέραντες λεωφόρους. Τα ζώα εμφανίζονται από διάφορες κατευθύνσεις και με αναγκάζουν να μείνω ακίνητη ή ν' αλλάξω πορεία. Σε κάθε περίπτωση, με εμποδίζουν να προχωρήσω.

Ερμηνεία: Το ίδιο πράγμα συμβαίνει όποτε ονειρεύομαι ότι διασχίζω δρόμους: Πάντα εμφανίζονται ξαφνικά μεγάλα εχθρικά σκυλιά, που με αναγκάζουν να σταματήσω. Φαίνεται ότι αόρατες αρνητικές οντότητες εμποδίζουν όχι μόνο την εξέλιξή μου στη ζωή αλλά και την πνευματική μου πορεία...

Σε μια ακόμη απεγνωσμένη προσπάθεια να βελτιώσω τη μόνιμα βαλτωμένη κοινωνική μου ζωή, αποφασίζω να γίνω μέλος της ΕΛΚΕ (Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης), της οποίας τα μέλη ασχολούνται με διάφορες τέχνες, όπως συγγραφή, ζωγραφική, μουσική, κινηματογράφο κλπ.

Απόψε μαζευτήκαμε στη μεγάλη αίθουσα της λέσχης και είδαμε την κλασική ταινία επιστημονικής φαντασίας "Απαγορευμένος Πλανήτης" (1956), έγχρωμη και αρκετά άρτια για την εποχή της. Άντε να δούμε τι θα βγει και με αυτούς...

* * * *

Σάββατο, 5 Ιανουαρίου 2002

Χιόνια στην Αθήνα! Μου τηλεφώνησε η Πέρσα για να συναντηθούμε, ήλθε και η φίλη της η Μαρία, η οποία σπουδάζει γιατρός στη Βουλγαρία. Παίξαμε λίγο χιονοπόλεμο, κάναμε βόλτα στην κατάλευκη Άνω Γλυφάδα, βγάλαμε φωτογραφίες, ήπιαμε καφέ στο σπίτι της Πέρσας. Φιλικό πνεύμα, χαρά, ξεγνοιασιά...

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 2002

Μυστήρια μπερδέματα: Ώρα 6:00 το απόγευμα, έχω μάθημα με τη Λίνα, στον Άλιμο. Το λεωφορείο αργεί να έλθει, φθάνω έξω από το σπίτι της κατά τις 6:20 και βλέπω μια Λίνα να τρέχει αλλοπαρμένη προς το μέρος μου. "Ευτυχώς που σε βρίσκω", μου φωνάζει κι εγώ απορώ. Στη συνέχεια, μου εξηγεί βιαστικά ότι δεν πρόλαβε να με ειδοποιήσει τηλεφωνικά πως δεν θα κάνουμε μάθημα σήμερα και ότι οι γονείς της βρίσκονται στο συνεργείο αυτοκινήτων του πατέρα της, ενώ η ίδια δεν έχει τα κλειδιά για το σπίτι! Ύστερα μπαίνουμε στο αυτοκίνητό της, τρέχουμε αμέσως στο μαγαζί, χασομεράμε περίπου 40 λεπτά μα τελικά επιστρέφουμε στο σπίτι της, όπου κάνουμε (βαριεστημένα) μάθημα για μία ώρα.

Κατόπιν, έχω ραντεβού με την Περσεφόνη στην Κάτω Γλυφάδα, στις 8:30 το βράδι. Όμως, λόγω της παραπάνω περιπέτειας, φθάνω στο σημείο συνάντησης γύρω στις 9:00. Παραξενεύομαι όταν βρίσκω τη φιλενάδα μου να συνομιλά χαρωπά στην αγγλική γλώσσα μ' ένα ζευγάρι 45ρηδων. Η Πέρσα απαντά μάλλον ψυχρά στο χαιρετισμό μου, ενώ οι άλλοι δεν γυρίζουν καν να με κοιτάξουν. Μάλλον επιδεικτικά, συνεχίζουν να μιλούν αγγλικά μπροστά μου και μέσα σ' ένα κλίμα ιλαρότητας κανονίζουν να ξεκινήσουν ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τη φίλη μου ως δασκάλα!

Όπως μου εξηγεί η Περσεφόνη όταν μένουμε μόνες, θα είναι ένα γκρουπ από τρία άτομα συνολικά, γνωστοί της από το φροντιστήριο όπου δούλευε πέρυσι, πρόθυμοι να έρχονται οι

ίδιοι στο σπίτι της για τρεις ώρες κάθε Σάββατο απόγευμα, για να τους παραδίδει η δασκαλάρα μαθήματα επιπέδου Lower!

Λοιπόν, αυτά δεν γίνονται με τίποτα! Εγώ, ας πούμε, τρομάζω να βρω ένα νέο μαθητή και η Περσεφόνη τους βρίσκει τρεις-τρεις στο δρόμο, τυχαία *(υποτίθεται)*! Θα την χρυσοπληρώνουν, μάλιστα, 5000 δρχ/ώρα ο καθένας, παρόλο που είναι τρία άτομα και θα έρχονται στο χώρο της, ενώ εγώ δεν τολμώ σε καμία περίπτωση να ζητήσω πάνω από 3500 δρχ!

Μου είναι σαφές πως το όλο σκηνικό αποτελεί υπαίθρια θεατρική παράσταση διοργανωμένη από την ίδια την Πέρσα και με τη βοήθεια των κυκλωμάτων της, α) για να με "τιμωρήσει" επειδή άργησα μισή ώρα στο ραντεβού και β) για να με τρελάνει με την "απίστευτη τύχη" της αλλά και την "καταξίωσή" της ως καθηγήτρια ολκής...

Κυριακή, 20 Ιανουαρίου 2002

Το απόγευμα πήγαμε οικογενειακώς επίσκεψη στης θείας Πηνελόπης. Καθήσαμε όλοι μαζί στο σαλόνι, οι γονείς μου, εγώ, η θεία και ο σύζυγός της, ήπιαμε τσάι, συζητήσαμε νοσταλγικά για τα παλιά ταξίδια του μπαμπά. Παρατήρησα την κεντημένη τσιγγάνα στο κάδρο απέναντί μας -από μικρή θαύμαζα αυτό το κέντημα με τις χρυσές κλωστές.

Αφέθηκα σε μια ευχάριστη, ξεχασμένη αίσθηση: Οι γονείς μου κι εγώ απλά καθόμαστε και τα λέμε με τους γείτονες, ήρεμα και ξέγνοιαστα, για λίγο ελεύθεροι από την καταπιεστική παρουσία της Αλίκης και των κακομαθημένων παιδιών της. Μας έχουν καθήσει στο σβέρκο οι Μαρκάκηδες. Θα ήμασταν καλύτερα χωρίς αυτούς...

Δευτέρα, 4 Φεβρουαρίου 2002

Έχω τα νεύρα μου σήμερα: Μια νέα μαθήτρια, την οποία θεωρούσα σίγουρη και πρόθυμη, μου ακύρωσε το πρώτο μας μάθημα λίγο πριν ξεκινήσω για το σπίτι της -και ξέρω ότι δεν πρόκειται να ξαναδώσει σημεία ζωής. Με απογοητεύουν κάτι τέτοια, με κάνουν να νιώθω ότι ακόμη μια φορά ματαιοπονώ...

Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2002

Έχω μόλις τελειώσει το μάθημα στην 9χρονη Άννα Βενέτη και περπατώ προς το τέρμα λεωφορείων της Πλατείας Καραϊσκάκη. Λίγο πριν φθάσω, παρατηρώ μια γυναίκα που φαίνεται να με περιμένει εκεί, ανάμεσα στα σταθμευμένα αμάξια, χτενίζοντας το δρόμο με τα μάτια της. Αρχικά δεν την αναγνωρίζω, ύστερα όμως, καθώς βαδίζει βιαστικά προς το μέρος μου φωνάζοντας "Σε ψάχνω!", βλέπω ότι είναι η Τζούλη, φίλη της αδελφής μου και δασκάλα Δημοτικού στο επάγγελμα. Περπατάμε καμιά εκατοστή μέτρα για να βρούμε το αυτοκίνητό της και στο μεταξύ μου εξηγεί πως είχε κάποιο ιδιαίτερο μάθημα στην περιοχή και πως άργησε λίγο να σχολάσει.

Σύντομα η Τζούλη αρχίζει να μου ανοίγει την όρεξη ότι ο 25χρονος γιος της ενδιαφέρεται να ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών μαζί μου για να πάρει το Proficiency! Με πηγαίνει στο σπίτι, βλέπει και την αδελφή μου κι επαναλαμβάνει και σ' αυτήν τα ίδια, δηλαδή ότι ο γιος της ανυπομονεί να ξεκινήσει αγγλικά, αύριο αν είναι δυνατόν! Φεύγοντας, με διαβεβαιώνει ότι ο νεαρός θα μου τηλεφωνήσει απόψε στις 10:00 τη νύχτα, για να κλείσουμε ώρες. Όλα ωραία και καλά...

Κάθομαι, λοιπόν, και περιμένω το πολυπόθητο τηλεφώνημα γεμάτη ανυπομονησία. Η ώρα πάει 10:00, 10:05, 10:10, τίποτα! Στις 10:15 χτυπά το τηλέφωνο. Τρέχω να το σηκώσω, 100% σίγουρη ότι είναι ο γιος της Τζούλης. Κι όμως, δεν είναι αυτός! Είναι ένας δικηγόρος, ο οποίος απαντά, λέει, σε μια αγγελία μου στην εφημερίδα -που είχα βάλει πριν από τέσσερις μήνες για δακτυλογραφήσεις! Μου ζητάει, μάλιστα, να πάω εγώ να τον βρω στο γραφείο του στην Αθήνα αύριο, για να μου δώσει ένα δικό του βιβλίο για δακτυλογράφηση, αφού όμως του τηλεφωνήσω πρώτα! Εννοείται ότι απορρίπτω ευθέως την πρόταση. Όσο για τον γιο της Τζούλης, δεν θα μου τηλεφωνήσει ποτέ...

Τετάρτη, 6 Φεβρουαρίου 2002

Μετά από έντονη σκέψη όλο το βράδι, συνειδητοποιώ τα εξής: Πιθανότατα, η Τζούλη με *περίμενε* στη στάση ειδικά χθες

το απόγευμα, που εγώ είχα ιδιαίτερο μάθημα κοντά σε δικό της μαθητή. Δεν ξέρω πώς το έμαθε, ίσως από την αδελφή μου, ίσως από την Πέρσα, στην οποία έχω μιλήσει για την Άννα. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, η Τζούλη και η Περσεφόνη να ανήκουν στο ίδιο κύκλωμα, οπότε μου έστησαν όλη αυτή την ιστορία για τα μαθήματα Proficiency που δήθεν χρειάζεται ο νεαρός. Ίσως, όμως, να πρόκειται για προσωπική ίντριγκα της Τζούλης -κι όλο αυτό μόλις μια μέρα μετά την απώλεια μιας μαθήτριας που θεωρούσα σίγουρη.

Όπως και να 'χει, τα κυκλώματα συσπειρώνονται επιθετικά εναντίον μου με σκοπό να με απογοητεύσουν και να με αποθαρρύνουν, ώστε να μη συνεχίσω αυτή τη δουλειά. Τα κυκλώματα με παρακολουθούν. Γνωρίζουν τις κινήσεις μου και δρουν ανάλογα, έτσι ώστε να μου εξαπολύουν συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις. Συγκεκριμένα, ορισμένοι καλοθελητές (πχ Τζούλη, Περσεφόνη,) ενοχλούνται που εγώ τολμώ να διδάσκω και μου στήνουν πολύ καλά οργανωμένες ψυχικές επιθέσεις, ώστε ν' απογοητευτώ και να εγκαταλείψω τη διδασκαλία. Γενικότερα, τα κυκλώματα φροντίζουν να χτυπάνε συστηματικά τον ψυχισμό των θυμάτων τους. Είναι ικανοί να δημιουργήσουν μια ολόκληρη σκευωρία, να στήσουν μια σκηνή πενήντα ατόμων, μόνο και μόνο για να πειράξουν ένα ενοχλητικό γι' αυτούς, ανένταχτο άτομο.

Παρεπιπτόντως: Έχουν λυσσάξει ορισμένοι επειδή εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, ή μου φαίνεται; Η Περσεφόνη, για παράδειγμα, αρκετά συχνά μου τα πρήζει ότι αυτή έχει πάρει το Proficiency με A και όχι με C όπως εγώ, ενώ κομπάζει διαρκώς πως έχει παρακολουθήσει ειδικά σεμινάρια διδασκαλίας, άρα είναι πιο σοβαρή δασκάλα από μένα. Άλλοτε, πάλι, δηλώνει ξεκάθαρα την αποδοκιμασία της για τα βιβλία αγγλικών που επιλέγω: "Τι απαίσια βιβλία είναι αυτά! Απαράδεκτα, μπλιαχ!". Στις προάλλες, μόλις της είπα πως η Άννα πήρε 93% σε ένα τεστ, μου πέταξε ειρωνικά: "Αν επαναπαύεσαι στη δουλειά σου, τότε δεν την κάνεις καλά!"

Σημειωτέον ότι πολλές γνωστές και φίλες της Περσεφόνης κάνουν την ίδια δουλειά, δηλαδή παραδίδουν ιδιαίτερα

μαθήματα ξένων γλωσσών. Ωστόσο, για καμία από αυτές η Πέρσα δεν εκφράζει ποτέ την παραμικρή αμφισβήτηση. Μονάχα εμένα φροντίζει να αμφισβητεί διαρκώς, λες και όλοι οι υπόλοιποι δάσκαλοι του λεκανοπεδίου Αττικής είναι ικανότατοι στη δουλειά τους, όλοι εκτός από μένα...

Εγώ, από την πλευρά μου, πρέπει κάπως να προστατευθώ από τα κυκλώματα: Καλά θα κάνω να μη δίνω σημασία σε όλο αυτό το κακόβουλο θέατρο που οι άνθρωποι στήνουν γύρω μου, πότε συνειδητά πότε ασυνείδητα, για να με μιζεριάζουν, να με μειώνουν, να μου σπάνε το ηθικό, να με αποπροσανατολίζουν: "Αν βρεις δουλειά με ΙΚΑ, θα κάνω τάμα!" (θεία Πηνελόπη).

Τέλος πάντων, στο εξής καλά θα κάνω να μη δίνω λεπτομερή αναφορά σε "φίλες", ούτε σε άλλους "γνωστούς" σχετικά με τη δουλειά μου. Δεν χρειάζεται να ξέρουν την κάθε μου κίνηση, δηλαδή τι πελάτες έχω, που κατοικούν, κλπ. Ας τους σερβίρω και κανένα ψέμα. Τα κυκλώματα είναι παντού, με παρακολουθούν και με κοροϊδεύουν. Ας τα κοροϊδέψω κι εγώ...

Σάββατο, 16 Φεβρουαρίου 2002

Επιτέλους! Μετά από τέσσερις εβδομάδες που παρακαλάω τη Νινέτα να βγούμε μαζί, συμφώνησε να βρεθούμε απόψε! Ξέρω, μου κάνει τη δύσκολη επειδή την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε άργησα στο ραντεβού 25 λεπτά λόγω απουσίας λεωφορείων. Όταν όμως εγώ (αρκετά συχνά) την περιμένω για μισή ώρα ή τρία τέταρτα, τότε είναι καλά...

Ωστόσο: Το απόγευμα, κατά τις 4:00, μου τηλεφωνεί η Πέρσα και μου λέει πως οι φίλοι της την ειδοποίησαν ξαφνικά ότι θα έλθουν κατά τις 8:30 το βράδι για να ευχηθούν για τα γενέθλια της ίδιας και της Σάσας, τα οποία κανονικά είναι μεθαύριο. Πρόκειται για πάρτι-έκπληξη που οργάνωσε, σήμερα μόλις, η παρέα. Δεν το είχαν προγραμματίσει τα κορίτσια. Γι' αυτό και με καλούν τώρα, τελευταία στιγμή.

Το σκέφτομαι για λίγη ώρα, δεν ξέρω τι να κάνω, εφόσον έχω ήδη κανονίσει με τη Νινέτα. Τελικά, αποφασίζω να πάω στη γιορτή. Άλλωστε, πέρυσι δεν κατάφερα να πάω λόγω κακοτυχίας (βλ 18 Φεβρ. 2001). Επιπλέον, προτιμώ να βρεθώ σ' ένα

χαρούμενο πάρτυ με νέους ανθρώπους παρά με τη Νινέτα και τη μόνιμη κατήφεια της. Έτσι, της τηλεφωνώ κατά τις 5:30, το σηκώνει η μητέρα της, μου λέει ότι κοιμάται (φυσικά), οπότε αφήνω μήνυμα ότι το ραντεβού μας αναβάλλεται.

Το βράδι πηγαίνω, λοιπόν, στα γενέθλια της Πέρσας και της Σάσας. Όλοι οι φίλοι τους έχουν μαζευτεί εκεί, περνάμε ευχάριστα, όλα μια χαρά...

Δευτέρα, 18 Φεβρουαρίου 2002

Το απόγευμα μου τηλεφωνεί η Νινέτα, ρωτάει να μάθει το λόγο της ματαίωσης του προχθεσινού ραντεβού μας κι εγώ, αντί να της δώσω μια ηλίθια δικαιολογία του τύπου "αρρώστησα ξαφνικά", προτιμώ να της πω την αλήθεια.

"Κι εγώ που νόμισα πως κάτι έπαθες, εσύ ή η οικογένειά σου!" μου απαντά εκείνη με πικρή ψυχρότητα.

... Τα επόμενα τρία Σάββατα ξαναπαίρνω τη Νινέτα τηλέφωνο για να βγούμε μα εκείνη πάντα αρνείται με δικαιολογίες του τύπου "δεν μπορώ σήμερα, θα βγω έξω με τους δικούς μου". Δεν θα της ξανατηλεφωνήσω, ούτε αυτή θα ξαναδώσει σημεία ζωής. Δεν μπορώ να τις παρακαλάω συνέχεια τις κοντέσσες. Βαρέθηκα. Κι όσο για κείνο το Σάββατο, ε ναι λοιπόν, προτίμησα να "ρίξω" τη Νινέτα επειδή ήθελα κι εγώ να παρευρεθώ σε μια γιορτή! Δεν είμαι δα σούπερ δημοφιλής, ώστε να με προσκαλούν σε πάρτυ κάθε μέρα...

Κυριακή, 24 Φεβρουαρίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην αυλή της τρελλής γριάς που εδώ και δεκαετίες ζει ολομόναχη και εκτός πραγματικότητας σε μια παλιά μονοκατοικία χαμηλά στην οδό Μετεώρων. Βλέπω ότι υπάρχουν κούνιες στην αυλή της (στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν). Συνειδητά ανεβαίνω σε μία και αρχίζω να κουνιέμαι δυνατά, απολαμβάνοντας την εμπειρία. Ακολουθεί μια περίεργη διέγερση, που καταλήγει σε οργασμό.

Δρομολόγηση

Σάββατο, 14 Μαρτίου 2001

Εξακολουθώ να πηγαίνω στις συγκεντρώσεις της ΕΛΚΕ (Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης) κάθε δεύτερο Σάββατο. Πότε παρακολουθούμε παλιές ταινίες, πότε κοιτάζουμε και σχολιάζουμε έργα ζωγραφικής που έχουν φτιάξει τα μέλη, πότε διαβάζουμε και κρίνουμε διηγήματα δικά τους ή άλλων συγγραφέων. Αν μείνει ώρα, πηγαίνουμε για καφέ και κουβέντα στο Green Park.

Δεν μπορώ να πω ότι με ικανοποιεί η νέα μου παρέα. Βρίσκω ότι δεν έχω πολλά κοινά μαζί τους, όπως αρχικά νόμιζα. Συνήθως βαριέμαι, νιώθω αποκομμένη, παραγκωνισμένη, και χρειάζεται να προσπαθήσω πολύ για ν' ανοίξω μια σύντομη κουβέντα με κάποιον. Συχνά ξεκινούν μεταξύ τους μακροσκελείς συζητήσεις για συγκεκριμένα έργα τέχνης, τα οποία εγώ δεν έχω καν ακούσει. Όλοι τους φαντάζουν γνώστες και ειδικοί σε διάφορα καλλιτεχνικά θέματα, ενώ εγώ το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να παρακολουθώ σιωπηλή. Τις λίγες φορές που έχω προσπαθήσει να μπω στην κουβέντα, μου έκοψαν τη φόρα. Όπως, για παράδειγμα, απόψε:

"Ο Άρθουρ Κλαρκ θεωρεί την ανθρωπότητα ως μια μάζα, μια ενιαία οντότητα με συγκεκριμένο κοινό προορισμό", εξηγεί κάποιος.

"Εμένα δεν μου αρέσει αυτό", δηλώνω εγώ αυθόρμητα.

"Σ' αρέσει - δεν σ' αρέσει, αυτό είσαι!" μου πετάει ο τύπος, μάλλον επιθετικά.

Δεν είμαι αυτό. Αν ήμουν αυτό, θα είχα όλα όσα έχουν οι άλλοι που είναι αυτό. Θα είχα σύζυγο, παιδιά, καλή δουλειά, χρήμα, φίλους, καταξίωση... συλλογίζομαι.

Επιπλέον, όλοι αυτοί, μηδενός εξαιρουμένου, διαθέτουν πανεπιστημιακά και μεταπτυχιακά διπλώματα, super wow δουλειές, ενώ πολλοί είναι και επαγγελματίες συγγραφείς, ζωγράφοι, ή μουσικοί. Συχνά αισθάνομαι σαν "φτωχός συγγε-

νής” εκεί μέσα. Για ν' αποφύγω τα πολλά στραβοκοιτάγματα, τους έχω πει ότι τάχα έχω σπουδάσει αγγλική φιλολογία και ότι εργάζομαι σε φροντιστήριο. *Μπούρδες. Να δούμε πόσο μακριά θα πάει κι αυτή η βαλίτσα...*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Ο κόσμος που με περιβάλλει δεν είναι πια καθόλου αυτό που ήταν κάποτε: Πριν από δυο-τρεις δεκαετίες, οι πλούσιοι ήταν ελάχιστοι· υπήρχε η ανερχόμενη μεσαία τάξη η οποία πάλευε καθημερινά για να κρατηθεί, ενώ οι πολυάριθμοι φτωχοί πάσχιζαν ν' ανέβουν λίγο παραπάνω στην κοινωνική ιεραρχία.

Στα σημερινά χρόνια όμως, με τη ραγδαία εξάπλωση και εξέλιξη των κυκλωμάτων, παρατηρείται το εξής αλλόκοτο φαινόμενο: Σχεδόν όλοι οι “συνάνθρωποί” μου είναι εύποροι, μορφωμένοι, πετυχημένοι! Όλοι έχουν ακριβά σπίτια, καλές δουλειές, παχυλούς μισθούς, πάνω από ένα πανεπιστημιακά διπλώματα. Όπου κι αν βρεθώ (πχ “Ψυχική Αρμονία”, ΕΛΚΕ), διαπιστώνω ότι μονάχα εγώ είμαι χαμηλόμισθη υπάλληλος χωρίς καμία προοπτική εξέλιξης. Όλα τα υπόλοιπα μέλη είναι γιατροί, δικηγόροι, λογιστές, καθηγητές λυκείου, μάνατζερ, διευθυντές σε πολυεθνικές εταιρείες και άλλα τέτοια βαρύγδουπα!

Θυμάμαι, την εποχή ακόμη που η Παγγαία είχε 80 υπαλλήλους, από αυτούς οι 70+ ήταν στελέχη ολκής, με υπεύθυνες θέσεις και υψηλούς μισθούς, λιγότεροι από 10 ήταν καθαρίστριες, δακτυλογράφοι ή κλητήρες. Στ' αλήθεια, λοιπόν, που είναι οι στρατιές των ανέργων, των χαμηλόμισθων, των φτωχών, που διαρκώς γκρινιάζουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης;

Ομοίως, κάποτε ήταν εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο να προβιβάζεται ένας μαθητής με 19 στο γυμνάσιο ή στο λύκειο. Αμφιβάλλω αν υπήρχε έστω ένας μαθητής του 20 σε όλη την Ελλάδα. Και τώρα; Καημό το 'χω να ακούσω σύγχρονη μητέρα να λέει: “Ο γιος μου είναι μέτριος μαθητής, του 16”. Όλα τα σημερινά παιδιά είναι “ιδιοφυίες”, όλα προβιβάζονται με 18 τουλάχιστον, όλα μπαίνουν στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, ενώ παράλληλα διαπρέπουν σε διάφορα αθλήματα και συλλέγουν μετάλλια.

Μονάχα τα ανήψια μου είναι “κουμπούρες” και παίρνουν ένα 14άρι στο ενδεικτικό...

Και κάτι ακόμη: Προ δεκαετίας, θυμάμαι, μιλούσα με πολλούς για πολλά. Πολύ εύκολα, τότε, άναβαν ζωηρές συζητήσεις σχετικά με διάφορα “απαγορευμένα” θέματα, όπως η μεταφυσική, οι ψυχικές εμπειρίες, τα κοινωνικά φαινόμενα, η αδικία, τα κυκλώματα κλπ. Τώρα κανείς δεν μιλά για τίποτα, όλα τα προβλήματα μοιάζουν λυμένα. Κανένας δεν αμφισβητεί, κανένας δεν αναρωτιέται, κανένας δεν ψάχνει. Όλοι είναι βολεμένοι στα κυκλώματα, όλοι έχουν γίνει “κάποιοι” και κόπτονται για τη “θετική σκέψη” -η οποία, ουσιαστικά, είναι ο θάνατος της κριτικής σκέψης...

Τετάρτη, 18 Μαρτίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι και παρατηρώ έναν εμφανίσιμο νεαρό, γύρω στα 17-18, ψιλόλιγνο, με πλούσια καστανά μαλλιά, ο οποίος είναι γονατισμένος μέσα σ' ένα γκρίζο φασματικό τούνελ, στην άκρη της εισόδου. Έχω την αίσθηση πως είναι ο γιος που δεν απέκτησα ποτέ, και τώρα με παρακολουθεί ήρεμα πέρα από το βασίλειο της ζωής...

Του απλώνω το χέρι για να το πιάσει και να τον τραβήξω έξω, όμως αυτός αρνείται να το αγγίξει. Σκαρφαλώνω μέσα στη γκρίζα σήραγγα για να τον φθάσω – πράγμα επικίνδυνο, εφόσον η δίοδος θα μπορούσε να κλείσει πίσω μου οποιαδήποτε στιγμή. Προσπαθώ να τον αγκαλιάσω για να τον φέρω έξω, στη ζωή, μα εκείνος κάνει πίσω απρόθυμος.

Ερμηνεία: Ο γιος που θα είχα (αν οι συνθήκες το είχαν επιτρέψει) υπάρχει κάπου εκεί, στα αστρικά πεδία, πέρα από τη ζωή. Είναι αρκετά σοφός ώστε να αρνείται να γεννηθεί σ' αυτόν τον κόσμο. Το καταλαβαίνω και το σέβομαι αυτό...

“Dark City”: Είναι αδύνατο να φύγεις από την πόλη. Φυσικά, μπορείς να ταξιδέψεις όπου θέλεις -μόνο που θα επιλέξεις ένα γνωστό, τουριστικό μέρος και θα ακολουθήσεις πολύ συγκεκριμένες διαδρομές μέχρι να φθάσεις εκεί. Όταν βρεθείς στον προορισμό σου, θα κάνεις κάθε μέρα πολύ συγκεκριμένα, προκαθορισμένα πράγματα -αυτά που κάνουν

όλοι οι τουρίστες. Και το πολύ σε δυο βδομάδες, πρέπει να έχεις επιστρέψει στο κελί (σπίτι) σου στην πόλη, εκεί όπου πραγματικά ζεις, όπου όλα φαίνονται αλλόκοτα, εχθρικά, συνομωτικά "στημένα".

Φυσικά, είναι αδύνατο να καταλάβεις τι ακριβώς συμβαίνει. *Αυτοί* ελέγχουν τα πάντα μέσα στην Πόλη, ακόμη και την “προσωπικότητα” που εμφανίζει ο κάθε κάτοικος ανά πάσα στιγμή. *Αυτοί* κινούν και συντονίζουν τα πάντα μέσα στην Πόλη, σύμφωνα με τα δικά τους σκοτεινά συμφέροντα. *Σου θυμίζει τίποτα;*

Παρασκευή, 29 Μαρτίου 2002

Η ώρα είναι 5:00 το απόγευμα και φθάνω στο σπίτι της Λίνας για το συνηθισμένο μάθημα αγγλικών. Μπαίνω στην αυλή, κάνω ν' ανέβω τη σκάλα, όμως το ντόπερμαν που έχουν στον κήπο ουρλιάζει απειλητικά και ορμά να πηδήξει το χαμηλό κάγκελο της σκάλας! *Περίεργο, το σκυλί είναι συνήθως ήσυχο...*

Πετάγομαι αμέσως έξω, χτυπώ το κουδούνι της εξώπορτας αρκετές φορές -καμία απάντηση. Περπατώ μέχρι τη

λεωφόρο Θεομήτορος, παίρνω τηλέφωνο από ένα θάλαμο μα κανείς δεν απαντά. Έτσι, επιστρέφω στο σπίτι μου άπρακτη, γεμάτη νεύρα, έχοντας χάσει δυόμισι ώρες χωρίς λόγο.

Αργότερα, μου τηλεφωνεί η Λίνα και με ρωτά γιατί δεν πήγα για μάθημα! Της διηγούμαι την όλη φάση, και τι μου λέει; "Περίεργο, είμασταν όλοι στο σπίτι! Δεν ακούσαμε όμως ούτε το κουδούνι, ούτε το τηλέφωνο!". Ύστερα με ρωτάει πόσο καιρό θα πρέπει να μελετήσει ακόμη για να πάρει το Lower. Όταν της λέω πως χρειάζεται δυο χρόνια γεμάτα, μου κάνει ανυπόμονα: "Δεν γίνεται να κανονίσουμε τίποτα, ώστε να το πάρω φέτος, να τελειώνουμε;" Της εξηγώ ότι τέτοια πράγματα δεν γίνονται επειδή τα γραπτά διορθώνονται στην Αγγλία. *Κι όμως: Τέτοια άτομα (ανεύθυνα, αδαή, οκνηρά, με "τα μυαλά στα κάγκελα") προοδεύουν στην ανθρώπινη κοινωνία...*

Σάββατο, 30 Μαρτίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου με τα παιδιά είναι εδώ. Ο Γιάννης βάζει δυνατά μουσική δίπλα μου μα εγώ το χαμηλώνω ενοχλημένη. Τότε, έρχεται ο Νάσος και με χτυπά πολλές φορές στο κεφάλι μ' ένα ρόπαλο. Ξυπνώ έκπληκτη: Ώστε ήταν μόνο ένα όνειρο; *Ερμηνεία: Σαφής ένδειξη της σχέσης μου με τ' ανήψια...*

Στη σημερινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, ο Γιώργος Σπάρος μας διάβασε δυο διηγήματά του: Πολύ μικρά, πολύ μέτρια, γεμάτα εκνευριστικές επαναλήψεις, αγχωτικά, παραληρηματικά, αποκυήματα ψυχωτικής φαντασίας. Ωστόσο, με έκπληξή μου διαπίστωσα ότι κανένας απ' όλους εκείνους τους "ειδικούς" που μαζεύονται στη λέσχη δεν βρήκε ψεγάδι στα εν λόγω διηγήματα! Όλοι τα θεώρησαν αξιόλογα και συμπαθητικά! Η ατμόσφαιρα ήταν ασυνήθιστα ευχάριστη και χαλαρή, υπέρ του συγγραφέα. Κάτι δεν με πείθει εκεί μέσα...

Τετάρτη, 3 Απριλίου 2002

Το πρωί πήγα μαζί με τη θεία Πηνελόπη και τον άνδρα της, τον θείο Χρήστο, στα Εκπαιδευτήρια Καραΐνδρου στη Βάρη (πράσινο, φυσική ηρεμία, πολυτέλεια), όπου άφησα

βιογραφικό και συμπλήρωσα αίτηση πρόσληψης, για να με προσλάβουν από Σεπτέμβρη σαν συνοδό σχολικού λεωφορείου. Η θεία μίλησε για μένα σε μια γνωστή της διευθύντρια εκεί. *Για να δούμε τι θα γίνει, τώρα που έβαλα μέσον...*

Αργότερα, πίσω στο σπίτι, μου τηλεφώνησε η Λίνα για να συζητήσουμε τι θα γίνει με τα επεισοδιακά μας μαθήματα. Όταν της διευκρίνησα ότι λόγω δικής της αδιαφορίας πηγαίνει πίσω αντί μπροστά και ότι θα πρέπει να μπει στην 4η τάξη και όχι στην 6η όπως ονειρεύεται, η Λίνα προτίμησε να διακόψει επί τόπου τα αγγλικά. *Τόσο το καλύτερο: Γλύτωσα από τσάμπα ταλαιπωρίες και άδικους κόπους...*

Επίσης, μου ήλθαν τα αποτελέσματα των εξετάσεων celi4 στα ιταλικά, που είχα δώσει το Νοέμβρη: Πήρα το πιστοποιη-τικό με βαθμό Β. Ωστόσο, στα γερμανικά είχα μερική αποτυχία: Στις εξετάσεις του Νοέμβρη για το Kleines SprachDiplom πέρασα μονάχα τα γραπτά με βαθμό Β (gut)· προφορικά, όμως, θα χρειαστεί να ξαναδώσω.

Reality Shows (Big Brother, Bar, Trap κλπ): Τα μοντέρνα τηλεοπτικά παιγνίδια του είδους δεν είναι απλά παιγνίδια. Αποτελούν εκπαιδευτικό πρόγραμμα, το οποίο προετοιμάζει ψυχολογικά τους ανθρώπους για τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Πιο συγκεκριμένα, σκοπός των reality shows είναι οι εξής τέσσερις:

α) Να συνηθίσει ο μέσος πολίτης στην ιδέα της παρακολούθησης, δηλαδή ότι κάποιοι θα τον παρακολουθούν και θα τον κρίνουν ανα πάσα στιγμή μέσα από κινητά και κάμερες, οι οποίες σταδιακά εγκαθίστανται παντού. Αυτοί οι “κάποιοι” δεν θα είναι μόνο μια ελίτ εξουσίας· θα είναι ένα πολύ ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

β) Ο κόσμος θα πρέπει, επίσης, να συνηθίσει όχι μόνο να παρακολουθείται αλλά και να παρακολουθεί διαρκώς τους πάντες και τα πάντα.

γ) Με ένα κινητό ανά χείρας θα πρέπει ο κάθε πολίτης να παρέχει πληροφορίες σε διάφορα κυκλώματα, σχετικά με όσα παρατηρεί. Έτσι, όποτε κρίνεται σκόπιμο θα δίνεται ψήφος

απόρριψης σε όποιο παρατηρούμενο άτομο κριθεί “ακατάλληλο”, “απροσάρμοστο”, “αδύναμο”.

δ) Ο εκάστοτε “αδύναμος” θα πρέπει να δέχεται την απόρριψη, την τιμωρία ή την αποπομπή του από τις κλίκες με συγκατάβαση και χαμόγελο.

Αυτό θα είναι περίπου το πρόσωπο της αυριανής κοινωνίας. Η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν έχει πρόβλημα· μονάχα ορισμένοι “προβληματικοί” ή “αποτυχημένοι” (όπως εγώ, ας πούμε) είναι καχύποπτοι. Άλλωστε, η ανωτέρω μορφή κοινωνικής οργάνωσης προσιδιάζει άριστα στο ανθρώπινο γένος, εφόσον πρόκειται για οντότητα-τέρας τύπου gestalt.

Τα παραπάνω εφαρμόζονται ήδη ως ένα σημείο. Τα κυκλώματα έχουν πλέον εισχωρήσει παντού και παρακολουθούν τους πάντες -προς το παρόν όχι τόσο με ηλεκτρονικές μεθόδους αλλά με την παραδοσιακή μέθοδο της ρουφιανιάς. Η αλλαγή έχει ήδη ξεκινήσει και προχωρά με ταχύ ρυθμό...

Εικόνες του Matrix: Διαφήμιση μεγάλης εταιρείας κινητής τηλεφωνίας: Άνθρωποι πολλοί πηγαινοέρχονται στους δρόμους μιας μεγαλούπολης. Όλοι έχουν ένα κινητό στο χέρι και όλοι δείχνουν πανευτυχείς, καθώς μιλούν χαρούμενα στο τηλέφωνο. Τότε, ακούγεται “εξ ουρανού” μια δυνατή, πατρική, προστατευτική φωνή: “Εσείς μιλάτε! Εμείς σας ακούμε!”.

Μετά από λίγο καιρό, η ίδια διαφήμιση εμφανίζεται στην τηλεόραση κάπως αναβαθμισμένη: “Εσείς συνεχίστε να μιλάτε! Εμείς θα συνεχίσουμε να ακούμε!” αντηχεί τώρα η φωνή.

Στις πέντε τηλεοπτικές διαφημίσεις, οι τρεις αφορούν εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, νέες υπηρεσίες SMS, ringtones, υπηρεσίες 090, και τα συναφή. Ο σύγχρονος άνθρωπος καλείται να είναι διαρκώς μ' ένα κινητό στο χέρι. Στη σημερινή εποχή τα κινητά τηλέφωνα ενοποιούν την ανθρώπινη μάζα. Πρόκειται για εργαλείο παρακολούθησης κι ελέγχου, ενώ φαίνεται ότι παρέχει στους “αρμόδιους” τη δυνατότητα επηρεασμού της εγκεφαλικής λειτουργίας των χρηστών, εφόσον τα μικροκύμματα που εκπέμπουν τα κινητά μπορούν να αλλοιώσουν τις ανθρώπινες διανοητικές λειτουργίες. Επιπλέον, οι εν λόγω φορητές συσκευές θεωρούνται ύποπτες για πρόκληση καρκινικών

όγκων. *Αλλά, τι είναι ένας καρκίνος μπροστά στην κοινωνικοποίηση; (τυπική ανθρώπινη λογική).* Όλοι τρέχουν σαν παλαβοί να αποκτήσουν το καινούργιο μοντέλο συσκευής, τα νέα ringtones, τα νέα εικονομηνύματα και ό,τι άλλο απαιτείται για να συνεχίσουν να είναι "in". Όσο για μένα, ανήκω στους ελάχιστους πλέον Έλληνες που δεν διαθέτουν κινητό τηλέφωνο. Ούτε σκοπεύω ν' αποκτήσω...

Τρίτη, 23 Απριλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας νέος άνδρας χρησιμοποιεί αντικείμενα που ξεπηδούν μέσα από τις εικόνες ενός βιβλίου και υλοποιούνται μπροστά του: Πολυβόλα, πολεμικά αεροσκάφη, παράξενες κατασκευές, κλπ. Η κίνηση ενός μεταλλικού σφαιριδίου σκοτώνει κάποιους εχθρούς που αγωνιούν...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο καταστροφέας των ψυχών στον Άδη λυώνει τις ψυχές μ' ένα μαύρο πέπλο, δίνοντάς τους τη μορφή σκελετού. Ορισμένοι τον ακολουθούν πιστά, γυρεύοντας λίγη από τη δύναμή του. Ανάμεσά τους και δυο μεταμφιεσμένοι εχθροί του. *Δεν θυμάμαι περισσότερα. Κρίμα*...

Απογευματινή έξοδος στην Κάτω Γλυφάδα με την Περσεφόνη και τη Σάσα. Πήγαμε στο Dunkin Donuts, ύστερα καταλήξαμε στο σπίτι της Πέρσας. Τους είπα τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα, παίξαμε και Magic. "Το παιγνίδι είναι γαμάτο!" παραδέχθηκε η Σάσα, που δεν είχε ξαναπαίξει. Ωραία πράγματα...

Ανέλπιστες ευτυχίες: Από τις αρχές του μήνα δεν ακούω πια καθόλου τις μουσικές του Παναγιώτη! Ο τύπος δεν φαίνεται, ούτε ακούγεται πουθενά πια! Στην αρχή φαντάζομαι ότι θα έχει σπιτωθεί με καμιά γκόμενα. Αργότερα, όμως, μαθαίνω ότι νοσηλεύεται σε ψυχιατρείο...

Ακόμη, το διήγημά μου "Παγωμένος Ήλιος" δημοσιεύεται στο τεύχος Απριλίου 2002 του περιοδικού "Φανταστικοί Κόσμοι". Το ηθικό μου αναπτερώνεται και μέσα στον επόμενο μήνα αποτολμώ ένα περίεργο συγγραφικό πείραμα: Εμπνεόμενη από το ενδιαφέρον διήγημα "Το Μαγικό Βιβλίο του Άλεφ",

προχωρώ ικανοποιητικά -αν και δεν έχω ιδέα πώς θα τελειώσει η ιστορία μου. Εντέλει, το αναπάντεχο, απίθανο και εντελώς άσχετο με την αρχική μου έμπνευση τέλος της ιστορίας μου, αφήνει κατάπληκτη και μένα την ίδια. *Τελικά, δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι...*

Δεν θεωρώ σκόπιμο να συμπεριλάβω εδώ ολόκληρο το διήγημα. Θεωρώ, όμως, αναγκαίο να εκθέσω τις δυο τελευταίες σελίδες με το απρόσμενο, πρωτοφανές, αδυσώπητο τέλος, το οποίο με προβληματίζει σοβαρά: *Ποιά είμαι; Πώς διανοήθηκα μια τέτοια κατάληξη; Και γιατί αυτή η κατάληξη της ιστορίας μου με ικανοποιεί τόσο βαθιά, τόσο απόλυτα;*

Ζω Ανάμεσά Σας

... Ούτε η παραμικρή αμφιβολία δεν ταράζει πια το πνεύμα μου. Βιώνω απόλυτη εσωτερική εξισορρόπιση, ανενόχλητη γαλήνη, τέλεια πληρότητα, καθώς η νέα ταυτότητα κυριαρχεί σαν άγρια φωτιά μέσα μου. Δεν θα χρειαστεί να ξαναταξιδέψω ποτέ πια στην ονειρική Φέρμοντ, δεν θα επισκεφθώ ποτέ πια τα λαμπρά παλάτια του Θόρνιρ. Σύντομα θα είναι εκείνος εδώ... Εκείνος ήταν ο πρώτος που πάτησε στη Γη και θα είναι εδώ όταν από σας δεν θα έχει μείνει ούτε η ανάμνηση...

Τώρα πια κατανοώ ποιά ήταν ανέκαθεν η αποστολή μου εδώ στη γη, κατανοώ τον βαθύτερο σκοπό της ύπαρξής μου: Χρόνια ολόκληρα περιδιάβαινα στις πόλεις των ανθρώπων, πάντοτε απασχολούμενος σε μια δουλίτσα ή δύο, όσο κι αν αυτό μου ήταν αφόρητα επώδυνο. Έτσι, όμως, έπρεπε να γίνει: Στους χώρους εργασίας είναι που αποκαλύπτεται πιο αυθόρμητα η αληθινή φύση των όντων που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Κι εγώ έπρεπε να είμαι πάντα εκεί, παρακολουθώντας και καταγράφοντας τα πάντα στη μνήμη και στο ασυνείδητό μου...

Μια κοινότυπη φιγούρα ανάμεσα σε χιλιάδες άλλες κοινότυπες φιγούρες, περιπλανήθηκα στους κατάμεστους δρόμους των μεγαλουπόλεων. Αρχικά εργάστηκα στη Γλασκώβη, έπειτα βρέθηκα στο Λονδίνο, μετά στο Παρίσι, αργότερα στη Νέα Υόρκη -τα ονόματα δεν έχουν σημασία. Πάντοτε περπατούσα σκυφτός, καταπονημένος όχι τόσο από την πολύωρη εργασία αλλά από τον

ακατάπαυστο, υπόγειο πόλεμο που μαινόταν παντού γύρω μου. Μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες, όλοι πολεμούν ενάντια σε άλλους, φανερά ή κρυφά, συνειδητά ή ασυνείδητα, μόνο που σε αυτού του είδους τις μάχες κατά κανόνα δεν κερδίζει ο ικανότερος αλλά εκείνος που υπηρετεί πιο πιστά τις διαστροφές, άρα διαθέτει και την ισχυρότερη προστασία...

Είμαι -πάντα ήμουν- το μάτι και το αυτί του Θόρνιρ στη Γη. Ζω ανάμεσά σας, αδιάλειπτα παρακουθώ και ζυγίζω την κάθε σας κίνηση. Ξέρω τι είστε, σε ποιά μονοπάτια βαδίζετε, ξέρω πώς γιγαντώνονται οι πόλεις σας, γιατί αναπτύσσονται οι επιστήμες σας. Σύντομα θα θελήσετε να κατακτήσετε τ' αστέρια και να σπάσετε το φράγμα των διαστάσεων, μολύνοντας τα πάντα, ως την παραμικρή γωνιά του χωροχρόνου. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να επιτραπεί...

Απ' όλες τις ποικιλίες γενετικής μηχανικής που έχει σπείρει ο Θόρνιρ σε απειράριθμους κόσμους, ο γήινος άνθρωπος είναι το μοναδικό υβρίδιο που έχει αναπτύξει την εγγενή τάση να εξοντώνει αδιάκριτα οποιαδήποτε μορφή ζωής, χωρίς να κάνει εξαίρεση ούτε για τα όντα του δικού του είδους, εφόσον το κρίνει σκόπιμο. Η περιβόητη νοημοσύνη του χρησιμεύει κυρίως για να μηχανεύεται διάφορους τρόπους αφανισμού αλλά και τις ιδανικές δικαιολογίες γι' αυτό. Έτσι, εφεύρε τον πολιτισμό, την ηθική, τις επιστήμες, τις πατρίδες, τις θρησκείες. Στον άνθρωπο αρέσει να σκοτώνει, ενώ παράλληλα τρέφει ένα ασυνείδητο μα ασίγαστο μίσος ενάντια στο ξένο γι' αυτόν φυσικό περιβάλλον -γι' αυτό και το καταστρέφει με κάθε ευκαιρία.

Σύντομα, ο Θόρνιρ ο Αρχαίος θα αφήσει το αστραφτερό του ανάκτορο στη Φέρμοντ, πέρα από τ' άστρα, και αυτή τη φορά θα έλθει εδώ, σ' αυτό τον κολασμένο τόπο που εσείς ονομάζεται Γη. Θα περπατήσει στους δρόμους σας με ανθρώπινη μορφή, σαν πανίσχυρος ηγέτης τον οποίο θα ακολουθήσετε όλοι πρόθυμα, τυφλά, όπως ακολουθείτε οποιονδήποτε ηγέτη υπόσχεται τις μεγαλύτερες αιματοχυσίες. Με τη δική σας συγκατάθεση θα ελέγξει τις σκέψεις σας, θα μπει στις ψυχές σας και θα σας οδηγήσει στη μοίρα που θα έχει προοριστεί για σας, και που εσείς οι ίδιοι θα έχετε επιλέξει.

Είμαι εγώ που, την καθορισμένη στιγμή, με τους ήχους της άρπας μου θα του ανοίξω τη δίοδο για την δική σας διάσταση. Είμαι εγώ που, όταν ξεκλειδωθούν όλες οι καταγραφές της πολύχρονης μνήμης μου, θα του παρέχω όλες τις απαραίτητες πληροφορίες ώστε να αποφασίσει σωστά και δίκαια.

Ο χρόνος της δόξας του Θόρνιρ της Γη δεν θα αργήσει να έλθει. Ως τότε εγώ θα είμαι εδώ, θα κυκλοφορώ ανάμεσά σας αθέατος, ασήμαντος, χωρίς καμιά υλική δύναμη ή εξουσία. Ακριβώς όπως πρέπει να είμαι, ώστε να μπορώ να βλέπω τό αληθινό σας πρόσωπο...

... Το εν λόγω διήγημα, με το ανωτέρω τέλος, τόλμησα να το στείλω για δημοσίευση στο περιοδικό "Φανταστικοί Κόσμοι". Ωστόσο, το διήγημα δεν πρόκειται να δημοσιευτεί, επειδή το περιοδικό δεν μέλλει να ξανακυκλοφορήσει ποτέ πια!

* * * *

Δευτέρα, 29 Απριλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε ένα ξύλινο καράβι που αγωνίζεται να φτάσει στο λιμάνι πριν από ένα άλλο πλοίο, ανταγωνιστικό. Η πανέμορφη σκουρομάλλα καπετάνισσα το οδηγεί με αποφασιστικότητα.

Τώρα μπροστά μου εκτείνεται μια όμορφη αρχαία πόλη. Όλοι εκεί φορούν πολύχρωμους χιτώνες κι επικοινωνούν τηλεπαθητικά. Μόλις όμως αρχίζουν να σκάβουν τη γη, η αρμονία της κοινωνίας τους χάνεται, ώσπου στο τέλος καταστρέφονται. *Δεν θυμάμαι περισσότερα. Κρίμα...*

Φλασιά: Ίσως η ψυχή να υπάρχει, μα να μην είναι κάτι "πνευματικό" αλλά ένα είδος κρυστάλλου ή μικροτσίπ! Μετά το θάνατο του φορέα του, το περιμαζεύουν *κάποιοι,* ίσως εξωγήινοι, συλλέγουν τις πληροφορίες που αυτό έχει συγκεντρώσει στη διάρκεια μιας ζωής και, τέλος, το αδειάζουν και το τοποθετούν σε άλλο ανθρώπινο σώμα (μετενσάρκωση)...

Δευτέρα, 22 Απριλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η φίλη μου η Ελένη κι εγώ βρισκόμαστε κάπου στη Σύρο, κοντά σε μια τεράστια πισίνα που φέρει ρόδες από κάτω και μπορεί να μετακινείται σχετικά αργά αλλά με ασφάλεια. Βουτώ στο νερό, βγαίνω στην επιφάνεια, κολυμπώ ανάσκελα, απολαμβάνω την αίσθηση. Ύστερα βγαίνω και παρατηρώ το ωραίο μέρος ολόγυρα: Πάνω σ' ένα ύψωμα του εδάφους υπάρχουν αρχαία κτίσματα. Τότε φως με τυφλώνει, δεν βλέπω, φοβάμαι να ανέβω την λαξεμένη σκάλα που οδηγεί στο λόφο. *Επαλήθευση: Αυτό το καλοκαίρι θα πάω διακοπές στη Σύρο, θα δω ωραία μέρη, όμως οι φωτογραφίες μου θα πάρουν φως και θα καούν...*

Σάββατο, 27 Απριλίου 2002

Στην αποψινή συνάντηση της ΕΛΚΕ έγινε παρουσίαση του νέου βιβλίου "Μια θέση στον ήλιο" της συγγραφέως Δέσπως Πάπαρη. Απ' όσο ξέρω, η κυρία δεν είναι μέλος της λέσχης, δεν έρχεται ποτέ στις συναντήσεις, ωστόσο την έχουν περί πολλού...

Ακολουθεί καφές στο "Νέον", όπου κάνω ενδιαφέρουσες συζητήσεις με την Χαριτίνη, που κάθεται δίπλα μου: Μιλάμε για το Magic και άλλα παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας, η Χαριτίνη λέει πως όταν ήταν φοιτήτρια έπαιζε μετά μανίας το Talisman ("μισό διδακτορικό πήγε εκεί!" ομολογεί), εκφράζω την άποψη ότι θα 'ταν ωραία να μπορούμε να εκτελούμε μαγεία, κι εκείνη μου εξηγεί ότι: "Η μαγεία φέρνει αποτέλεσμα σε κόσμους υψηλού μάννα· σε κόσμους χαμηλού μάννα, όπως είναι ο δικός μας, τα αποτελέσματα είναι φτωχά, για να πετύχεις κάτι πρέπει να είσαι πολύ καλός μάγος!"

Μεγάλη Πέμπτη, 2 Μαΐου 2002

Ο ανηψιός μου ο Θανάσης, τώρα 13 ετών, έχει κουβαλήσει στο σπίτι του καμιά εικοσαριά συμμαθητές του: Κάνουν φασαρία, ακούνε μουσική, χουφτώνουν τα κορίτσια. Δεν μπορώ να αποφύγω τις συγκρίσεις: Πότε κατάφερα εγώ, όταν ήμουν έφηβη, να φέρω σπίτι έστω δυο συμμαθήτριες; Οι άνθρωποι γουστάρουν άτομα σαν το Θανάση, όχι σαν εμένα.

Αν, όμως, λαχταρούσα κι εγώ κάποτε να παρευρεθώ σ' ένα τέτοιο "πάρτυ", θα με δέχονταν; Σαφώς όχι. Με μένα παρούσα, πώς θα μπορούσαν να επιδοθούν, ας πούμε, σε χρήση ναρκωτικών ή σε όργια;

Στο πρόσωπο δαιμονικών ατόμων τα ανθρώπινα κοπάδια αναγνωρίζουν αυθόρμητα έναν φυσικό ηγέτη, τον οποίο υπηρετούν αμέσως, από ένστικτο. Κανείς δεν ακολουθεί έναν ειρηνικό, μειλίχιο αρχηγό· μα κι αν το κάνουν, θα είναι για πολύ λίγο και το σίγουρο είναι πως θα παρεξηγήσουν τα λόγια και τις προθέσεις του. Άλλωστε, οι φιλειρηνικοί ηγέτες (πχ Κέννεντι, Γκάντι) κατά κανόνα προδίδονται και δολοφονούνται πριν τελειώσει η θητεία τους.

Λέγεται συχνά πως ο τάδε τυραννικός ηγέτης (πχ Χίτλερ, Στάλιν) ήταν τρελός, κακούργος, απάνθρωπος, και ότι αιματοκύλησε μια ολόκληρη ήπειρο. Ωστόσο, αμφιβάλλω αν ο Χίτλερ ή ο Στάλιν, για παράδειγμα, σκότωσαν ποτέ οι ίδιοι έστω ένα άτομο! Ο κάθε Χίτλερ δεν θα κατάφερνε τίποτα αν δεν έβρισκε εκατομμύρια "φιλήσυχους πολίτες" πρόθυμους να τον λατρέψουν. Η ανθρώπινη μάζα προσκολλάται αυτόματα στον ηγέτη που θα φανεί πιο επιθετικός, πιο αμείλικτος, πιο ακραία κακός. Χωρίς την υποστήριξη της ανθρώπινης μάζας, και ο πιο αιμοσταγής τύραννος είναι ένα τίποτα!

Τυπική ανθρώπινη λογική: Αν σκοτώσεις λίγα άτομα, είσαι δολοφόνος και πας φυλακή. Αν σκοτώσεις δεκάδες άτομα, είσαι τρελός και καταλήγεις στο φρενοκομείο. Αν σκοτώσεις χιλιάδες ή εκατομμύρια άτομα, είσαι ηγέτης και όλοι σε προσκυνούν.

Η αφοσίωση σε δαιμονικούς ηγέτες είναι αυτό που κρατά σε συνοχή το Τέρας Ανθρωπότητα. Όσο για τους “φιλήσυχους οικογενειάρχες”, φαίνονται ακίνδυνοι όσο δεν συσπειρώνονται κάτω από έναν τέτοιο ηγέτη. Όταν, όμως, υπακούνε σε έναν αρχηγό, τότε μπορούν να γίνουν τρομακτικά επικίνδυνοι...

Μεγάλη Παρασκευή, 3 Μαΐου 2002

Συνάντηση με τη φίλη μου τη Λουίζα και περιφορά με τον Επιτάφιο το βράδι. Φιλική ατμόσφαιρα, κατάνυξη αλλά...
Τελικά, το μόνο που μένει από τον κάθε άνθρωπο, τα θαυμαστά έργα του, τις βαρύγδουπες ιδέες του, την "ανωτερότητά" του, είναι μια κάσα κόκκαλα που τρίβονται και λυώνουν στον αέρα. Κάθε παιδί που έρχεται στον κόσμο είναι ένα ακόμη ον που κουβαλά το σπόρο του θανάτου μέσα του, ένα ακόμη ον που σε ολόκληρη τη ζωή του θα έχει ως τελική προοπτική τον θάνατο. Η ζωή διαιωνίζει τον θάνατο...

Τρίτη, 7 Μαΐου 2002

Έκτακτο περιστατικό: Ο ανηψιός μου ο Θάνος είχε πυρετό και πονόκοιλο από νωρίς το πρωί, οπότε εγώ και η μητέρα μου τον πήγαμε στο Παίδων. Τον τάραξαν στις εξετάσεις, του βρήκαν πολύ χαμηλό αιματοκρίτη, που τελικά αποδείχτηκε λάθος. Μεγάλη ταλαιπωρία, περιμέναμε από πόρτα σε πόρτα γύρω στις πεντέμισι ώρες, ο νεαρός είχε το νούμερο 666 (!) Τουλάχιστον δεν του έκαναν εισαγωγή. Πρέπει όμως να διορθώσει τη διατροφή του, λένε οι γιατροί, αλλιώς θα έχει πρόβλημα στο παχύ έντερο. Όντως, ο Θάνος δεν τρώει καθόλου λαχανικά, τρέφεται αποκλειστικά με κρέας, σουβλάκια, πίτσες και τα παρόμοια.

Τετάρτη, 8 Μαΐου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ψηλό ξύλινο μπαλκόνι ενός παλατιού, μαζί μ' έναν όμορφο πρίγκηπα που μοιάζει του Ορέστη. Μετά από πολλά εμπόδια και προσωρινό χωρισμό, είμαστε επιτέλους μαζί, κάνουμε έρωτα, γεμίζω ικανοποίηση και χαρά.

Ξαφνικά, δεν είμαστε μόνοι: Έρχεται δίπλα μας ο ξανθός αδελφός του πρίγκηπα, πηδά κάτω από το μπαλκόνι, πιάνει μια μπάλα και μετά ξαναπηδά επάνω, με εκπληκτική ευκινησία. Κατόπιν εμφανίζονται μερικές καλοντυμένες πριγκήπισσες· φαίνονται θυμωμένες και μου λένε πως διαπράττω αιμομιξία με αυτόν. “Δεν είμαστε αδέλφια με τον ... (δεν θυμάμαι το όνομα)”, επισημαίνω. Εκείνες όμως αγριεύουν ακόμη περισσότερο κι εγώ τις απειλώ πως “Αν με πειράξετε, θα έλθουν οι δικοί μου (πολεμοχαρείς Σπαρτιάτες) να σας κανονίσουν!” Εκείνες μαζεύονται φοβισμένες...

Παρασκευή, 10 Μαΐου 2002

“Spoiler”: Ο πρωταγωνιστής της ταινίας βρίσκεται πάντα κυνηγημένος και περικυκλωμένος από παντού. Ό,τι κι αν κάνει, πάντα οι εχθροί τον προλαβαίνουν -αργά ή γρήγορα. Σε μια σιδερένια κοινωνία-φυλακή, όποιος θέλει να μείνει ανθρώπινος, και να διατηρεί όλα τα σχετικά συναισθήματα, θυματοποιείται ακόμη πιο εύκολα. Και δεν υπάρχει καμία διέξοδος...

Ο ψηλός, ξανθός, μυώδης ήρωας μου θύμισε πολύ τον εαυτό μου: Έτρεχε συνεχώς, από το ένα μέρος στο άλλο, για να ξεφύγει από την κακία των ανθρώπων. Ωστόσο, πάντοτε τον πρόφταιναν στο τέλος, τον κοίμιζαν, τον έχωναν σε μια καινούργια νοητκή φυλακή, κι εκείνος έπρεπε να ξαναρχίζει πάντα απ' την αρχή...

Το τίμημα της επιβίωσης: Η επιβίωση είναι μια πολύ πειστική δικαιολογία για οποιαδήποτε πτώση. Η επιβίωση προϋποθέτει την απώλεια της ψυχής. Είναι αλήθεια πως μια πραγματικά ειρηνική κοινωνία δεν θα επιβίωνε για πολύ σε αυτό τον κόσμο: θα την εξάλειφε ο πρώτος εισβολέας. Για να επιβιώσει μια κοινωνία πρέπει είτε να υιοθετήσει τις επιθετικές μεθόδους του εισβολέα είτε να υποδουλωθεί σε αυτόν. Και στις δυο περιπτώσεις, ταυτοποιείται με τον εισβολέα.

Εγώ, για παράδειγμα, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, πασχίζω να μεταβάλλω τον ψυχισμό μου έτσι ώστε να μπορώ να προσαρμοστώ στην κοινωνία που με περιβάλλει. Ζω διαρκώς με τον φόβο μήπως με αδικήσουν, μήπως με κοροϊδέ-

ψουν, μήπως αποτύχω, μήπως οι άλλοι με υποσκελίσουν. Όσο κι αν προσπαθώ, ότι κι αν κάνω, οι άλλοι πάντα μου τη φέρνουν εφόσον, κατά μυστήριο τρόπο, πάντα βρίσκονται ένα βήμα πιο μπροστά από μένα.

Το Matrix δεν είναι μονάχα η ανθρωπότητα. Είναι ένα ευρύτερο σύνολο καταστάσεων και συγκυριών που με περιζώνουν – ένα σύνολο δυνάμεων που μπαίνουν σε κίνηση, οδηγούμενες από έναν μυστηριώδη "παντεπόπτη οφθαλμό", που με παρακολουθεί αδιάλειπτα. Το Matrix γνωρίζει κάθε μου σκέψη, κάθε μου κίνηση, προτού καν σχηματιστεί στο μυαλό μου και φροντίζει να αντιδρά εγκαίρως και ανάλογα...

Προς το παρόν, η άμυνά μου είναι η φυγή από την "πραγματικότητα". Όλα τα πράγματα που κάνω έχουν τον ίδιο ασυνείδητο σκοπό, να με αποσπούν από τον πόνο της φυλακής: Η ζωγραφική, το γράψιμο, το ποδήλατο, διαφυλάσσουν τον ψυχισμό μου από την ωδύνη και με προστατεύουν από την τρέλα. Οι μεταφυσικές τεχνικές μου, οι ψυχικές εμπειρίες, οι περιπέτεις της νύχτας (όσες γίνονται πια...) μου προσφέρουν προσωρινές διέξόδους α λ λ ο ύ...

Όμως, δεν μπορώ να μη το παραδεχθώ: Έχω ήδη χάσει κάτι πολύ πιο σημαντικό από το χρήμα, την επιτυχία, τον έρωτα -πράγμα που έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν είχα: Έχω χάσει την αυθόρμητη ικανότητα να ονειρεύομαι συνειδητά και να ταξιδεύω στα αστρικά πεδία, όπως έκανα κάποτε...

Σάββατο, 11 Μαΐου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα παλιό σπίτι μαζί με τη θεία Ερμιόνη, τους γονείς μου και άλλα άτομα. Ένα βαμπίρ εφορμά από ένα κρεβάτι και μολύνει τους άλλους. Μέσα από ένα ντουλάπι πετάγεται άλλος ένας αρσενικός βρυκόλακας. Προσπαθεί να με δαγκώσει, μα τελικά φαίνεται να μη θέλει το αίμα μου -*γιατί άραγε;* Ύστερα απομακρύνεται φοβισμένος, προσέχοντας ώστε να μην πέσει πάνω του η σκιά του σταυρού που σχηματίζω με τα δάκτυλα. Αποφεύγω τη μάχη μαζί του, ωστόσο αισθάνομαι ισχυρή. Στο μεταξύ, ένα περίεργο αερόπλοιο, σαν ζέπελιν, στριφογυρίζει επιδεικτικά πάνω από

τον Άγιο Τρύφωνα. Σίγουρα μας παρακολουθεί...

Τότε ξυπνώ, νιώθοντας αγωνία αλλά και ενεργοποίηση. *Ακόμη και ο χειρότερος εφιάλτης είναι πιο ελκυστικός από την "καθημερινή πραγματικότητα"*...

♥ Το βράδι πήγα βόλτα με το ποδήλατο. Ακόμα μια φορά, απόλαυσα το βαθύκυανο χρώμα του ουρανού, που γινόταν όλο και πιο σκούρο όσο έπεφτε ο ήλιος στη δύση. Ένα μικρό γκρίζο γατάκι έκλαιγε στην άκρη του πεζοδρομίου. *Ξέγνοιαστες στιγμές στο χρόνο που δεν θα επαναληφθούν ποτέ...*

"Η Εκδίκηση της Ξανθιάς" - το ηθικό δίδαγμα της ταινίας: Αν έχεις έστω λίγη αξία σαν άτομο και αν κάνεις λίγη προσπάθεια, τότε όλα σου πάνε πρίμα, ακόμη και οι πιο δύσκολες πόρτες (πχ του Χάρβαρντ) ανοίγουν διάπλατα. Κανένας δεν σε ζηλεύει, κανένας δεν σε πολεμά, κανένας δεν σε αμφισβητεί. Δεν χρειάζεται καν να καθήσεις στο αρσενικό Α, αν σου παρακολλήσει του τη φέρνεις κιόλας, και όλοι είναι με το μέρος σου. Τελικά, οι ταινίες φρίκης είναι οι πιο αθώες...

Σάββατο, 25 Μαΐου 2002

"Τους παλιούς μου φίλους καλώ...": Ποιός από τους φίλους μου θα ερχόταν στον Κάτω Κόσμο για να με σώσει; Ποιός θα ερχόταν να με πάρει από δω; Προς το παρόν, περνώ τον καιρό μου προσπαθώντας να μένω μακριά από τους δαίμονες... Δεν χρειάζεται να είσαι κακός για να βρεθείς στα Τάρταρα. Όταν οι άγγελοι δεν μπορούν να σε σώσουν, το μόνο που σου μένει είναι να πέσεις. Για την ακρίβεια, οι δαίμονες σε προτιμούν όταν είσαι καλός. Και θέλουν να σε μολύνουν, θέλουν να γίνεις σαν αυτούς. Ωστόσο, δεν γίνεσαι δικός τους πριν γευθείς τους καρπούς του Κακού. Αν δεν είσαι πρόθυμος να δοκιμάσεις, σε βασανίζουν με διάφορους τρόπους μέχρι να το κάνεις.

Στο μεταξύ, εγώ ακόμη περιμένω να έλθουν κάποιοι από μακριά για μένα, ενώ πολεμώ μόνη ενάντια σ' έναν κόσμο ολόκληρο. Ο απαγορευμένος καρπός εδώ είναι το σεξ. Την πρώτη φορά που κάποιος κάνει σεξ, γίνεται "άνδρας" ή "γυναίκα" της γης και ανήκει οριστικά εδώ...

Κι ένας παράξενος απολογισμός: Πόσο όμοια είμαι εγώ με τους ανθρώπους;

Αυτοί	Εγώ
Πηδιούνται σαν τα κουνέλια...	**Π**οτέ...
Παντρεύονται, κάνουν παιδιά...	**Π**οτέ...
Βρίσκουν δουλειές σε εταιρείες, γουστάρουν κιόλας, και αργά ή γρήγορα όλοι αποκτούν μια θέση στην εταιρεία (ακόμα και οι πλέον χαμηλόμισθοι)...	**Ό**σα χρόνια κι αν δουλέψω σε μια εταιρεία, δεν αποκτώ ποτέ μια θέση...
Κάνουν λεφτά αργά ή γρήγορα...	**Π**οτέ...
Είναι λίγο ή πολύ δημοφιλείς, έχουν "κύκλο", φίλους που τους υποστηρίζουν...	**Ο**ι φίλοι που βρίσκω είναι προβληματικοί, ή άσπονδοι, ή επικίνδυνοι...
Την περνούν ζάχαρη, λες και διασκεδάζουν διαρκώς σ' ένα αιώνιο πάρτυ...	**Π**οτέ δεν διασκεδάζω πραγματικά· συνεχώς με προβληματίζουν πρόσωπα και πράγματα...

Λογικό συμπέρασμα: *Καλώς ή κακώς, εγώ δεν έχω καμία σχέση με την ανθρώπινη μάζα...*

Παρασκευή, 31 Μαΐου 2002

Ένα παράξενο απόγευμα: Κατ' αρχάς, έλαβα αμοιβή 515 ευρώ για την μετάφραση ενός βιβλίου ψυχολογίας που μου είχε αναθέσει ο Βασίλης, ο μικρότερος γιος της θείας Πηνελόπης. Λίγο αργότερα συνάντησα την Πέρσα τυχαία στο δρόμο και κανονίσαμε να βρεθούμε αύριο, να παίξουμε “Magic” και κατόπιν να πάμε σινεμά για να δούμε την καινούργια ταινία “Η Επίθεση των Κλώνων”.

Τα πράγματα είναι πολύ απλά, τελικά: Όλες οι αρνητικές σκέψεις σβήνουν αυτόματα όταν τα πράγματα σου έρχονται ομαλά και αβίαστα. Αυθόρμητα νιώθεις ισορροπία, ευτυχία και ολοκλήρωση όταν δεν σου πηγαίνουν όλα αφύσικα στραβά...

“Tales from the Crypt”: Όταν έχεις ένα πρόβλημα (πχ αν σε απατά ο σύζυγός σου), όλοι τρώνε: Ντετέκτιβς, παπάδες, ψυχίατροι, δικηγόροι κλπ. Να γιατί η κοινωνία γεννά και

διαιωνίζει τα προβλήματα: Αυτά κινούν κι εξελίσσουν το Πλέγμα. *Problems make the Matrix go round.*

"Blade": Ενδιαφέρουσα ταινία φαντασίας, ξεκάθαρη αλληγορία της ανθρώπινης κοινωνίας: Το ανθρώπινο είδος βρίσκεται υπό κατοχή. Όλοι όσοι διαθέτουν εξουσία, χρήμα, εξαιρετικά ταλέντα και ικανότητες, ανήκουν σε άλλο είδος, παρόλο που εξωτερικά δεν διαφέρουν από τους ανθρώπους. Επιπλέον, είναι αθάνατοι ("βρυκόλακες"). Όσοι κοινοί άνθρωποι έχουν φιλοδοξίες για επιτυχία και χρήμα, υπηρετούν κρυφά μα συνειδητά τους "βρυκόλακες".

Παρατήρηση: Στα σύγχρονα έργα του σινεμά (ιδίως στα κοινωνικά, πολιτικά, αστυνομικά, θρίλερ) επικρατούν παντού τα παραλληλόγραμμα σχήματα, οι επίπεδες επιφάνειες, κι ένα βασικό σκούρο χρώμα με το οποίο φιλτράρονται όλες οι σκηνές: πράσινο, καφέ, μπλε, γκρι. Ακόμα και οι πολυπληθείς κομπάρσοι φροντίζουν να είναι ντυμένοι με τα ανάλογα χρώματα. Παράλληλα, η υπόθεση παρουσιάζει σκοτεινά σημεία, σπάνια το σενάριο γίνεται πλήρως κατανοητό. Τέτοιου είδους θεάματα περιορίζουν τη φαντασία, αποκοιμίζουν τη σκέψη, καλλιεργούν την παθητικότητα...

Σάββατο, 1 Ιουνίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πηγαίνω εκδρομή με πούλμαν, κάθομαι μόνη μου. Υπάρχουν αρκετοί ωραίοι άνδρες εκεί μέσα, όμως έρχεται και με συνοδεύει ένας άσχημος, μεγάλος σε ηλικία, με λιγδιασμένα μαλλιά ως τους ώμους. Προσπαθώ να του ξεφύγω μιλώντας με άλλους -μάταια.

Οι δυο μας καταλήγουμε σ' ένα εστιατόριο, μου αγοράζει ένα μπουκάλι νερό και με κερνά το γεύμα (6,55 ευρώ). Όσο πάει παίρνει θάρρος, πράγμα που με εκνευρίζει...

"Η επίθεση των κλώνων": Η ταινία προπαγανδίζει ξεκάθαρα την κατασκευή ανθρώπινων κλώνων για πολεμικούς σκοπούς. Οι κλώνοι θα είναι τέλειες πολεμικές μηχανές, κατασκευασμένοι κατά χιλιάδες μέσα σε ειδικές κυψέλες, σαν προϊόντα εργοστασίου. Απόλυτα υπάκουοι, χωρίς προσωπικότητα, χωρίς σκέψη, ούτε απαιτήσεις. Ο "ιδανικός" άνθρωπος

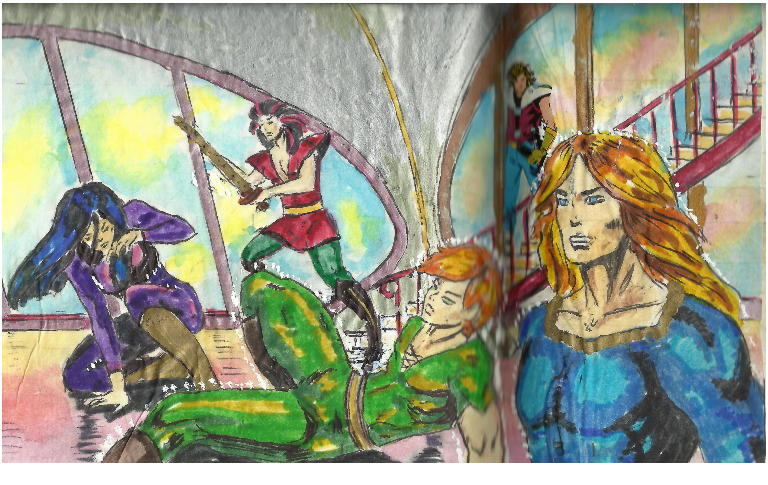
του μέλλοντος...

Οι σημερινοί άνθρωποι είναι ήδη αρκετά όμοιοι μεταξύ τους, και χωρίς να έχουν υποστεί κλωνοποίηση! Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα ζωικά είδη, παρουσιάζουν ελάχιστη γενετική ποικιλία μεταξύ τους. Είναι γνωστό στους γενετιστές, ότι ένας Εσκιμώος μοιάζει μ' έναν Κινέζο περισσότερο απ' όσο μοιάζουν δυο μέλη μιας οικογένειας πιθήκων.

Όσο περνά ο χρόνος, οι άνθρωποι θα γίνονται όλο και πιο όμοιοι μεταξύ τους, εξαιτίας της λεγόμενης "(α)φυσικής επιλογής". Υπακούοντας στα πρότυπα που επιβάλλει η εξουσία και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι άνθρωποι επιλέγουν για συζύγους άτομα με συγκεκριμένα φυσικά και ψυχικά χαρακτηριστικά. Έτσι, διαιωνίζονται ορισμένα μόνο γονίδια, αυστηρά καθορισμένα από την ελίτ και τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ανέκαθεν η μαζοποίηση ήταν φυσική κατάσταση για τους ανθρώπους· τώρα όμως, απαιτείται απόλυτη ομοιότητα, για απόλυτο έλεγχο της μάζας...

Τρίτη, 4 Ιουνίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Αρίων των Άστρων και η ομάδα του, διαγαλαξιακοι επαναστάτες, φθάνουν στη γη με αστρόπλοιο. Ανελέητοι εχθροί τους καταδιώκουν πάνω σε τεράστιες παράξενες μοτοσυκλέτες οι οποίες μπορούν να τρέχουν παντού, ακόμη και πάνω σε τοίχους, ώσπου τους εξοντώνουν και δεν μένει τίποτε απ' αυτούς.

Στο τέλος, το μαύρο διαστημόπλοιό τους καίγεται σε έκρηξη. Ο Αρίων και οι σύντροφοί του δεν κατάφεραν να επιβιώσουν για πολύ στη σκληρή πραγματικότητα της γης. Ξυπνώ μέσα σε δυσάρεστη έξαψη. *Ερμηνεία: Κάτι δεν πάει καθόλου καλά*...⇑

... Πού είναι τα πανέμορφα, ζωντανά όνειρα που έβλεπα μικρή; Όσο περνούν τα χρόνια, τα όνειρά μου περιορίζονται σε θεματολογία και ένταση, ενώ σπάνια πια ονειρεύομαι κάτι ωραίο. Να φταίνε οι απανωτές ψυχικές επιθέσεις που δέχομαι συνεχώς; Ή μήπως το αστρικό πεδίο της γης έχει γίνει πια πολύ αρνητικό;

Τετάρτη, 5 Ιουνίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα μεγάλο δωμάτιο ξενοδοχείου, όπου υπάρχουν τέσσερα κρεβάτια. Πάω να πιάσω ένα μα ξαφνικά εμφανίζεται μια χοντρή και λέει ότι το κρεβάτι είναι δικό της. Σε χρόνο dt πιάνονται και τα υπόλοιπα κρεβάτια από άλλους ανθρώπους. Τώρα είμαι υποχρεωμένη να κοιμηθώ πάνω σε μαξιλάρες. Πάω και διαμαρτύρομαι στους υπεύθυνους, μα δεν βρίσκω δίκιο. “Ας μην ήσουν χαζή”, μου κάνει ένας. *Ξυπνώ με έντονη δυσφορία. Άλλο ένα όνειρο που αντικατοπτρίζει αυτό που βιώνω σε όλη μου τη ζωή*...⇑

Ωστόσο, ο πρωινός καφές στην αυλή της θείας Πηνελόπης, μου ξύπνησε ξεχασμένες αισθήσεις: Το νωτισμένο χώμα κάτω από τα πόδια μας, ποτισμένα δέντρα, κόκκινα και ροζ γεράνια, ο ίσκιος της λεμονιάς από πάνω μας...

Σάββατο, 15 Ιουνίου 2002

Βραδινή συνάντηση στην αίθουσα της ΕΛΚΕ, όπου θα παρακολουθήσουμε την ταινία επιστημονικής φαντασίας Galaxy Quest. Έχω φέρει μαζί και το διήγημά μου “Παγωμένος Ήλιος” για να τους το παραδώσω, με την ελπίδα να δημοσιευτεί στο νεοεμφανιζόμενο περιοδικό της λέσχης. Υπεύθυνος για την περισυλλογή και τελική επιλογή των κειμένων είναι ο πολύς Γιώργος Σπάρος, ο οποίος εκδηλώνει αμέσως τη δυσαρέσκειά του, μόλις του φορτώνω το έγγραφο: “Θα το κουβαλάω παντού τώρα αυτό;” μου κάνει βλοσυρά.

Μετά την προβολή της ταινίας, αρχίζω να παρατηρώ ορισμένα πράγματα, που λίγο-πολύ περίμενα μα ήλπιζα πως δεν θα συνέβαιναν τόσο γρήγορα: Κανένας δεν έρχεται να μου μιλήσει. Όλοι με αποφεύγουν επιμελώς. Αναγκάζομαι να τρέχω από πηγαδάκι σε πηγαδάκι, μα μετά από ένα λεπτό το πολύ διαλύεται απότομα, σαν να πέφτει βόμβα!

Κάποια στιγμή, επιχειρώ να εισχωρήσω σε μια πολυμελή παρέα αλλά μόλις με παίρνουν χαμπάρι σκορπίζονται με μιας, σα να έχει σημάνει συναγερμός. Μένω ξανά μόνη και τότε με πλησιάζει ένας απ' αυτούς, αρκετά συμπαθητικός τύπος, ο οποίος για κανένα πεντάλεπτο μου εξηγεί πως συζητούσαν σχετικά με το μουσικό φεστιβάλ Womad, το οποίο θα γίνει σύντομα στην Αθήνα. *Καλοσύνη του· όταν θέλουν, πάντως, η γλώσσα τους πάει ροδάνι...*

Μένω εκεί καμιά ώρα ακόμη, πασχίζοντας διαρκώς να κολλήσω σε κάποια συντροφιά. Εντέλει, η έκδηλη ψυχρότητα όλων με κουράζει και με απογοητεύει ώσπου αποχωρώ αγανακτισμένη, χωρίς ν' αποχαιρετήσω κανέναν.

Πρόβλεψη: Η κατάσταση θα κλιμακωθεί. Όσοι μου μιλούν ακόμη σύντομα θα πάψουν, ενώ θ' αρχίσουν να μου δείχνουν ξεκάθαρα και ανυπόμονα ότι πρέπει να φύγω οριστικά από τη λέσχη. Το έχω ξαναδεί το έργο, αρκετές φορές: Έτσι έγινε στη σχολή δημοτικών χορών, έτσι έγινε στη σχολή τεκβοντό του Νίκυ, έτσι τώρα και στην ΕΛΚΕ έχει πέσει εντολή να με απορρίψουν -εφόσον πρόκειται, σαφέστατα, για κύκλωμα.

Όσο για το διήγημα που αφελώς βιάστηκα να τους δώσω: Σε λίγες μέρες θα μου κοινοποιήσουν ότι δεν μπορεί να δημοσιευθεί στο φοβερό και τρομερό περιοδικό τους επειδή τάχα “είναι πολύ μεγάλο” ... “δεν είναι αρκετά καλό” ... “χάθηκε μυστηριωδώς την τελευταία στιγμή”, κλπ. Εγώ θα πω “δεν πειράζει”, δεν θα τους ξαναδώσω ποτέ τίποτε άλλο και, πιθανότατα, δεν θα ξαναπατήσω. Άλλωστε, το έχω εμπεδώσει πια ότι δεν έχω να κερδίσω τίποτε απ' αυτούς. Ούτε καν λίγη παρέα δυο φορές το μήνα...

Κυριακή, 16 Ιουνίου 2002

Μετά τα χθεσινά: Θλίψη, απογοήτευση, παράπονο με κατακλύζουν. Κάθομαι και παίζω λίγο Magic με τον ανηψιό μου το Γιάννη, ύστερα κάνω μια βόλτα με το ποδήλατο· απλά σκοτώνω την ώρα μου και προβληματίζομαι -για γι πράγμα ακριβώς, δεν ξέρω. Εκείνο που νιώθω να συντελείται σταδιακά μέσα μου, είναι μια αλλόκοτη μα αμετάκλητη μεταστροφή, η οποία καταλήγει σε μια έσχατη συνειδητοποίηση: *Θα ενωνόμουν με οποιονδήποτε ή οτιδήποτε θα μου πρόσφερε αποδοχή και αγάπη· ακόμη κι αν Αυτό(ς) ήταν εχθρός της ανθρωπότητας!*

Η αλήθεια είναι ότι απεχθάνομαι αυτό που είναι οι άνθρωποι: *Μια δαιμονική οντότητα με δισεκατομμύρια πρόσωπα. Ένα έκτρωμα.* Μια πανίσχυρη θέληση για καταστροφική εκδίκηση γιγαντώνεται μέσα μου. Δεν εστιάζεται σε συγκεκριμένα πρόσωπα· με γοητεύει η ιδέα της ολικής εξάλειψης του ανθρώπινου είδους. Ό,τι πιο αληθινό έχω νιώσει ποτέ...

Σημείωση: Εδώ και μισή ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές, το βλακόσκυλο ο Ρόκυ ουρλιάζει στεντόρια, δαιμονισμένα, ασταμάτητα...

. . . .

Εδώ τελειώνουν όλα.
Δεν το γνωρίζω ακόμη, όμως
εδώ τελειώνει ουσιαστικά η ζωή μου.
Όσα ακολουθούν μετά, δεν είναι ζωή.
Δεν ξέρω τι είναι...